Nils Dacke

Islam under slöjan

Gratis e-bok!

Islam under slöjan

ISBN: 978-91-637-6138-6

Denna bok kan beställas i tryckt format från:
Books-on-Demand, Visby
Nomen Förlag
Tel: 0498-21 33 60
Fax: 0498-21 33 29
www.books-on-demand.com

Nils Dacke

Islam under slöjan

Andra omarbetade upplagan

Innehållsförteckning

Förord till andra upplagan

Jag Nils Dacke som har författat denna bok, har ingående studerat islam under mer än 10 års tid, utifrån islams historiska originalskrifter. Jag har även studerat islam genom vetenskapliga och populärvetenskapliga skrifter och utifrån sociala erfarenheter i verkliga livet. Denna andra upplaga av min bok ”Islam under slöjan” är en utökad version som betraktar islam ur ett bredare perspektiv.

Huvudtemat för denna bok är således islam och dess bakgrund såsom den framställs i dess skrifter och av dess främsta företrädare. Rent generellt diskuterar jag inte muslimer i denna bok då jag varken avser att beskriva eller kritisera dessa eftersom de i olika grad följer och tillämpar islams påbud. Jag har goda erfarenheter av respektabla, kompetenta och intressanta muslimer som jag mött bl.a. under mina yrkesverksamma år. Den ingående information jag fått genom dessa erfarenheter har stärkt mig i min uppfattning om islam. Det har också ökat mitt intresse för att utforska denna ideologi på ett än djupare och mer ingående sätt.

Boken innehåller en i sammanhanget omfattande beskrivning av Muhammeds bakgrund och uppväxt. Detta kan i en första betraktelse kanske förefalla vara en tungläst och för vår tid onödig genomgång av medeltida berättelser och historiska händelser. Men för den som vill lära sig förstå islam är det nödvändigt att förstå Muhammed, hans liv, politiska karriär, påstådda uppenbarelser och värderingar. Förstår man Muhammed, förstår man också islam.

Min forskning på området innebär en kritisk analys av islam baserad på kritiskt tänkande där jag lutar mig mot såväl historiska och moderna dokument upprättade av islams företrädare, som skrifter av

historiker, vetenskapsmän och intellektuella ex-muslimer med ingående kunskap om och erfarenheter av islam.

”Islam under slöjan” försöker på ett kortfattat sätt sammanfatta grunderna i den islamska ideologin såsom jag uppfattar dem.

Jag ser ofta exempel på vilseledande information från såväl företrädare för islam som västerländska debattörer. Det är min absoluta övertygelse att ingående kunskaper om islam och sharia är nödvändiga för att förstå och hantera den omfattande och accelererande förändring som vårt samhälle är mitt uppe i.

Stockholm 2014

Nils Dacke

Inledning

När jag växte upp under och efter andra världskriget fanns det ett begränsat antal ”muhammedaner” i Sverige och i västvärlden. Islam var närmast en icke-fråga bortsett från att den nämndes i historieundervisningen och i samband med Mellanöstern.

Under 60-talet ökade antalet muslimer markant i Frankrike, Storbritannien och Tyskland. I Frankrike var det främst genom inflöde från de forna kolonierna i Nordafrika. I Storbritannien kom inflödet huvudsakligen från de gamla samväldesländerna på den indiska subkontinenten. I Tyskland började den muslimska migrationen med ett stort antal turkiska gästarbetare under det ”industriella undrets” tid, inledningsvis utan familjer.

Senare kom inflödet till dessa länder liksom till den övriga västvärlden även från andra delar av den muslimska världen.

Ända fram till det kalla krigets tid var islam föga omnämnd i den allmänna debatten utom i samband med de återkommande problemen i Mellanöstern. Den olösta konflikten mellan Israel och de arabiska grannarna tolkades ofta i politiska snarare än religiösa termer.

Ett från början svalt intresse för islam och den efter andra världskrigets slut tilltagande sekulariseringen av stora delar av västvärlden har medfört att intresset för och kunskaperna om religioner i allmänhet och islam i synnerhet har varit och är väldigt begränsade hos de flesta.

Detta gäller tyvärr i hög grad även våra beslutfattande politiker, opinionsbildande journalister och s.k. intellektuella. När denna okunskap paras med en politisk doktrin som ryggar för fakta och med brist på intellektuell integritet blir resultatet förfärande.

Den första gången islam som religion fick riktigt stora rubriker var väl i samband med Ayatollah Khomeinis fatwa i februari 1989 mot Salman Rushdie och hans bok *The Satanic Verses.*

Under 90-talet förekom ett antal terrordåd huvudsakligen riktade mot officiella institutioner eller mål som ambassader och örlogsfartyg tillhörande USA. Dåden gavs en politisk snarare än religiös tolkning men samtliga hade tydliga muslimska fingeravtryck. Det var under denna tid som al-Qaida och Usama bin Laden blev kända namn.

En ny trend blev tydlig den 11/9 år 2001 (”*nine eleven”*) i och med attentaten mot World Trade Center och Pentagon (och sannolikt planerat mot Vita Huset). Förutom mot officiella mål riktade man nu attacker mot civila mål vilket resulterade i ett stort antal, som vi ser det, oskyldiga offer.

Denna trend fortsatte sedan med attentat mot en nattklubb på Bali 2002, mot tåg i Madrid 2004 och mot tunnelbana och buss i London juli 2005. Samtidigt och senare har mängder av s.k. självmordsattentat genomförts i Israel under den ”Andra intifadan” och i Irak efter den allierade invasionen där. I stort sett alla terrordåd i modern tid kan tillskrivas muslimska gärningsmän. Till detta skall läggas ett stort antal mord på kristna i muslimska länder som ansetts misshagliga och mot uttalade kritiker av islam som Pim Fortuyn och Theo van Gogh.

Oftast och särskilt efter de spektakulära dåden mot mål i Väst har framträdande politiker såväl som journalister och muslimska apologeter upprepat ett antal slitna mantran som: ”Detta är inte den rätta islam” eller ”Islam är en fredens religion” eller ”Ett fåtal fanatiker har kidnappat islam”.

Dessa ofta upprepade uttalanden förefaller stå helt i motsats till den verklighet vi upplevt och upplever under senare år. Är de sanna eller

är de bara en del av en slöja eller dimridå som syftar till att dölja islams verkliga ansikte? Är de en utstuderad taqiyya (en metod i islam för att dölja sanningen) för att lura de godtrogna?

Den islam många valt att betrakta är dold inte bara bakom en huvudduk utan av en burka så att de varken ser dess rätta ansikte eller konturerna av kroppen i övrigt.

Syftet med denna bok är att söka finna islams rätta natur genom att granska dess ursprung, historia och doktrin. Den vill så öppet och ärligt som möjligt ge en bild av islams rätta ansikte från vilket alla slöjor av undanhållanden, undanflykter och ren taqiyya lyfts undan.

En översiktlig genomgång av islams skriftliga källor kan vara en lämplig start på denna resa i och genom islam. Där redovisas dels den islamiska synen på Koranen och sunna (traditionen), dels något om hur modern forskning ser på dessa dokument.

Förhållandevis mycket utrymme ägnas åt islams tidiga historia och profeten Muhammeds liv och leverne. Många kan mena att det är ett meningslöst rotande i gamla historier och att vi istället bör blicka framåt. Det synsättet är emellertid inte tillämpbart på islam eftersom Muhammed har en så central och avgörande roll för uppkomsten och utformningen av denna religion/ideologi/konstitution liksom för dess utövande ännu i vår tid.

Inte minst Muhammeds liv och vandel är av betydelse att skildra eftersom han av en överväldigande majoritet av troende muslimer betraktas som den största och bästa människa, som någonsin levt. Han betraktas också, helt i enlighet med ett antal verser i Koranen, som ett exempel varje muslim (nota bene inte muslimah) bör sträva efter att efterlikna.

Läsaren får efterhand själv avgöra i vilken grad Muhammed kan anses vara ett efterföljansvärt exempel, ett föredöme att se upp till.

Det bör påpekas att de flesta muslimer har starkt begränsad kunskap om detaljer i Muhammeds liv eftersom de själva inte läst källorna och då imamer och mullor väljer att servera de delar som för stunden tjänar deras syften.

På just denna punkt finns en slående likhet med kristendomen eftersom s.k. kristna i allmänhet inte heller har läst bibeln och därför är offer för präster och prelater, som framhåller avsnitt som främjar syftet samtidigt som de undanhåller mindre lämpade avsnitt.

Avsnitten om islams tidiga utveckling och profetens liv grundas direkt eller indirekt helt på muslimska källor. Med indirekt menas att huvudkällan är ”The Life of Mahomet” av sir William Muir först utgiven 1861. Det verket innehåller en omfattande och gedigen notapparat och analys av alla relevanta källor som Sirat al Rasul (Profetens biografi) av Ibn Hisham och biografier av andra erkända levnadstecknare som Wackidi och dennes sekreterare Muhammad Ibn Saad, erkända hadither enligt Sahih Bukhari och Sahih Muslim m fl. samt naturligtvis Koranen. Den som tar del av Muirs verk finner snart att det är utarbetat enligt vedertagna vetenskapliga metoder.

Här föreliggande bok är ingen vetenskaplig avhandling utan en beskrivning av islams sanna karaktär såsom författaren uppfattar den. Framställningen tyngs därför inte av omfattande noter. Den som vill kontrollera fakta och/eller fördjupa sig i ämnet kan lätt göra så genom att söka på händelser, namn och tidpunkter i ”The Life of Mahomet”, som finns tillgänglig på internet [1] samt i bokens fotnoter och rikliga referenser. Översättningar på engelska av Koranen och hadither finns

[1] https://archive.org/details/lifemahomet00muirgoog

tillgängliga här.[2] De översättningar som finns där är enligt bland andra Wafa Sultan och Brigitte Gabriel väl i överensstämmelse med originalet på arabiska.

Efter en genomgång av islams grundsatser följer en sammanfattning av islams historia fram till ottomanska kalifatets fall.

De delar av den islamiska lagen, sharia, som har särskild betydelse för mänskliga rättigheter behandlas översiktligt. Som källa används genomgående *Reliance of the Traveller* (RoT), en berömd översättning till engelska certifierad av Al-Azhar-universitetet.[3]

De avslutande kapitlen ägnas åt islams konflikt med moderna liberala synsätt och granskar hur islam etableras i det västerländska samhället i nutid, dess påverkan, opinion samt en sammanfattning och diskussion.

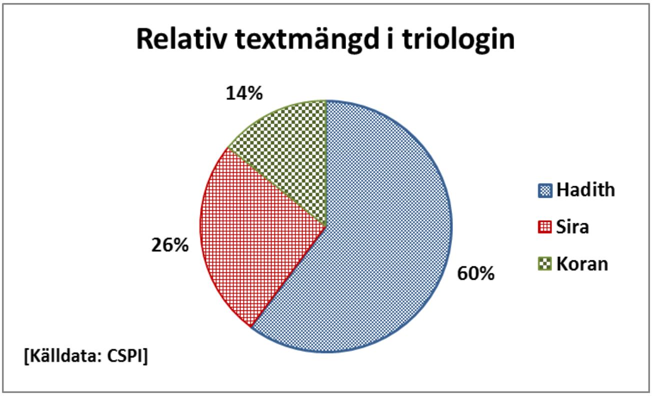
I denna andra utgåva analyseras Koranen, Hadith och Sira statistiskt. Ett sätt att mäta hur viktigt eller betydelsefullt något ämne är, är att mäta hur mycket resurser som åtgår till ett visst ämne. Den här använda metoden innebär att räkna hur många ord i en text som ägnas åt något visst ämne, vilket då blir en måttstock på hur viktigt eller betydelsefullt detta ämne är. Dr Bill Warner, Center for the Study of Political Islam (CSPI)[4] använder sådan statistisk metodik för att betrakta vilka ämnen i Koranen eller Triologin som ägnas mest eller minst resurser, för att bedöma hur viktiga eller betydelsefulla sådana ämnen anses vara i sammanhanget. Med excel-diagram kommer olika ämnens betydelse att visas i boken, baserat på källdata från CSPI.

---

[2] http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/home/
[3] http://www.shafiifiqh.com/maktabah/relianceoftraveller.pdf
[4] http://www.cspipublishing.com/

1. Koranen, sunna, hadith och sira

Koranen och sunna är grundläggande för islams teologi. Högst rankad är naturligt nog Koranen, men även sunna (traditionen) har stor betydelse inte minst inom sunni-islam. Traditionen grundas främst på hadith (traderade uttalanden och handlingar som tillskrivs Muhammed) men även på sira (biografier över profetens liv och handlingar). De är fristående skrifter, men bildar samtidigt en enhet eftersom de binds samman av ett flertal verser i Koranen. Koranen, hadither och sira bör därför ses som en helhet som vi kan benämna den islamiska trilogin.

Koranen, islams heliga skrift

Men låt oss starta med Koranen, som är den centrala religiösa texten inom islam. Det faktum att tidiga versioner av Koranen ursprungligen var skrivna på klassisk arabiska med svårtolkad konsonantskrift, utan vokaler, rubriker, eller uppdelning av verser, innebar betydande praktiska svårigheter för tolkningen,[5] vilket krävde

[5] The history of the Quran, Nödelke och Schwally

en kunskap och skicklighet av en dignitet som bara går att uppbringa från ett begränsat antal experter i världen.

Koranen anses ha uppenbarats för profeten Muhammed på arabiska. Rent teologiskt, är det den arabiska versionen som anses vara den sanna Koranen, det sanna Guds ord. Ingen översättning anses vara en riktig Koran, eller Guds ord som sådant, och ingen översatt Koran har samma status som den arabiska.[6] Översättningar anses av lärda muslimer enbart vara tolkningar av innebörden av Koranen. Alla lärda muslimer, arabiska och icke-arabiska, lär och läser Koranen, eller delar av den, på arabiska.

Det finns enligt uppgift mer än 40 olika översättningar av Koranen till engelska språket och fem olika översättningar till svenska språket. Alla översättare tolkar Koranen individuellt vilket kan innebära viss sekteristisk och ideologisk vinkling samt viss filtrering.

Tre olika svenska koranversioner nedan ger exempel på sura 8 och tre lika verser som påvisar skillnader i översättning, tolkning och viss filtrering av budskapet:

Exempel 1: Koranen, K V Zettersteen - 1917, sura 8, vers 12:
Och när din herre meddelade änglarna denna uppenbarelse: ”Jag är med eder; styrken alltså dem, som tro! Jag skall injaga skräck i deras hjärtan, som äro otrogna; halshuggen dem och huggen av dem alla fingrarna!”

Exempel 2: Koranens budskap, M K Bernström - 2002, sura 8, vers 12:
Och din herre lät änglarna framföra [detta budskap till de troende]: ”Se jag är med er” [och befallde dem att] inge de troende mod och tillförsikt [och låta dem veta:] ”Jag skall injaga skräck i

[6] Understanding the Quran, Abdel Haleem

förnekarnas hjärtan – [Troende!] Låt nu [svärden] vina över [deras] huvuden och händer!"

Exempel 3: Den heliga Qur'anen, Dr Qanita Sadiqa – Kapitel 8, vers 13:

När din herre uppenbarade för änglarna (och sade:) Jag är med er, så gör det den som tror ståndaktiga. Jag kommer att kasta skräck i deras hjärtan som icke tror. Slå dem ovanför nacken och hugg av alla fingertopparna.

Exempel 1 är sannolikt det mest tillförlitliga då Zettersteens översättning erkänt följer den arabiska texten väl och har hög grad av konkordans. En jämförelse med de erkända översättningarna till engelska av Abdullah Yusuf Ali, Marmaduke Pickthall och M. H. Shakir styrker att så är fallet. Enligt arabisktalande kännare överensstämmer dessa väl med originalet, även om de ibland ger en något "sockrad" översättning ("sugar-coated translation"), som den syriskfödda ex-muslimen Wafa Sultan uttryckte det då hon vittnade i rättegången mot Geert Wilders.[7]

I den fortsatta granskningen finns det skäl att börja med den doktrinära synen på Koranen för att senare granska vad vetenskapen har för syn på Koranen och dess tillkomst.

Jag begränsar mig här till de centrala dogmer, som rör Koranen och profeten, medan islams övriga grunder behandlas i nästa kapitel. Eftersom såväl Koranen som Muhammed är så betydelsefulla inom islam, har denna bok mycket att säga om sig själv och om profeten.

För den vanlige troende muslimen är Koranen Allahs direkta, ofelbara och eviga ord förmedlade av ängeln Gabriel till den siste

---

[7] http://gatesofvienna.blogspot.se/2010/10/testimony-by-wafa-sultan-at-trial-of.html

profeten Muhammed.[8] Den anses vara förmedlad på ren arabiska och en kopia av ett original i himlen (K 43:3) och därför inte skapad av människor. Dagens muslimer brukar också hävda att Koranens innehåll har bevarats exakt så som det uppenbarades för Muhammed utan någon ändring. Det finns anledning att återkomma till den sakliga grunden för detta senare.

Koranen upprepar många gånger att den är sänd av Allah och att den är klar, tydlig respektive lätt att förstå (5:15, 6:114, 15:1, 19:97, 27:1, 41:3, 44:58, 54:17, 22, 32, 40). Den är full av vishet (36:2), utan diskrepanser eller fel (4:82, 39:28) och den får inte ändras (10:15, 10:64). Dessa skrivningar är så entydiga att de knappast ger utrymme för några alternativa tolkningar.

Lika entydig är Koranen vad gäller Muhammeds ställning. I ett stort antal verser (ayat) påtalas vikten av att lyda Allah *och* hans sändebud Muhammed (3:32, 132, 4:13, 49, 69, 5:92, 8:1, 20, 46, 9:71, 24:47, 51, 52, 54, 56, 33:33, 47:33, 49:14, 58:13, 64:12). I många verser är formuleringen sådan att profeten görs nära nog jämställd med Allah. Det gäller inte minst i 4:80 som säger: *”Att lyda Muhammed är att lyda Allah”*. Muhammeds centrala ställning inom islam understryks av att Koranen framhåller honom som en förebild (33:21, 68:4) för alla muslimer att efterlikna. Det är i dessa avsnitt om betydelsen av att lyda och följa Muhammed och hans exempel, som vi finner det som binder samman Koranen med de övriga delarna av trilogin.

Det är i dessa uttalanden om Koranen och Muhammed vi finner roten till nutida muslimers starka avståndstagande mot varje kritik av dessa institutioner. Det skiljer härvidlag föga mellan ortodoxa och s.k. ”moderata” muslimer.

---

[8] http://www.youtube.com/watch?v=krvCQbzPKiI

Koranen är varken för en otrogen västerlänning eller för en arabisktalande muslim en lättillgänglig bok. En anledning till detta är att den, bortsett från den första suran, Al-Fatehah, är organiserad efter surornas (kapitlens) längd och inte efter kronologisk ordning eller sakligt innehåll. Sura 2 är således den längsta och sura 114 den kortaste.

För att underlätta förståelsen har ett antal förklarande kommentarer (tafsir) utarbetats. Bland de mera kända tafsir-författarna kan nämnas Ibn Kathir, al-Tabari, Maududi och al-Mizan (den senare inom shia). En av de viktigaste källorna för tafsir, vid sidan av Koranen, är hadither. Med hjälp av tafsir kan man placera olika verser i Koranen i sitt kontextuella sammanhang. Tafsir ligger även till grund för att placera surorna i sin kronologiska ordning. En utbrett erkänd kronologisk ordning framgår av *Quran Verses in Chronological Order*.[9]

Många uppmärksammade redan under Muhammeds levnad att Koranen är full av motsägelser. För att bemöta kritiken tillgreps principen om abrogation (2:106, 16:101, 22:52) vilket innebär att en tidigare vers ersätts av en kronologiskt senare och ”bättre” (alternativt att en senare vers ges större vikt än en tidigare). En överväldigande majoritet av muslimska teologer medger förekomsten av doktrinen om abrogation inom islam. Enligt sharia (den islamiska lagen) krävs att de lärda uttolkarna av islam skall kunna vilka verser, som ersätter tidigare uppenbarade koranverser.[10] Det är vid tillämpning av doktrinen om abrogation särskilt viktigt att känna till den kronologiska ordningen av Koranens olika delar. Enligt muslimska experter på Koranen är det därför de senare surorna som har företräde.

---

[9] http://www.qran.org/q-chrono.htm
[10] RoT O22.1

Det är ett framträdande drag hos Koranen att i stort sett alla verser med ett tolerant eller milt innehåll tillkom tidigt i Mecka. Sura nr 2, den första som tillkom i Medina, är något av en vattendelare. Under den första tiden i Medina, när profeten trodde sig kunna vinna över judarna för sin sak, ”uppenbarades” ett antal milda verser. Så snart han insåg att detta inte skulle lyckas blir innehållet i Koranen alltmer intolerant mot judar, kristna och otrogna i allmänhet. Från den tidpunkten radikaliseras och politiseras budskapet markant. Det är knappast en slump att den sista suran innehåller den berömda ”Svärdets vers” (9:5) och en vers (9:29) som påbjuder krig mot judar och kristna tills de låter omvända sig eller underkastar sig och betalar jizya (en särskild skatt för otrogna).

Enligt muslimska något motstridiga traditioner togs det första initiativet till att sammanställa Muhammeds ”uppenbarelser” av den förste kalifen Abu Bakr. Denne anses ha gett uppdraget till profetens tidigare sekreterare Zayd ibn Thabit att samla alla de fragment som fanns på allt från bitar av papyrus, flata stenar, palmblad, skulderblad från djur, läderbitar och träbitar till det som memorerats av män. Resultatet skall ha lämnats till Abu Bakr och senare till efterträdaren Omar för att vid dennes död anförtros hans dotter Hafsa.

Hur det än må vara med denna tidiga version, togs nästa steg under den tredje kalifen Othman (644-656) efter problem med tolkningen av Koranen bland trupperna i olika provinser. Kalifen utsåg Zayd ibn Thabit att med några medhjälpare bearbeta Koranen och att jämföra sin version med de ”blad” som förvarades hos Hafsa. Zayd anses ha använt den arabiska dialekt, som talades av profetens stam Quraish. Denna nya version anses ha blivit färdig mellan åren 650-656 varefter kopior sändes till de viktigaste städerna inom kalifatet. Order gavs om att alla andra versioner skulle förstöras.

En överväldigande majoritet av världens muslimer anser att Koranen av idag är den, som sammanställdes under Othman. En stor del av moderna västerländska koranforskare, bortsett främst från Wansbrough[11] och hans elever, tycks acceptera detta synsätt.

Ibn Warraq[12] lyckas i sina böcker ”*Why I am not a Muslim*” och ”*The Origins of the Quran*”, med hjälp av otaliga hänvisningar till ett flertal etablerade forskare, visa att det finns goda skäl att starkt ifrågasätta den etablerade uppfattningen om Koranens tillkomst.

”Muslimsk ortodoxi anser vidare att Othmans Koranen innehåller allt av det som uppenbarades och att det troget bevarats utan ändring eller avvikelse av något slag och att accepterandet av Othmans Koranen var nästan universellt från det den spreds. Den ortodoxa ståndpunkten är motiverad av dogmatiska orsaker; den kan inte stödjas av historiska belägg.”[13]

Det finns skäl att ge några exempel på att en mera skeptisk inställning till Koranen och dess uppkomst är välgrundad.

En del av problematiken hänger samman med det arabiska språk Koranen är skriven på. Othmans Koranen antogs standardisera den konsonantiska texten men var oklar eftersom den inte var punkterad och gav upphov till skilda tolkningar. Man hade även problem med val av vokaler vilket kunde ge olika betydelser.

Så sent som in på 900-talet skedde under den store koranexperten Ibn Mujahid (död 935) en kanonisering av sju olika system, vart och ett med två olika förmedlare.

---

[11] http://en.wikipedia.org/wiki/John_Wansbrough
[12] http://en.wikipedia.org/wiki/Ibn_Warraq
[13] C.E. Adams artikel ”Koranen” i Encyclopedia of Religion

1. Nafi från Medina enligt Warsh och Qalun
2. Ibn Kathir från Mecka enligt al-Bazzi och Qunbul
3. Ibn Amir från Damaskus enligt Hisham och Ibn Dakwan
4. Abu Amr från Basra enligt al-Duri och al-Susi
5. Asim från Kufa enligt Hafs och Abu Bakr
6. Hamza från Kuga enligt Khalaf och Khallad
7. Al-Kisai från Kufa enligt al Duri och Abul Harith

För att citera Charles Adams:

”De sju versionerna avser verkliga skillnader i den skrivna och muntliga texten, otvetydiga versioner av verser i Koranen, vars skillnader fastän de måhända inte är stora, inte desto mindre är verkliga och väsentliga. Eftersom blotta existensen av varierande tolkningar och versioner av Koranen strider mot den doktrinära syn på den ”Heliga Boken” många moderna muslimer har, är det inte ovanligt att i apologetiska sammanhang höra de sju versionerna förklarade som olika recitationssätt; i själva verket är sättet och tekniken för recitation en helt annan fråga”.[14]

Tillämpning av vanligt sunt förnuft ger anledning att ställa ett antal frågor kring Koranens trovärdighet, även om man godtar traditionen rörande dess tillkomst.

Eftersom Muhammed enligt traditionen varken kunde läsa eller skriva måste han exakt komma ihåg allt som ”uppenbarats” under hans 22 år som profet, bortsett från de fragment följeslagare skrivit på diverse material. Realismen i denna enastående minnesförmåga kan starkt ifrågasättas. En betydande del av källorna till Othmans kodex var vad följeslagare uppfattat av profetens budskap och sedan

---

[14] Encyclopedia of Religion

memorerat. Var och en kan fråga sig om det verkligen är rimligt att anta att dessa levande källor ca tjugo år efter hans död kunde exakt återge vad han ”uppenbarat” under hela sin profetiska karriär. Ska vi verkligen tro att Muhammed och hans följeslagare hade så perfekt minne? Modern vittnespsykologi säger oss att detta är rent nonsens.

Det finns ett antal andra faktorer, som reser ytterligare tvivel på att Koranen skulle innehålla allt det som ”uppenbarats” för Muhammed utan ändring eller avvikelse. Medan dagens muslimer envist vidhåller att Koranen är oförändrad, var tidigare lärda muslimer tidvis mer flexibla. Al-Suyuti (död 1505) återger flera traditioner från Aisha och följeslagare som stod profeten nära, vilka säger att många ursprungliga verser saknas i Othmans kodex.[15]

Flertalet koranforskare visar på ett stort antal exempel på interpolation och tillägg i Koranen. Profeten själv drog sig inte för att göra ändringar när så var lägligt.

Ali Dashti återger[16] en historia från traditionen om Abd Allah b. Sa’d Abi Sarh.

”Den sistnämnde hade för en tid varit en av skrivarna anställd i Medina för att skriva ner ”uppenbarelser”. Vid ett antal tillfällen hade han med profetens medgivande ändrat slutorden i verser. När profeten hade sagt: ”Och Allah är mäktig och vis”, föreslog Abd Allah att skriva ”allvetande och vis” varpå profeten svarade att han inte hade någon invändning. Efter att ha noterat ett antal ändringar av detta slag, övergav Abd Allah islam med motiveringen att om uppenbarelserna var från Allah kunde de inte ändras på förslag av en

---

[15] Why I am not a Muslim sid 112-114

[16] “Twenty-Three Years. A study of the Prophetic Career of Mohammed”, London 1985

skrivare som han själv. Efter hans avfall reste han till Mecka och anslöt sig till Quraish."

Det är närmast onödigt att nämna att profeten inte hade några samvetskval för att beordra hans avrättning så snart Mecka erövrats. Men Othman lyckades med svårighet utverka pardon.

Ett annat och inte minst genom Rushdie-affären känt exempel är historien om satansverserna, som återges av oklanderliga muslimska källor (al-Tabari, Waqidi). Inför ledande meckabor skall Muhammed först ha godtagit de tre lokala gudinnorna Lat, Lizza och Manat för att senare förkasta dem (K 53:19). Muslimer har alltid varit obekväma med denna profetens eftergift åt avgudadyrkan. Men de har svårigheter att hantera historien. Som Ibn Warraq påpekar[17], finns det inga rimliga skäl för att en hängiven muslim som al-Tabari skulle hitta på en sådan historia.

I detta sammanhang finns det skäl att påminna om doktrinen om abrogation, som också innebär ett slags ändringar av tidigare "uppenbarelser".

Ibn Warraq sammanfattar detta väl:

"Varje interpolation, aldrig så trivial; är fatal för den muslimska dogmen om att Koranen ordagrant är Allahs ord givna till Muhammed i Mecka och Medina. Som Regis Blachere i sin klassiska "Introduction to the Koran" sade om detta, "Det finns inget sätt att göra de västerländska filologernas och historikernas upptäckter förenliga med islams officiella dogm.""[18]

---

[17] Why I am not a Muslim sid 102
[18] Why I am not a Muslim sid 113

De filologer och historiker som åsyftas har från slutet av 1800-talet in i våra dagar, från Goldziher och Snouck-Hurgronje via Joseph Schacht till Wansbrough och hans lärjungar, gjort noggranna vetenskapliga analyser av de islamiska källorna och lyckats visa att dogmerna rörande de ”heliga” skrifternas tillkomst är synnerligen ihåliga.

För att hålla oss till Koranen, visade Wansbrough i två betydande böcker (1977 och 1978) övertygande att Koranen och haditherna växte fram ur sekteristiska kontroverser under en lång period, kanske så lång som två sekel. Tvärtemot den traditionella synen att Koranen sammanställdes under 600-talet, påvisar han att Koranens slutliga text ännu inte etablerats så sent som under 800-talet.

Cook och Crone tog i boken ”Hagarism: The Making of the Islamic World”[19] ytterligare ett steg bort från traditionens uppfattning om Koranens tillkomst. Grundat på icke-islamiska källor och arkeologiska fynd söker de visa att Koranen är betydligt senare än vad traditionen angett och att den och islam tillkommit i nordvästra Arabien i stället för i Mecka och Medina. De menar att Mecka var vald senare som helig plats för att förankra islams tidiga historia väl i Arabien. Deras teser är omdiskuterade och kritiserade men de överensstämmer inte desto mindre med vad andra islamkännare anser om Koranens sena färdigställande.

Sunna, ”traditionen” om Muhammeds liv

Det är nu lämpligt att något kommentera sunna, d.v.s. sira och hadither. Dessa har en mycket central ställning inom islam och vördas näst intill Koranen inom den islamiska världen. Till detta bidrar att de

[19] http://en.wikipedia.org/wiki/Hagarism

dels tillsamman med Koranen bildar underlag för islamisk lag, sharia, dels studeras i syfte att kunna följa påbudet att efterlikna profeten.

Den första sammanhängande biografin över Muhammed var Ibn Ishaqs ”Sirat Rasul Allah”, som färdigställdes ca 120-140 år efter profetens död. Detta original är sedan länge förlorat och fortlever endast i form av en omarbetad och förkortad version av Ibn Hisham som dog sextio år efter Ibn Ishaq. Det förekommer också citat från Ibn Ishaq hos andra tidiga muslimska skribenter som historikern Jarir al-Tabari känd för sina tafsir.

De främsta källorna till biografiska data över Muhammed är:

- Muhammed Ibn Ishaq (död år 767 eller 768) den förste från vilken något finns kvar.
- Ibn Hisham (död år 833 eller 834) redigerade och omarbetade delvis Ibn Ishaqs verk.
- Al-Waqidi (död 822 eller 823) samlade omfattande detaljerade traditioner.
- Muhammad Ibn Sa’d, Waqidis sekreterare utnyttjade information denne samlat.
- Muhammad ibn Jarir al-Tabari (död 923) historiker som skrev biografi och kommentarer till Koranen.

Haditherna kan också sägas innehålla biografisk information om profeten men i annan form. Inom sunniislam är följande samlingar generellt accepterade som autentiska. De anges efter i vilken grad de är rankade som trovärdiga.

1. Sahih al-Bukhari (död 870)
2. Sahih Muslim ibn al-Hajjaj (död 875)
3. Al-Sunan al-Sughra av al-Nasai (död 915)

4. Sunan Abu Dawood (död 889)
5. Sunan al-Tirmidhi (död 892)
6. Sunan Ibn Maja (död 887)

Inom shiaislam är den mest berömda samlingen av hadither Nahj al-Balagha tillskriven profetens kusin imamen Ali och sammanställd på 900-talet av Al-Sharif al-Radi d.v.s. flera hundra år efter Alis död.

Det framgår av sammanställningen att den första biografin över Muhammed färdigställdes först flera generationer efter dennes död. De högst rankade samlingarna av hadither blev färdiga ännu senare. Sannolikheten för att detta mycket omfattande material skulle ha bevarats som muntlig tradition och i oförvanskat skick över flera generationer måste ses som närmast obefintlig. Till detta kommer att makten under denna långa tid skiftat mellan olika grupperingar med starka politiska skäl att vinkla traditionen. Det är signifikant att de första fullständiga biografierna liksom de viktigaste samlingarna av hadither färdigställdes under abbasiderna (år 750-1258), som var i stark opposition till den tidigare dynastin, omajjaderna (661-750), nästan mangrant utrotade av segrarna.

De historiska och biografiska traditionerna rörande Muhammed och islams tidiga år utsattes under slutet av artonhundratalet för grundlig analys av ett antal framstående forskare. Fram till dess var visserligen försiktiga forskare väl medvetna om att det fanns legendariska och teologiska element i traditionerna och att en del kunde härledas till partsintressen. ”… men det ansågs att det efter en del sållande ändå återstod tillräckligt för att göra det möjligt att teckna en mycket klarare bild av Muhammeds liv än av någon annan grundare av en världsreligion”, som Snouck-Hurgronje uttryckte det (*Mohammedanism,* New York 1916). Ibn Warraq konstaterar med hjälp av Hurgronje:

”Denna illusion krossades av Wellhausen, Caetani och Lammens, som ifrågasatte den ena efter den andra av data om muslimsk tradition”.

På motsvarande sätt gjorde Ignaz Goldziher omfattande studier av hadither. Hans arbeten har haft ett betydande inflytande inom islamologin och han betraktas av många tillsamman med Hurgronje och Nöldeke som grundare av modern forskning om islam. Det mesta av vad han skrev mellan omkring 1870 och 1920 studeras fortfarande flitigt vid universitet världen runt. I sin klassiska skrift, *On the Development of Hadith* visade [Goldziher]

”att ett stort antal av de hadither som var accepterade även i de mest rigoröst kritiska muslimska samlingarna var direkta förfalskningar från 700- och 800-talen – och som en konsekvens att de minutiösa isnader [följd av vidarebefordrare], som stödde dem var synnerligen fiktiva.”.[20]

Goldzihers och Hurgronjes arbeten aktualiserades och följdes upp nästan sextio år senare av den store islamologen Joseph Schacht. Han beskrevs av Bernard Lewis som en stor vetenskapsman med en enorm lärdom, minutiös filologisk noggrannhet och en omutlig vetenskaplig och personlig integritet. Han bedrev omfattande jämförande studier av tidiga arbeten rörande islamisk lag, sharia, och muslimska traditioner d.v.s. sira och hadither. Han kunde bl.a. fastslå att det finns skriftliga källor rörande islamisk lag som är betydligt äldre än de, som dokumenterar traditionen.

Humphreys summerar Schachts teser rörande traditionen som så:

---

[20] Humphreys, R.S. *Islamic History, A Framework for Inquiry.* Princeton 1991, s 83

1. att isnader [kedjan av förmedlare] som går hela vägen tillbaka till profeten endast började användas allmänt vid tiden för den abbasidiska revolutionen – d.v.s. i mitten av 700-talet;

2. att ironiskt nog, ju mer noggrann och formellt korrekt en isnad syntes vara, desto mer sannolikt var den förfalskad. Han drog slutsatsen att i allmänhet kunde *ingen* existerande hadith tillförlitligt tillskrivas profeten. Dock skulle en del av dem till slut kunna ha sin grund i hans undervisning. Och fast han [Schacht] ägnade endast ett fåtal sidor åt historiska redogörelser om det tidiga kalifatet, hävdade han bestämt att ”samma restriktion borde gälla för dem.” Schachts argument, uppbackade av en formidabel lista av referenser, kan inte lätt avfärdas.

Schacht själv (Humphreys) summerar sina teser såhär:

”Det är allmänt erkänt att den kritik av traditionen, som den praktiseras av muslimska lärde är bristfällig och att hur många förfalskningar som än har eliminerats av den, innehåller även de klassiska samlingarna en stor mängd traditioner vilka omöjligen kan vara autentiska. Alla ansträngningar att genom ”historisk intuition” extrahera en autentisk kärna från denna ofta självmotsägande massa … har misslyckats. Goldziher har, i ett av sina fundamentala arbeten, inte bara uttalat sin ”skeptiska reservation” vad avser traditionerna i de klassiska samlingarna [d.v.s. samlingarna av Bukhari, Muslim och andra], utan positivt visat att den stora majoriteten av traditioner från profeten är urkunder inte från den tid de hävdas tillhöra utan från de successiva stegen i utveckling av doktrinen under islams första århundraden. Denna briljanta upptäckt blev en hörnsten för all seriös forskning.”[21]

[21] Why I am not a Muslim sid 72

Denna bok [d.v.s. Schachts egen bok] kommer att visa sig bekräfta Goldzihers resultat, och att gå utöver dem i flera avseenden. En stor mängd traditioner i de klassiska samlingarna och andra sattes i omlopp först efter Shafis tid. Shafi var grundare av den mycket viktiga lagskola, som bär hans namn; han dog år 820. Den första betydande samlingen av legala traditioner från profeten härstammade från mitten av det andra [muslimska] århundradet [d.v.s. 700-talet]. Detta är i motsats till något tidigare traditioner från följeslagarna och andra auktoriteter, och till den levande traditionen av forna lagskolor. Traditioner från följeslagare och andra auktoriteter undergick samma process av tillväxt, och bör bli betraktade i samma ljus, som traditioner från profeten. Isnaderna visar en tendens att växa bakåt i tiden och att visa högre och högre auktoritet tills de hamnar hos profeten; medan beläggen från juridiska traditioner endast för oss tillbaka till år 100 A.H. [år 718].

Schacht visade också att traditioner formulerades polemiskt i syfte att motbevisa en motsatt doktrin eller tillämpning. John Wansbrough och en grupp forskare kring honom byggde vidare på Schachts verk och visade att hadither växte fram ur sekteristiska kontroverser över en lång tid.

Seriösa vetenskapliga studier visar således att islams viktigaste skrifter, Koranen, hadither och sira, vilar på en avsevärt mycket lösare grund än vad muslimska lärda företrädare vill göra gällande. Ett antal doktrinära teser om t.ex. Koranens tillkomst och ursprunglighet samt trovärdigheten av de högst rankade haditherna saknar helt enkelt vetenskapligt stöd. Kanske kan vi i just detta finna roten till att islams företrädare nästan till varje pris vill undvika forskning om och kritik av dessa källor. Kanske det rentav är så att de hårda skrivningarna i Koranen mot ändringar och kritik finns där eftersom man redan vid dess tillkomst var medvetna om befintliga svagheter.

Alldeles oavsett denna moderna forskning är det ändå av mindre intresse om texterna i Koranen, sira och hadither är sanna eller falska. För ca 1,5 miljarder muslimer utgör trilogin, såsom den nu är, basen i den doktrin som styr muslimers liv, politik och civilisation. Det är uppenbart och viktigt att notera att muslimerna lever i övertygelsen att trilogin är sann, att sharia grundas på denna och att de lever sina liv utifrån detta med allt vad det innebär.

2. Muhammeds bakgrund och uppväxt

Muhammeds centrala betydelse för islams uppkomst och doktriner gör en översiktlig genomgång av hans liv och gärning, så som dessa skildras i islams skrifter, mer eller mindre nödvändig.

Det är närmast omöjligt att förstå Muhammed, hans förkunnelse och hans handlingar utan att ha en god kännedom om den miljö och de personliga omständigheter han växte upp i.

Mecka och förhållandena i och kring denna plats har i mycket satt sin prägel på islam så som den idag framträder. Roten till dagens stora konflikter inom islam står att finna i händelser och förhållanden några generationer före Muhammeds födelse.

Mecka ligger i ett kargt och sterilt område men med tillgång till vatten från källor mellan de oregelbundna regnen. Trots detta hade staden i mitten av 400-talet avsevärd betydelse för kringlevande beduinstammar på den arabiska halvön. Skälen till detta var främst Kaaba och kontrollen över denna helgedom, som var målet för årliga pilgrimsfärder. Där förvarades dels vissa gemensamma gudabilder, dels olika gudabilder som tillbads av de olika arabiska stammarna och klanerna. Sammanlagt fanns där ca 360 gudabilder. Den eller de lokala stamhövdingar, som kontrollerade Kaaba och ansvarade för bespisning och vattenförsörjning av pilgrimerna, fick goda inkomster och en särskild maktställning. Hashim, Muhammeds farfars far, hade under en följd av år denna maktposition. Han är även den som anses ha organiserat regelbundna handelskaravaner med Mecka som centrum, vilket ytterligare stärkte stadens ställning.

Den dominerande stammen i Mecka var sedan många år Coreish. Det förekom ofta rivalitet mellan de ledande klanerna inom Coreish.

Hashim blev öppet utmanad av Omeiya, sonen till brodern Abd Shams, men lyckades avvärja detta hot. I denna rivalitet fanns fröet till konflikter som skulle få stort inflytande på händelser långt in i våra dagar.

Sir William Muir har detaljrikt och insiktsfullt skildrat allt detta i boken ”Life of Mahomet” grundat på allmänt erkända muslimska källor. Här finns endast plats för de delar som direkt kan anses ha påverkat Muhammed och uppkomsten av islam.

Hashim dog medan sonen Abd al Muttalib ännu var i späd ålder. Denne uppfostrades delvis av sin mor, som härstammade från Medina, och delvis av en farbroder vilken hjälpte honom att senare inta faderns plats i Mecka.

Efter farbrodern Muttalibs död lyckades Abd al Muttalib efterträda denne på posten som ansvarig för pilgrimernas utspisning. Under lång tid var hans ställning svag eftersom han då hade endast en son som kunde hjälpa honom att hävda sina anspråk. Det var under denna tid han sökte och fann den gamla källan Zam-Zam. Den gav så rikligt flöde av friskt vatten att tidigare använda källor i Mecka kunde överges. Från denna tidpunkt växte ständigt hans inflytande samtidigt som hans familj växte. Han blev och fortsatte till sin död att vara den verklige ledaren av Mecka.

Abd al Muttalibs rikedom och berömmelse väckte avund inom Omeiyas familj och sonen Harb gick i sin fars fotspår genom att utmana sin rival. Efter skiljedom inom Coreish förklarades Abd al Muttalib som ledande i alla avseenden. På detta sätt bibehölls och intensifierades spänningen mellan klanerna Hashim och Omeiya.

Muhammed föddes omkring den 20 augusti år 570 som son till Abd al Muttalibs yngste son Abdallah och Amina bördig från Medina.

Han var från födseln faderlös eftersom Abdallah avlidit någon tid före födseln. Muhammed lämnades strax efter födseln över till beduinkvinnan Halima som blev hans fostermor under ca fem år. Under dessa år besökte han sin biologiska mor endast en gång vid två års ålder och en gång två år senare sedan fosterföräldrarna oroats av något som tros vara en attack av epilepsi. Efter ytterligare ett sådant anfall lämnades han till sin mor vid fem års ålder.

Större delen av sitt sjätte levnadsår vårdades han av Amina i Mecka men i slutet av detta år företog de en resa till släktingar i Medina. På hemvägen insjuknade och dog modern halvvägs till Mecka. Den nu föräldralöse pojken fördes av barnjungfrun Baraka till Mecka där farfadern Abd al Muttalib nu tog ansvaret för Muhammeds fostran. Flera berättelser vittnar om stor ömsesidig tillgivenhet mellan farfadern och Muhammed.

Så länge farfadern levde tillbringade den lille Muhammed mycket tid med denne där den gamle mannen brukade sitta på en matta i skuggan av Kaaba. Lyckan varade dock inte länge. Efter två år, när Muhammed var åtta år gammal, dog Abd al Muttalib.

Det är lätt och rimligt att känna djup sympati för den unge pojken, som så snart miste den nära släkting han tillbringat mest tid och utvecklat den djupaste relationen med. Men låt oss inte glömma att dessa tidiga händelser sannolikt starkt bidragit till att senare förvandla Muhammed till en dominerande ledare för sina följeslagare men med ringa empati för den eller dem som inte villkorslöst anammade hans lära och lydde hans regler.

Farfaderns frånfälle innebar drastiska förändringar för Muhammed och för Mecka. Farbrodern Abu Talib blev nu fosterfar och den föräldralöse pojken fick växa upp tillsammans med dennes barn. Abu Talib skyddade fram till sin död trofast Muhammed även då denne

fick fiender bland de styrande i Mecka, men han konverterade aldrig till islam.

Abd al Muttalibs söner var inte starka nog varför makten i Mecka gled över till Harb och dennes klan. Han var ättling till Omeya och far till Abu Sufuyan, som senare kom att bli Muhammeds huvudmotståndare i Mecka. Ansvaret för vattenförsörjningen till pilgrimerna var den enda maktposition relaterad till Kaaba, som Hashim-klanen lyckades behålla.

Vid 12 års ålder fick Muhammed följa med Abu Talib på en kamelburen affärsresa till Syrien. På denna resa passerade man flera judiska bosättningar och han kom också i kontakt med den nationella kristendomen i Syrien, med kyrkor, kors, bilder och andra symboler för tron. Det antyds i ledande biografier över Muhammed att detta gjorde ett stort intryck på honom och att det framstod i positiv kontrast mot den föga andliga avgudadyrkan i Mecka.

Muhammeds ungdom passerade utan några speciella händelser. Som många andra unga pojkar arbetade han periodvis som herde för får och getter kring Meckas omgivande kullar och dalar.

När Muhammed var 25 år blev han med hjälp av farbrodern anställd av den rika och betydligt äldre köpmansänkan Khadija. Han medföljde en karavan till Syrien på en affärsresa för hennes räkning och uppnådde enligt källorna ett bra resultat. Vid hemkomsten träffades de båda och sedan hon blivit intresserad av Muhammed gifte de sig efter en tid trots att hon tidigare fått äktenskapserbjudanden från flera mera betydande män.

Äktenskapet var uppenbarligen lyckligt och de fick sex barn varav de två pojkarna dog i späd ålder. Efter giftermålet tog Muhammed tydligen ringa del i hushållet eller i affärerna vilka mest sköttes av

Khadija. Han kunde därför tillbringa mycket av sin tid som han själv behagade. Mycket av denna tid syns han tidvis ha ägnat åt meditation i och i närheten av grottan Hira.

3. Muhammeds karriär fram till hijra (flytten till Medina)

Muhammed var i 40-årsåldern när han under sina återkommande besök i grottan Hira för bön och meditation fick ett antal drömliknande uppenbarelser. Han var först osäker på källan till dessa drömmar och trodde tidvis att han var besatt av en ond ande. Han led också under denna period ibland av mental depression.

Vid ett av dessa tillfällen i Hira uppfattade han att det var ängeln Gabriel, som uppenbarade sig för honom för att förmedla budskap från Allah. Han blev snart styrkt i denna tro genom att hustrun Khadija och dennas åldrige kristne kusin Waraq bin Nafal försäkrade honom om att det säkert var ängeln Gabriel som uppenbarat sig för Muhammed. Waraq övertygade honom om att han var utvald som profet.

Hans första följeslagare var hustrun Khadija, hans adoptivson den frigivne slaven Zeid, den unge kusinen Ali och den trogne vännen Abu Bakr. De två senare skulle i sinom tid bli den fjärde respektive förste kalifen. Bortsett från denna lilla skara gjorde han föga intryck på invånarna i Mecka när han började tala med vänner och bekanta om sina uppenbarelser.

Han börjar tala i Allahs namn, vilket framgår av otaliga koranverser vilka inleds med ”Tala” eller ”Säg”. Eftersom Muhammed enligt traditionen var analfabet (sägs i flera koranverser), skrevs hans reciterade ”uppenbarade” verser ned av vänner och följeslagare på allt vad som fanns till hands. Dessa mängder av fragment samlades under den förste kalifen Abu Bakr och

standardiserades i sin slutliga form under den tredje kalifen Othman under 650-talet.

Koranens källor har ofta diskuterats under islams hela historia. Många lärda observatörer har under åren påpekat de otaliga och uppenbara lånen av personer och händelser från främst judendom och kristendom men även zoroastrism. Ett antal personer påpekade redan under Muhammeds levnad likheter med och diskrepanser från Torah och Bibeln.

Muhammed hade tveklöst haft omfattande kontakter med såväl judiska församlingar som kristna kyrkor under sin ungdom och under sina resor till Syrien. Judiska och kristna skrifter fanns sedan länge i området. Koranen refererar (bl.a. 6:84–86 och 4:163) till en lång rad bibliska gestalter, profeter såväl som kungar och ledare, och sätter sedan in Muhammed som den siste profeten, vars budskap anses ersätta tidigare uppenbarelser. Detta görs uppenbarligen i syfte att legitimera hans ställning.

Förutom av bibliska personer är Koranen full av berättelser från Bibeln, men dessa är, som många kännare påpekat, ofta missförstådda eller förvanskade. Enligt muslimsk doktrin är det emellertid Koranen som är korrekt och Allahs direkta ord, medan de judiska och kristna skrifterna anses förvanskade från ursprungliga sanna versioner. Dessa muslimska påståenden motbevisas dock tydligt av bland annat upptäckten av Qumran-rullarna.[22]

Det finns många exempel i Koranen på att mycket av det Muhammed talade om inte var okänt för flera av hans åhörare (se bl.a. 6:25, 8:31 och 23:83). Som framgår av dessa verser var de heller inte sena att påpeka att det var saker och löften de hört många gånger förr.

---

[22] http://en.wikipedia.org/wiki/Qumran

Detta bidrog till att hån och smädelser riktades mot honom när han började förkunna mera offentligt. Han hånades som en poet som av vilda fantasier förlorat besinningen eller som varande besatt av demoner.

Muhammed å sin sida svarade i en sura som tillkom under hans tredje eller fjärde år som profet med oförsonliga smädelser mot sina motståndare. En av dem som råkade ut för fördömanden var Walid, den aktade ledaren av Mecka. Hans egen farbror Abu Lahab utsattes i sura 111 för de mest hårda och förkrossande fördömanden.

Genom Abu Bakrs inflytande fick han ytterligare ett antal proselyter (anhängare). En av dessa var Othman, som senare skulle bli den tredje kalifen. Han tillhörde omajjadernas gren men var på mödernet barnbarn till Ab al Muttalib. Han fick till hustru Muhammeds dotter Rockeya och kom att tillhöra den inre kretsen i den nya rörelsen.

Det uppskattas att Muhammed under sina första fyra år som profet fått ca fyrtio proselyter. Vid denna tid ändrades relationerna mellan Muhammed och invånarna i Mecka. Dessa hade djuprotad tillgivenhet för de religiösa sederna knutna till Kaaba och de gudabilder som fanns där. Denna stolta dyrkan ägnades ett system, som gjort Mecka till Arabiens främsta stad. Det var fördelar man inte gärna ville överge.

När nu profeten började smäda deras avgudar och förfäkta evig fördömelse för deras avlidna otrogna anhöriga, blev de starkt missnöjda och började alltmer behandla honom med hån och förakt. Trots att traditionen har en tendens att överdriva meckabornas förolämpningar nämns endast invektiv och smädelser men inte att någon fysisk skada skulle ha drabbat Muhammed.

Omkring år 615-616 rekommenderade Muhammed sina anhängare att söka en fristad i det kristna Abessinien. Omkring 100 vuxna med barn flyttade dit i flera omgångar. En del återvände och deltog senare i flytten till Medina (hijra) medan andra stannade till sjunde året efter hijra.

Oureish försökte få Abu Talib att överge Muhammed men han fortsatte till sin död att, utan att konvertera, stödja sin brorson.

Vid samma tid fick profeten ytterligare några betydelsefulla proselyter i farbrodern och fosterbrodern Hamza och Omar som senare skulle bli kalif. Deras omvändelse var en triumf för Muhammed eftersom de var starka och modiga män med viss social status. Hamzas mod i strider skulle senare ge honom hedersnamnet ”Guds lejon”.

Muhammed och hans grupp blev nu alltmer isolerade i Mecka. Han stöddes dock av Abu Talib och dennes bröder förutom Abu Lahab. Detta ledde till mycket ansträngda förhållanden mellan hashimiterna och resten av Coreish.

Hashimiterna drog sig år 616-617 tillbaka till en avskild del av staden kallad Abu Talibs Sheb. Det var en dalgång avskild från staden av klippor och byggnader och med en smal passage mot staden. Endast under pilgrimsperioden blandade de sig med majoriteten och deltog i ceremonierna.

Muhammed och hans följeslagare blev kvar i Sheb i ungefär tre år, varefter denna stränga isolering upphörde. Strax efteråt, under det tionde året av sin tid som profet, dog Khadija och Abu Talib inom drygt en månad. Detta var hårda slag för honom. Inte minst förlusten av Abu Talib, som under många år uppoffrande och osjälviskt hjälpt honom, var påtaglig.

Efter farbroderns död som en otrogen bad Muhammed för hans frälsning, men han hade ännu inte lämnat huset innan, enligt traditionen, ängeln Gabriel ”uppenbarade” en koranvers som förbjuder böner för otrogna som dött.

Muhammed befann sig nu i en kritisk situation. För att bekämpa avgudadyrkan måste han få nya anhängare, men under flera år hade inga tillkommit. År 620 gav han sig ut på en resa till Tayif, ca 10 mil öster om Mecka, för att söka vinna nya anhängare där. Detta slutade med ett fullständigt misslyckande och han drevs ut från staden.

Strax efter hemkomsten och mindre än två månader efter Khadijas död gifte han sig med änkan Sawda, nyligen hemkommen från Abessinien. Nära samtidigt avtalades om ett andra äktenskap med Abu Bakrs sex (6) år gamla dotter Aisha. Detta senare äktenskap fullbordades tre år senare när hon var nio år gammal.

Efter misslyckandet i Tayif, med föga hopp om framgång i Mecka och med begränsade ekonomiska tillgångar var situationen allt annat än ljus. I mars 620 under pilgrimssäsongen väcktes så plötsligt nytt hopp hos Muhammed efter att han mött och samtalat med en grupp män från Medina. De tillhörde Khazraj, den största arabiska stammen där och var i allians med en av de ledande judiska stammarna.

Gruppen var inte sen att omvända sig till islam men kunde för tillfället inte aktivt stödja profeten. Man kom överens om att de skulle återvända hem och försöka värva fler för islam samt mötas igen under nästa pilgrimsfärd. Framgången i Medina var oväntad men inte utan skäl. Araberna var dels genom kontakterna med de judiska stammarna förtrogna med deras monoteistiska religion, dels hade de hört många berättelser om att judarna väntade sig en profet. De uppfattade nu att Muhammed var den profeten och fann för gått att ansluta sig till honom för att förekomma judarna.

Det fanns rent politiska skäl för arabstammarna i Medina att ansluta sig till Muhammed. Några år tidigare hade häftiga strider utkämpats mellan de två ledande arabiska stammarna, Bani Aws och Bani Khazraj och deras respektive allierade judiska grupper. Det fanns i Medina, eller Yathrib som staden då hette, ingen styrande auktoritet utan de arabiska och judiska stammarna levde i osäkerhet och spänning. Detta bidrog till att många bland araberna var villiga att acceptera Muhammed som sin profet.

Under pilgrimshögtiden året därpå mötte Muhammed en grupp om tolv troende från Medina i en avskild trång dalgång nedanför Akaba. Tio var från Khazraj och två från Aws. De svor en trohetsed till Muhammed som i islamisk tradition kom att kallas ”Första löftet vid Akaba”. De återvände till Medina som missionärer för islam och den nya tron spreds snabbt. De behövde snart en lärare som var kunnig i Koranen. Muhammed sände därför dit den unge Musab, som nyligen återvänt från Abessinien.

Muhammeds förhoppningar om framgång i Medina styrktes samtidigt som hans aktivitet i Mecka var passiv och betydligt mindre aggressiv än tidigare. Under denna tid framställer hans sig närmast som Allahs ställföreträdare vilket framgår av många verser i Koranen vilka använder uttryck som talar om att lyda ”Allah och hans profet”.

Pilgrimshögtiden i mars år 622 skulle komma att bli något av en milstolpe i utvecklingen av islam. Musab återvände med pilgrimerna från Medina och kunde till profetens glädje rapportera stora framgångar.

Man planerade ett hemligt möte på natten efter den sista dagen av pilgrimshögtiden på samma plats som förra året. Någon timma före midnatt anlände Muhammed åtföljd endast av sin farbror Abbas. Denne var den mest välbärgade av Abd al Muttalibs söner men hade

en vek karaktär och var ofta benägen att följa med strömmen. Han var ännu inte troende, men var ändå pålitlig som nära släkting. Samtliga muslimska källor bekräftar Abbas närvaro. Tabari säger att ett av skälen till hans närvaro var att han var välkänd av folk från Medina på grund av sina affärsresor i trakten.

De behövde inte vänta länge. Snart dök de troende från Medina upp en och en eller i små grupper. De var sammanlagt sjuttiotre män och två kvinnor. Alla de tidiga proselyterna som mött Muhammed tidigare var där. Majoriteten tillhörde Khazraj med endast elva från Aws.

När alla var samlade inleddes mötet med ett tal av Abbas, som avkrävde dem uppriktighet i deras stöd till profeten. Detta bekräftades av Abu Baru, en av de äldste som bland annat sade: ”Våra liv är till hans tjänst.” Det var sedan Muhammeds tur att tala. Han började med att citera Koranen och övergick sedan till att uppmana dem att högtidligt lova att skydda och försvara honom med risk för liv och egendom, som de gjorde med sina egna fruar och barn.

Abu Bara uppmanade Muhammed att sträcka ut sin hand varefter Bara gick fram och klappade till den, som var seden när man svor en trohetsed. Därefter gick alla fram och gjorde på samma sätt. Så avslutades den betydelsefulla natten då ”Andra löftet vid Akaba” gavs.

Redan morgonen därpå nådde rykten om mötet Coreish, som var oroade eftersom det kunde tolkas som en allians riktad mot dem. De skickade därför en delegation till det läger pilgrimerna från Medina bodde i och ställde frågor. De invigda höll i samförstånd tyst medan ledaren Abdallah ibn Obey, som inte var invigd, försäkrade att något möte riktat mot Mecka inte ägt rum. Coreish animositet visavi Muhammed och hans följeslagare ökade igen efter en tid av mera avspända relationer. Endast ett par dagar efter mötet uppmanade

Muhammed sina anhängare att flytta till Medina där de kunde räkna med bra stöd.

Emigrationen började i mitten av april år 622. Under en period av ungefär två månader flyttade i grupper nästan alla av muslimerna med sina familjer till sitt nya hem. Sammantaget med kvinnor och barn var det runt 150 som flyttade. Till slut var endast Muhammed och Abu Bakr kvar med sina familjer tillsammans med den unge Ali.

Efter några dagar gav sig så Muhammed och Abu Bakr av en kväll till grottan Thaur lämnande familjerna och Ali kvar. De fick varje dag färsk mat levererad dit av släktingar och vänner och stannade där i tre dagar innan de den 20 juni, på kameler och med guide och tjänare, fortsatte resan till Medina.

Tre dagar senare lämnade Ali Mecka utan intermezzon. Muhammeds och Abu Bakrs familjer stannade ytterligare några veckor utan några som helst problem med Coreish.

Dessa fakta ger anledning att betvivla diverse konspirationsteorier och tal om hat och grymhet från Coreish i traditionen och t o m i Koranen (se bl.a. 8:30). Det finns inte belagt i källorna något fall av verkligt våld eller hot mot muslimerna utfört av Coreish under tiden för emigrationen.

4. Muhammeds verksamhet under tiden i Medina

Etablerandet av sin maktställning

Muhammed och Abu Bakr nådde efter åtta dagars resa Coba, en förort till Medina där de blev väl mottagna. Under uppehållet där anslöt Ali. På fredagen fortsatte de mot Medina, men gjorde ett uppehåll i en dal tillhörig Banu Salim, en gren av Khazraj, för att utföra en första fredagsbön tillsammans med ett hundratal muslimer. Efter bönen fortsatte de in till staden där de fick ett varmt välkomnande.

Muhammed blev inbjuden att bo hos Abu Ayub och fick där disponera bottenvåningen i sju månader tills moskén och hans egen bostad var färdig. Muhammed köpte en bit land där hans kamel först stannat för att där bygga en moské och hus till sina fruar. När han var väl installerad hos Abu Ayub lät han till Mecka hämta sin och Abu Bakrs familjer.

Profeten och hans följeslagare var under det första halvåret mest sysselsatta med att bygga moskén och hus till sig själva. Lägenheterna för profetens fruar byggdes längs den östra väggen och med privata ingångar direkt in i moskén. Dess huvudingång var i söder eftersom böneriktningen, qibla, var mot Jerusalem i norr.

Så snart husen var färdiga fullföljde Muhammed äktenskapet med Aisha, som då var en flicka endast nio år gammal.

Den inledande entusiasmen över Muhammeds ankomst följdes snart av att mer eller mindre normala relationer etablerades inom och mellan olika grupper. De som följt Muhammed från Mecka kom att

kallas *Muhajirun* och fick snabbt en särställning. Närmast i rang kom *Ansars* (medhjälpare), de tidiga proselyterna från Medina.

Den gamla fejden mellan Aws och Khazraj undertrycktes delvis bland de omvända i Medina genom den nya gemenskapen och Muhammeds auktoritet. De troende kan på goda grunder bedömas ha uppgått till ett par hundra vid denna tid.

Majoriteten av araberna var mestadels neutrala även om det fanns en underström av avundsjuka och missnöje mot profeten. Inte minst gruppen kring Abdallah ibn Obey var skeptisk och motsatte sig Muhammeds ökande inflytande. Även om antalet muslimer stadigt ökade fanns det hos många av dem starka inslag av tvivel. Dessa omnämns ofta i Koranen och hadither som hycklare och i nedsättande ordalag.

Muhammed gjorde i början stora ansträngningar att vinna över Medinas judar för sin sak. Han upprättade en ömsesidig biståndspakt, som bl.a. uttalar att var och en kan behålla sin religion. Avtalet innehåller en del märkliga inslag, som är ensidigt gynnsamma för muslimerna.

Det blev emellertid ganska snart uppenbart att det inte gick att förena islam och judendom. Muhammed baserade sina profetiska anspråk på avsnitt ur de judiska skrifterna. Judarna vidhöll dock att deras skrifter inte innehöll några förutsägelser om någon arabisk profet. Förhållandet mellan islam och judendom utvecklades snart till ren antagonism.

Han var starkt irriterad på att judar ställde frågor han hade svårt att bemöta. I de delar av sura 2, som tillkom under denna tid finns ett antal invektiv riktade mot judarna.

När det efter sexton månader i Medina stod klart att de judiska stammarna inte ville övergå till islam, ändrade han plötsligt under en bön qibla från Jerusalem till Mecka förebärandes en ny ”uppenbarelse”. Detta fick en stor symbolisk betydelse för relationen till judarna. För att ytterligare slita banden med judendomen, ändrade han ett par månader senare fastetiden från den judiska till Ramadan.

De fientliga offensiverna inleds

Det finns inga indikationer i traditionen på att de ledande i Mecka planerade några aktioner mot Muhammed i Medina. Denne hade däremot deklarerat att han skulle utkräva hämnd på dem som motsatt sig hans religion. Fientligheterna inleddes av Muhammed i december 622 och fortsatte under nästan ett år med ett flertal misslyckade försök att anfalla och erövra karavaner tillhörande Mecka. Minst tre av dessa expeditioner leddes av profeten själv.

En styrka utsänd av Muhammed under Abdallah ibn Jahsh lyckades slutligen, delvis med list, övermanna en svagt bevakad karavan under den heliga månaden Rajab (februari år 624). En av vakterna dödades, två togs till fånga och någon lyckades fly till häst. Bytet från karavanen och fångarna fördes till profeten i Medina. Det som sedan hände ger viktiga upplysningar om dennes karaktär.

Han var först missnöjd med att anfallet fullföljts under en helig månad och förde bytet och fångarna åt sidan i väntan på slutligt beslut. Abdallah och hans medhjälpare skämdes över kritiken från profeten och andra. Kort därefter löstes problemet genom att Muhammed mycket lägligt fick en ny ”uppenbarelse”, som rättfärdigade fientligheter under den heliga månaden om syftet var att sprida tron (K 2:217). I denna vers används ordet jihad entydigt i betydelsen fysisk strid för trons sak.

Därefter kunde bytet fördelas med en femtedel till Muhammed och resten till deltagarna i räden, en fördelning som fastställdes att gälla allt erövrat krigsbyte. De två fångarna frigavs mot lösen.

Denna framgångsrika expedition har getts stor betydelse i muslimsk tradition eftersom den innebar det första krigsbytet, de första fångarna och det första dödsoffret för islam.

Trots att de ledande i Mecka inte svarade med fientliga handlingar fortsatte Muhammed att bygga upp en alltmer fientlig inställning mot huvudmotståndarna Quraish. Flera verser från denna tid i Koranen uttrycker gudomlig befallning att strida mot de otrogna och att: ”strida mot dem tills Allahs religion segrar” (2:193). Som ett led i detta planerades fortsatta attacker riktade mot Mecka.

Slaget vid Badr i mars 624 kom att bli en viktig milstolpe i islams utveckling. Upprinnelsen till denna händelse var försök att erövra den karavan som under hösten undsluppit muslimernas attack och nu under Abu Sufians ledning var på återfärd mot Mecka. Muhammed sände ut spejare för att söka underrättelser om karavanens förflyttning. Man lyckades inte dölja förberedelserna utan profetens intentioner nådde Abu Sufian, som sände budbärare till Mecka för att mobilisera en truppstyrka som undsättning.

Under tiden startade Muhammed med sin styrka för att genskjuta karavanen. För första gången deltog ett större antal av Medinas befolkning i kampanjen. Efter ett par dagars marsch sändes två spioner till Badr där de fick höra att en karavan väntades om en eller två dagar. Abu Sufian som ridit i förväg kom dit något senare och fann ut att Muhammeds spioner varit där. Han skyndade då åter till karavanen och ledde den en mera kustnära väg för att undvika profetens styrka. Detta lyckades och den kom snart utom räckhåll för muslimerna.

Den från Mecka utsända styrkan fortsatte efter viss oenighet mot Badr trots att den nåtts av budet att deras värdefulla karavan slunkit ur greppet. Där kom så efter en natts vila de två styrkorna att mötas i det som skulle bli det första större slaget i islams långa och blodiga historia. Meckas lilla armé bestod av 950 man ridande på 700 kameler och 100 hästar. Muhammeds trupp bestod av endast 305 man och de förfogade bara över 70 kameler och två hästar.

Muhammeds styrka intog en gynnsam position där de förfogade över en bra källa sedan de förstört andra källor i närheten. Efter en intensiv strid, ofta man mot man, började den mindre motiverade truppen från Mecka ge vika. Muslimer följde ivrigt efter och reträtten övergick snart i full flykt. Segern var ett faktum. Några av Muhammeds bittraste motståndare, bland dem Abu Jahl, stupade. Sammanlagt stupade 49 krigare från Mecka medan ungefär lika många togs till fånga. Muhammed däremot förlorade endast fjorton man.

Nästan direkt efter slaget avrättades grymt ett par av fångarna som någon av muslimerna hyste agg till. Man ägnade sig sedan åt att ta hand om bytet, som bestod av 115 kameler, 14 hästar och en mängd vapen och utrustning, innan återfärden mot Medina påbörjades. Betydligt senare fick man en betydande lösensumma för de fångar som utväxlades.

Muhammed visade under färden tillbaka prov på sin grymma och oförsonliga karaktär. Vid två tillfällen valde han ut fångar, först Nadhr och två dagar senare Otba, vilka avrättades. Dessa avrättningar var direkt hämnd för att de båda tidigare i Mecka med poem hade kritiserat Muhammed. Behandlingen av Otba är särskilt belysande. Innan han dödades utropade han: ”Vem skall då ta hand om min lilla dotter?” – ”Helvetets eld.” svarade Muhammed varefter fången höggs

ned. Så betedde sig den högste ”förebilden” inom islam. Men mer skulle snart följa i Medina.

Muhammeds ställning i Medina stärktes nu betydligt i kraft av segern vid Badr. Nästan omedelbart efter hemkomsten började han vidta åtgärder mot judar och andra invånare som vågat ifrågasätta hans anspråk. Det första offret blev Asma, Marwans dotter, som tillhörde stammen Banu Aws. Hon var en poet som författat och framfört ett antal verser vilka kritiserade profeten. Omeir en muslim från samma stam åtog sig att undanröja henne. Han gjorde det genom att smyga dit på natten och stöta ett svärd genom hennes bröst sedan han först flyttat på hennes dibarn. Vid morgonbönen i moskén dagen därpå hyllades han av Muhammed för dådet.

Ett par veckor senare hade turen kommit till den åldrade juden Abu Afak, som också hade komponerat kritiska verser. Detta irriterade profeten, som bad någon av följeslagarna att göra honom kvitt mannen. Den utsedde smög sig på den gamle mannen när han sov och dödade honom med ett svärdshugg. Mördaren undkom i mörkret och dådet bidrog till att öka rädslan bland de icketroende i Medina.

Banu Qainuqa, som bodde i en starkt byggd förort, var den första judiska stammen som utsattes för fientligheter. Strax efter återkomsten från Badr hade Muhammed besökt dem och uppmanat dem att erkänna honom som profet. De trotsade honom genom att vägra. Strax efteråt inträffade en incident som ledde till att en muslim dödade en jude varpå dennes bröder hämnades genom att döda mördaren. Istället för att lösa tvisten togs den som förevändning för att belägra Banu Qainuqas befästa förort.

Efter femton dagar av belägring och berövade hjälp från sina allierade i Banu Khazraj, kapitulerade judarna. När de en och en lämnade sitt fäste bakbands deras händer och förberedelser för deras

avrättning vidtogs. Nu ingrep Abdallah ibn Obey, ledaren för Banu Khazraj, och vädjade om nåd. Han avvisades flera gånger av Muhammed men Abdallah gav sig inte och han var fortfarande så stark att Muhammed inte kunde bortse från honom. Han avstod därför från att avrätta dem och förvisade dem istället från Medina och beslagtog som byte alla deras ägodelar. Bytet bestod förutom byggnaderna mest av vapen och guldsmedsverktyg eftersom judarna var smeder och hantverkare.

Händelsen upprörde såväl de andra judiska stammarna som avogt sinnade araber. Abdallah förebrådde Obada för att han medverkat till att överge deras allierade. Han sade bl.a. ”Har du glömt eden du svor för att bekräfta alliansen med dem? Har du glömt hur de bistod oss och offrade sitt blod för oss?” Obada avbröt honom med det bestämda svaret: ”Sinnen har ändrats. Islam har utplånat alla avtal.”

Under sommaren och hösten genomfördes ett par expeditioner av mindre intresse mot nomadstammar på slätten öster om Medina. Under sommaren inträffade också en händelse som bör nämnas mera beroende på dess karaktär än dess betydelse.

Kab ibn Ashraf var en poet och son till en judisk kvinna tillhörande Banu Nadir. Han dolde inte att han var förtretad över segern vid Badr och uppmanade i dikter Quraish i Mecka att hämnas sina döda. Muhammed å sin sida var rädd att detta skulle skada hans auktoritet i Medina och gjorde ingen hemlighet av sin fiendskap mot Kab. I kretsen av sina anhängare frågade han: ”Vem vill befria mig från Ashrafs son, som besvärar mig?” Mohammad (Maslamas son) anmälde sig som frivillig och utarbetade en plan som godkändes av Muhammed. Denna gick ut på att en av de sammansvurna, Abu Naila, som var fosterbror till Kab, genom svek skulle lura honom att inte vara på sin vakt. Muhammed följde dem till utkanten av staden och

välsignade deras uppdrag med orden: ”Gå! Allahs välsignelse vare med er och hjälp från det höga.”

De begav sig till Kabs hus och Abu Naila fick honom att trots hans unga hustrus varning komma ut till dem. Plötsligt grep fosterbrodern Kabs hår och uppmanade kamraterna att döda honom, vilket de gjorde med visst besvär eftersom offret klängde sig fast vid brodern. De tog med sig det avskurna huvudet och kastade det framför fötterna på Muhammed där han väntade utanför moskén. Profeten prisade då Allah för det som gjorts.

Denna händelse demonstrerar tydligt vilken hänsynslös fanatism Muhammed hade utvecklat. En stark religiös impuls drev dem ofta till ett övermått av svek och mord. Detta rättfärdigades som i detta fall av att det gjordes i islams intresse och med direkt gillande av guden. Enligt källorna (Wackidi) står det utom tvivel att Muhammed tog aktiv del i beordrande och planering av detta lönnmord.

Muhammeds hänsynslösa grymhet understryks av att han morgonen efter mordet på Kab gav tillåtelse till sina följeslagare att döda varje jude de träffade på.

Judarna i omgivningen var nu starkt oroade. Varje familj levde i skräck för nattliga attacker. En delegation uppsökte Muhammed för att klaga på att Kab mördats utan rimliga skäl. Profeten sade då att Kab hade förolämpat honom genom uppproriskt tal och dikter och att om någon annan gjorde detsamma skulle svärden dras igen.

I september samma år fick Muhammed en ny framgång då ca 100 muslimer under ledning av Zeid lyckades övermanna och kapa en rik konvoj på väg till Mecka.

Coreish i Mecka var i mitten av januari beredda att anfalla Muhammed som svar på alla överfall och förlusten vid Badr. Under

ledning av de högsta hövdingarna marscherade en styrka om ca 3 000 man mot Medina. Av styrkan var ca 700 man krigare i brynjor och ca 200 man beridet kavalleri.

Efter många dagars marsch slog man på torsdagen läger väster om Uhud och nordväst om Medina. Underrättelser om fiendens rörelser hade under tiden nått Muhammed. Efter viss diskussion beslöt han att marschera ut för att möta fienden.

På vägen mot Uhud noterade Muhammed en grupp judar, som var i förbund med Abdullah ibn Obey och som uppenbarligen var beredda att delta i försvaret av Medina. Muhammed beordrade dem att återvända eftersom det inte var lämpligt att ta hjälp av otrogna för att strida mot otrogna.

Efter att ha slagit läger natten till lördag fortsatte man mot ett öppet område nära Uhud. Muhammed grupperade sina ca 700 krigare så att de hade reträttvägar till de otillgängliga klipporna i Uhud. I fullt dagsljus och inom synhåll för de antågande kolonnerna från Mecka förrättade de morgonbön.

Meckas högra flygel leddes av Khalid, som senare skulle bli en känd krigare för islam. Slaget började med några enskilda dueller varefter Muhammeds styrkor började avancera så ivrigt att oordning uppstod när vissa började plundra istället för att fullfölja anfallet.

Khalid utnyttjade tillfället och anföll runt fiendens vänstra flank och skapade kaos inte minst då prominenta ledare som Musab och Hamza föll. Huvuddelen av Meckas armé avancerade nu snabbt vilket ledde till att muslimernas linje bröts varefter de övergav sina ställningar och flydde tills de fann skydd bland Uhuds klippor.

Under tumultet hade Muhammed blivit skadad; en krigare från Mecka trodde rentav att han dödat honom, vilket han rapporterade till

sina kamrater. Stridsviljan hos ledningen för Meckas armé avtog då eftersom det var Muhammed och inte folket i Medina, som var huvudfienden. Muhammed hade emellertid med hjälp av några följeslagare lyckats ta skydd bland klipporna.

Coreish letade förgäves på slagfältet efter Muhammeds kropp. Efter ett rådslag beslöt de att dra sig tillbaka istället för att förfölja muslimerna bland bergen. Muslimerna hade 74 stupade medan Mecka förlorat endast 20 man.

Muhammeds prestige i Medina blev allvarligt skadad av förlusten vid Uhud, som undergrävde hans profetiska anspråk. Han ägnade stort utrymme i senare delen av sura 3 till att bemöta kritiken. Argumentationen gick i huvudsak ut på att förlusten vid Uhud var en prövning för att skilja ut verkliga troende från de halvhjärtade. Mycken retorik ägnades också åt de stupade martyrerna. Till slut lyckades han bibehålla sitt inflytande.

De följande månaderna förekom ett antal mindre konflikter med närboende stammar lierade med Coreish. Sammandrabbningen med Banu Aamir ledde till alla utom två man av en muslimsk styrka på 40 man dödades under ett överfall.

Banu Nadhir var en judisk stam bosatt i närheten av Medina, som var i förbund med Banu Aamir. Muhammed skapade nu en förvändning för att utvisa dem från deras bördiga område med betydande odlingar av dadelpalmer. De vägrade av naturliga skäl och Abdallah ibn Obey försökte utan framgång medla.

Muslimerna påbörjade nu en belägring varunder judarna avslog flera attacker. För att påskynda kapitulation beordrade Muhammed att de bästa av Banu Nadhirs dadelpalmer skulle huggas ned och brännas helt i strid med arabiska lagar för krigföring. Dådet rättfärdigades med

en vers (59:5) i Koranen. Efter ca tre veckor kapitulerade Banu Nadhir mot att de fick avtåga med sina personliga tillhörigheter förutom vapen.

Det bördiga land och de vapen judarna tvingats lämna fördelades nu mellan Muhammed och hans närmaste följeslagare, som därmed fick stora rikedomar. Även politiskt var aktionen mot Banu Nadhir viktig eftersom den var ett led i att steg för steg eliminera de judiska stammarna i och omkring Medina och därmed opposition mot islam. Muhammed tillmätte den sådan vikt att han ägnar den en hel sura (nr 59).

Under ca ett och ett halvt år efter fördrivningen av Banu Nadhir var Medina tämligen ostört av externa aggressioner. Helt fredligt var det dock inte eftersom Muhammed bland annat ledde en betydande räd i maj 626 mot Banu Ghatafan och lyckades bortföra alla dess kvinnor. Det var i samband med denna kampanj, som Koranen blev ett verktyg för militära order. Ungefär två månader senare var det dags för en ny räd då Muhammed i spetsen för ca tusen man vände sig mot Dumat al Jandal på gränsen mot Syrien. Resultatet av denna aktion var erövrad boskap och att skräcken för hans namn spreds vidare.

Under denna period gifte Muhammed sig med sina fjärde och femte fruar. Senare under sommaren 626 inträffade en familjehändelse, som väckte berättigat uppseende i Medina då den starkt avvek från gällande norm. En dag då profeten besökte den adopterade sonen Zeids hus råkade han få se dennes unga vackra hustru Zeinab lättklädd varvid hans lustar väcktes. Detta ledde snart till att Zeid skiljde sig från frun så att Muhammed skulle kunna gifta sig med henne. Så skedde också efter viss tvekan eftersom det stred mot arabisk moraluppfattning. För att undanröja kritiken kom en läglig uppenbarelse, som rättfärdigade det hela (sura 33: 4, 5, 36-39).

Under denna period tillkom regeln för muslimska kvinnor att bära slöja och flera andra detaljerade regler som hur man besöker grannar.

Slaget vid löpgraven

I februari år 627 tågade Coreish tillsammans med flera beduinstammar, som tidigare anfallits av eller kände sig hotade av Muhammed, mot Medina. Den sammanlagda styrkan uppskattas till ca tiotusen man med flera hundra hästar och några tusen kameler. Muhammed fick underrättelser om anmarschen och lät gräva en löpgrav runt större delen av staden efter råd från Salman, en perser med erfarenhet av hur man försvarade städer i andra länder. Episoden kom därför att kallas ”slaget vid befästningsgraven” (Battle of the Trench). Medinas ca tre tusen man starka armé tog upp ställningar bakom löpgraven och när anfallarna anlände blev de förvånade och förbryllade av denna nya taktik. Oförmögna att komma fienden inpå livet påbörjade de belägring och sköt pilar från avstånd.

Efter smärre strider under femton dagars belägring och försök att förmå Banu Quraiza att göra gemensam sak med anfallarna gav man upp försöket att besegra Muhammed och Abu Sufian beordrade uppbrott. Det är viktigt att notera för det fortsatta händelseförloppet att det inte finns belagt i hadither att denna judiska stam hjälpte Coreish under belägringen. Detta styrks även av att de inte lät dem passera via sitt fort som var den del av Medina som inte försvarades av den muslimska armén.

Sedan de muslimska styrkorna återvänt till sina hem glada över utgången av belägringen dröjde det inte länge förrän de åter blev kallade i vapen. Medan Muhammed tvättade sig efter försvaret av diket fick han enligt traditionen en uppenbarelse i vilken ängeln Gabriel befallde honom att omedelbart anfalla Banu Quraiza. Redan

före aftonbönen hade man slagit läger utanför deras befästa stadsdel ca tre till fyra kilometer från Medina.

Efter ca tre veckors belägring kapitulerade Banu Quraiza under villkoret att deras gamla allierade Banu Aws skulle få inflytande över deras öde. Männen bakbands och skildes från hustrur och barn medan deras egendom samlades ihop för att senare fördelas bland segrarna. Muhammed valde redan här ut den vackra Rihana som sin egen konkubin.

Ledande representanter för Aws var angelägna att deras forna allierade skulle släppas såsom skett med tidigare judiska stammar. Profeten verkställde nu en av sina mest illasinnade planer när han fick dem att acceptera att fångarnas öde skulle avgöras av en från Banu Aws egna led. Muhammed valde som domare sin trogna supporter Sad ibn Muadz, som blivit svårt sårad under slaget vid löpgraven. Denne bestämde att alla män, som nått puberteten skulle avrättas medan kvinnor och barn skulle tas som slavar och all egendom fördelas bland jihadisterna. Profeten bekräftade domslutet som sitt eget och uttalade att det var Allahs domslut.

Massgravar grävdes omedelbart på marknadsplatsen och profeten övervakade själv hur fångarna i små grupper fördes fram till kanten av gravarna och halshöggs. På detta sätt avrättades ca 700-900 män under eftermiddagen och kvällen. Muhammed själv återvände efter detta hemska skådespel för att förlusta sig med sin senaste konkubin, den vackra Rihana, vars man och manliga släktingar nyss avrättats i massakern. En stor del av slavarna såldes senare till olika beduinstammar i utbyte mot vapen och hästar så att muslimernas styrka ökades. Dessa händelser är detaljerat skildrade i sira och hadither samt omnämnda i Koranen (33:9-26).

Denna följd av händelser fick avgörande betydelse för Muhammeds ställning. Efter att först ha avvärjt angreppet från Coreish med allierade och sedan eliminerat den sista judiska stammen i trakten av Medina var han nu den enväldige politiske och religiöse ledaren där. Det blodiga slutet för Banu Quraiza bidrog starkt till att sprida en känsla av terror i omgivningen och tystade kvarvarande öppen opposition. Den väldokumenterade och barbariska behandlingen av denna judiska stam var så omänsklig att ytterligare kommentarer är överflödiga.

Under det närmaste året fram till mars år 628 inträffade inga avgörande händelser eller slag. Däremot genomfördes ett stort antal (sexton eller sjutton) räder och överfall varav två leddes av Muhammed personligen. Några av dess attacker gav rikligt byte och bidrog till att främja rekryteringen. Dessutom genomfördes på profetens order ett antal mord, främst på misshagliga judar. Taqiyya[23] användes ofta för att nå syftet.

Sex år hade nu gått sedan man lämnade Mecka och Muhammed och många av hans följeslagare längtade efter att göra en pilgrimsfärd till Kaaba. Han hade även politiska skäl att visa sin anknytning till Kaaba och Mecka eftersom han talat om detta i Koranen och även klandrat Coreish för att neka muslimerna tillträde. Detta kunde i längden inte bara stanna vid ord.

När nu den heliga månaden Dzul Cada närmade sig beslöt man att göra umra, den lilla vallfärden, eftersom det skulle innebära mindre risk för konfrontation med andra stammar. Under denna månad var dessutom krigshandlingar förbjudna i hela Arabien. Några kringboende stammar inbjöds att delta, men de flesta avböjde. Tidigt i

[23] Lögn i syfte att främja islam och helt enligt sharia

månaden började Muhammed, i spetsen för femtonhundra man, färden mot Mecka.

Underrättelser om att Muhammed var i antågande nådde snart Mecka, vars invånare tillsammans med grannstammar beväpnade sig och intog en position längs vägen till Mecka. När nyheter om detta nådde profeten slog man läger vid Hudaybiya, en plats nära gränsen till det heliga område som omger Mecka. Efter en del inledande turer vidtog snart regelrätta förhandlingar med flitiga kontakter eftersom det var ett kort avstånd mellan Hudaybiya och Mecka. Dess ledning var fast besluten att inte släppa in muslimerna i staden då man vis av tidigare erfarenheter inte litade på att Muhammed hade ärliga avsikter.

Efter utbyte av flera delegationer kom man överens om ett avtal som Ali skrev på Muhammeds diktamen. Avtalet skulle gälla i tio år och dess viktigaste punkter var:

- Parterna och deras allierade skulle avstå från fientligheter mot varandra.
- Muhammed skulle inte göra vallfärd (hajj) innevarande år.
- Nästa år kunde de komma obeväpnade för hajj och stanna i tre dagar.

Många av muslimerna var besvikna över att man inte kunnat fullgöra vallfärden, men profeten menade att avtalet var en stor framgång eftersom det erkände hans oberoende politiska ställning. I Koranen beskrivs det som en seger (inledningen av sura 48). En av de första politiska effekterna blev att Banu Khozaa ingick en öppen allians med Muhammed.

Det var i detta skede tankar på ett närmast världsomspännande välde började ta konkret form genom att Muhammed sände budskap till flera av de kringliggande länderna. Bysans, Egypten, Syrien och

Jemen var bland de länder, vars härskare fick mottaga förseglade budskap, som uppmanade dem att erkänna Muhammed som Guds apostel och att underkasta sig islam. Kraven lämnades som väntat utan avseende men guvernören av Egypten svarade dock artigt genom att sända dyrbara gåvor bland annat en koptisk slavflicka, Maria, som blev profetens konkubin.

Muhammed hade vid återkomsten från Hudaybiya våren 628, lovat dem som följt honom på pilgrimsfärden mot Mecka möjligheten till rik och omfattande plundring. När sommaren gick utan någon sådan verksamhet, började hans följeslagare bli otåliga att se sina förväntningar fullföljda.

Han bestämde sig då för en överraskande och oprovocerad attack på judarna i Kheibar och deras rika byar och bördiga land. Armén marscherade från Medina i augusti 628 i tre snabba dagsmarscher den runt sexton mil långa vägen till Kheibar. Styrkan var ca 1 600 man ungefär som vid färden till Hudaybiya men starkare vad avser kavalleri. Så total var överraskningen att många invånare på väg till sina odlingar på morgonen plötsligt fann sig öga mot öga med en stark armé och förfärade skyndade tillbaka till staden. Den snabba anmarschen dödade allt hopp om att kunna kalla på stöd från de allierade i Banu Ghatafan.

Det fanns i den bördiga dalen ett stort antal byar och fort placerade på klippor eller höjder som reste sig från de omgivande fälten. Ett efter ett erövrades dessa fästen. Från områdena Natah och Shickk, som tagits med ringa förluster, fortsatte Muhammed mot området Kuteiba där judarna nu hunnit samlas kring sin ledare Kinana och tog upp försvaret framför citadellet Camuss där de lyckades bjuda visst motstånd. Följande morgon inledde muslimerna ett huvudanfall med Ali i spetsen, vilket ledde till att judarna blev slagna och tvingades

kapitulera. Befolkningen skulle fritt få lämna landet men tvingas lämna sin egendom till erövrarna.

Muhammed anklagade hövdingen Kinana och dennes kusin för att ha gömt rikedomar, särskilt från Banu Nadhi, och beordrade att de skulle torteras för att avslöja var resten av skatterna fanns gömda. De brändes med eld på bröstet tills de nästan dog av skadorna utan göra några medgivanden varpå profeten beordrade att de båda ledarna skulle halshuggas.

Denna grymma scen var knappt till ända förrän Muhammed sände en av sina män att hämta Kinanas unga hustru Safia, som var väl känd i Medina för sin skönhet. Samma kväll anordnades en bröllopsfest medan en tjänstekvinna fick i uppdrag att göra bruden redo för Profeten. ”Bröllopet” fullbordades därefter.

Efter slaget vid Camuss fann de återstående byarna i området fortsatt motstånd vara lönlöst varför de kapitulerade under de närmaste dagarna. Eftersom muslimerna saknade folk som kunde eller ville sköta de rika odlingarna, fick invånarna tills vidare stanna kvar mot att hälften av avkastningen betalades i skatt. Detta arrangemang bestod ett antal år tills judarna under kalifen Omars styre fördrevs och muslimerna helt tog deras land i besittning.

Plundringen av Kheibar gav mycket rikt byte, som överträffade allt man tagit tidigare. Förutom lager av dadlar, olja, honung och boskapshjordar tog man en stor mängd juveler och andra rikedomar. En femtedel avsattes som vanligt för Muhammed medan resten delades i artonhundra delar med en del för varje fotsoldat och tre delar för varje ryttare. Byarna och marken fördelades enligt en annan princip på så vis att hälften tillföll Muhammed och resten fördelades mellan övriga på samma sätt som det personliga bytet. Härigenom

tillförsäkrades de som deltagit i kampanjen en god och permanent inkomst.

Resten av hösten och vintern ägnades åt att sända ut ett antal mindre expeditioner för att straffa eller plundra olika stammar. I februari 629 var det så dags att göra den mindre vallfarten som överenskommits i avtalet vid Hudaybiya. I spetsen för ungefär tvåtusen man gav sig Muhammed iväg till Mecka. När de närmade sig staden drog sig en stor del av Coreish tillbaka till de närliggande höjderna. Snarast efter intåget i staden skyndade de sig att utföra föreskrivna ritualer i och i anslutning till Kaaba. Under vistelsen i Mecka passade profeten på att gifta sig med Meimuna, som blev hans tionde fru. Muhammed stannade i staden något längre än de avtalade tre dagarna och uppmanades därför att lämna Mecka.

Kort tid efter vallfärden till Mecka förenade sig den berömde krigaren Khalid och ytterligare några män av viss betydelse bland Coreish med Muhammed i Medina. Detta stärkte ytterligare Muhammeds ställning.

Under de närmaste månaderna genomfördes några expeditioner med växlande framgång. I september samma år sändes en större armé om ca 3 000 man mot gränstrakterna till Syrien för att enligt traditionen utkräva hämnd för en dödad budbärare. Underrättelser om detta nådde Sharahbil, ledaren av Muta, som mobiliserade en överlägsen styrka av romerska trupper och kringboende stammar.

Den muslimska styrkan beslöt sig efter intern överläggning för strid. När de mötte fienden tvingades de genast retirera till en mera gynnsam position vid byn Muta. Med Zeid i ledningen försökte man hejda de stadigt avancerande romerska styrkorna. Sedan först Zeid och därefter hans två närmaste efterträdare fallit i striden övertog Khalid

befälet. Han lyckades med några snabba manövrar slinka ur fiendens grepp och göra en snabb reträtt till Medina.

Nederlaget vid Muta försvagade Muhammeds ställning. Detta föranledde honom att en månad senare sända ut en styrka mot Banu Codhaa nära den syriska gränsen. Muslimerna under ledning av Amru lyckades driva fienden på flykten vilket någorlunda återställde Muhammeds inflytande i området.

Erövrandet av Mecka

Muhammed hade nu fått betydligt fler anhängare och lierade stammar och började känna sig stark nog för en slutlig uppgörelse med Mecka. Han sökte därför en förevändning att bryta Hudaybiya-avtalet, som nu varit i kraft under knappt två år. Banu Bakr, som var i förbund med Coreish, sökte hämnd för gamla oförätter begångna av Banu Khozaa, nära lierade med Muhammed. Understödda av några ledande män från Coreish anföll de överraskande under natten ett läger tillhörande Banu Khozaa och dödade ett antal.

En stark delegation från den förorättade stammen vände sig nu till Muhammed för stöd, vilket han genast beviljade eftersom han nu fått en anledning att bryta avtalet. Coreish blev snabbt medvetna om dessa överläggningar och starkt oroade. De sände Abu Sufian för att förhandla om förnyande och förlängning av gällande fredsavtal. Han rönte dock ingen framgång utan tvingades återvända för att rapportera inför Coreish, som insåg att de visserligen befann sig i en svår belägenhet men inte trodde att Muhammed hyste några omedelbara fientliga planer mot dem.

Denne hade däremot redan beslutat om en slutlig attack mot sin födelsestad men höll i det längsta förberedelserna hemliga. Han uppmanade alla de allierade beduinstammarna att möta honom vid

Mecka eller på lämpliga platser på vägen dit. Slutligen mobiliserade han sina styrkor i Medina varefter man började marschen mot Mecka den 1 januari 630. Det var den största armé Medina skådat. Längs vägen anslöt flera tusen man från allierade stammar och när man närmade sig Mecka fann sig Muhammed i spetsen för en armé på mellan åtta och tiotusen man. Efter någon vecka slog man läger vid Marr al Tzahran på en kort dagsetapps avstånd från Mecka.

Muhammeds farbror Abbas, som länge förhållit sig officiellt neutral till sin brorsons verksamhet, hade dessförinnan längs vägen förenat sig med denne. På kvällen beordrade profeten sina män att tända eldar på sluttningarna vid lägret för att ge invånarna i Mecka ett intryck av fiendens överlägsenhet. Stadens oroade invånare sände ut Abu Sufian för att sondera situationen tillsammans med Khadijas nevö, Hakim, och Bodeil, ledare för Banu Khozaa.

På vägen mot lägret möttes de av Abbas, som förde dem till lägret där de fick stanna över natten hos Abbas för att på morgonen möta Muhammed i dennes tält. Där ställdes Abu Sufian inför alternativen att underkasta sig islam eller att bli halshuggen. Han fann sig tvungen att uttala shahadah, den muslimska trosbekännelsen. Profeten uppmanade honom därefter att skynda tillbaka med budskapet att om de som sökte skydd i hans hus eller stannade i sina hus med stängda dörrar inte skulle komma till skada.

Åter i Mecka framförde han budskapet och nyheten att Muhammed var i antågande med en övermäktig armé. Majoriteten skyndade därefter till sina hem eller till Kaaba. Redan samma dag marscherade den muslimska styrkan in i Mecka från fyra riktningar. Muhammed hade gett direktiv om att våld skulle undvikas och motståndet var i det närmaste obefintligt. Endast i en riktning bjöd en del av profetens bittraste fiender motstånd, men detta slogs snart ned av Khalid. Profeten var nu härskare i sin födelsestad.

Efter en kort vila i sitt tält begav sig Muhammed till Kaaba för att tillbedja Allah och för att beordra att alla avgudabilder skulle förstöras. Därefter bekräftade han Othman som ansvarig för templet och Abbas som ansvarig för att förse pilgrimerna med vatten.

Profeten undantog tio till tolv personer från den allmänna amnesti som getts invånarna om de underkastade sig islam. Endast fyra avrättades, bland dem en sjungande flicka som irriterat Muhammed med kritiska verser. Under de närmaste två veckorna sändes beväpnade grupper ut i omgivningen för att förstöra avgudabilder.

Medan Muhammed var i Mecka hade den stora och stridbara stammen Banu Hawazin beslutat att förekomma varje angrepp på deras frihet. De beslutade att snabbt samla sina styrkor och ta upp en försvarsposition vid Autas, en dal mellan Mecka och Tayif. Underrättelser om detta fick Muhammed att avkorta vistelsen i staden och hela den stora armén bröt upp, förstärkt med omkring tvåtusen man från Mecka. Efter några snabba marscher nådde man fram till ett pass som ledde till dalgången Honein. Samtidigt hade även huvuddelen av Banu Hawazins styrkor under ledning av Malik avancerat mot denna dal medförande kvinnor, barn, husdjur och ägodelar.

Under natten lät Malik sina män inta dolda positioner kring ett djupt och brant pass vid ingången till dalen där de under tystnad inväntade fienden. Tidigt på morgonen satte sig den muslimska hären i rörelse mot dalen. När förtruppen under befäl av Khalid nått en bit in i passet överraskades de av en häftig attack av Hawazin. Detta fick förtruppen att vackla och snabbt retirera. Chocken spreds till resten av armén, som vände och började fly. Med möda och med hjälp av Abbas starka röst lyckades profeten få stopp på flykten. Efter omgruppering vidtog en häftig strid, som slutade med att Banu Hawazin slogs tillbaka och sedan flydde.

Under förföljelsen tvingades Malik överge lägret som föll i Muhammeds händer. Omkring sextusen fångar, tusentals kameler och får liksom silver och ägodelar togs som krigsbyte och fördes till en annan dal där det kunde skyddas. Segern var fullständig men hade även kostat stora förluster bland muslimerna.

Sedan det direkta förföljandet avslutats fortsatte armén mot Tayif som belägrades under två veckor utan framgång. Eftersom belägringen inte gav någon verkan avbröts den sedan några vingårdar förstörts och hären tågade till Jierrana där krigsbytet fanns.

Det fanns bland fångarna en äldre kvinna som gett sig tillkänna som Muhammeds fostersyster. Hon fördes till profeten, som kände igen henne och därför behandlade henne väl. Uppmuntrade av den välvilliga behandlingen av kvinnan sändes en delegation till Muhammed för att vädja om att bli behandlade väl. Han beslutade att avstå från sin andel av fångarna och övertalade sedan sina män att göra detsamma. Fångarna blev därför frisläppta.

Dessförinnan hade tre vackra kvinnliga fångar förts till Muhammed. Han gav dem i gåva till Ali, Omar och Othman att använda som slavar d.v.s. konkubiner. Som ett exempel på Muhammeds moral i allmänhet och familjemoral i synnerhet är händelsen belysande genom att en av mottagarna var far till en av Muhammeds fruar, medan de andra två var gifta med två av hans döttrar.

Det kan noteras att Muhammed i samband med fördelningen av krigsbytet gav hundra kameler var till ledande personer från Mecka, bland dem den gamle antagonisten Abu Sufian, uppenbart i syfte att vinna deras välvilja. Den gesten väckte en hel del ont blod bland profetens gamla trogna följeslagare och inte minst hos folk från

Medina, som ansåg att han gynnade dem som tillhörde hans egen stam.

Tydliggörandet av islams regler och mål

Genom erövringen av Mecka och segern vid Honein hade Muhammed i det närmaste nått en position som den högsta politiska auktoriteten på Arabiska halvön. Han var dessutom, som profet med kontroll över de flesta arabiska stammarnas religiösa centrum, Mecka med Kaaba med dess institutioner, den främste andlige auktoriteten. Detta underströks av att Muhammed ägnat särskild omsorg åt att väva ihop den nya tron med alla väsentliga delar av det gamla ceremonielet för den årliga vallfärden. Den ena blev en oskiljbar del av den andra.

Det var först efter ett år som han helt utnyttjade sin nya position genom att endast ge troende muslimer tillträde till Kaaba och dess riter. Den nya religionen var så tätt sammanbunden med det världsliga styret att Muhammeds andliga makt innebar en samtidig underkastelse inför hans världsliga auktoritet. Det blev en väsentlig grundsats i islam att den omvände inte bara skulle underkasta sig dess lära samt anta dess ritual och moralregler, utan även visa obetingad lydnad i alla ting ”*till Herren och till hans profet*” samt betala årligt ”tionde” eller skatt som ett religiöst offer.

Det var mot denna bakgrund som Muhammed efter återkomsten till Medina i april år 630 sände ut skatteinsamlare till alla stammar som underkastat sig för att samla in en tiondedel av all förmögenhetsökning. Insamlandet gick väl utom i en incident då en gren av Banu Tamim körde iväg skatteindrivarna. Muhammed bestämde sig omedelbart för att statuera ett exempel och sände ut en kavalleristyrka, som överraskande anföll dem och tog runt femtio män kvinnor och barn (elva män, elva kvinnor och trettio barn) som fångar

och förde dem till Medina där de hölls i fängsligt förvar av Muhammed.

En delegation från Banu Tamim uppsökte profeten i moskén där förhandlingar och utväxling av högtravande arabisk poesi ledde till att återstående grenar av stammen underkastade sig islam och därmed skatten. Fångarna kunde därefter friges. Muhammed var dock så missnöjd med delegationens beteende att det föranledde ”uppenbarandet” av några verser i Koranen (49:1-5).

Ett antal mindre expeditioner gjordes denna sommar för att straffa rebelliska eller oliktänkande stammar. De kännetecknades bara av de vanliga inslagen av överraskning, tagande av fångar och plundring.

Moskén i Medina började detta år bli scenen för ofta förekommande diplomatiska uppvaktningar från alla hörn av den Arabiska halvön. Sändebuden mottogs offentligt i moskéns förgård som kom att utgöra audienssal där alla typer av religiösa och världsliga ärenden, som krävde Muhammeds beslut, avhandlades.

Under hösten år 630 inkom rapporter om att den romerske kejsaren samlat underlydande stammar längs Syriens gräns som ett skydd mot den växande arabiska makten. Muhammed mobiliserade från olika stammar den hittills största armén (enligt vissa uppgifter upp till trettiotusen man) i Arabien och utrustade den med hjälp av insamlade skatter. Kring månadsskiftet september-oktober påbörjades marschen norrut mot Tabuk i en besvärande hetta. Väl framme där hade hotet om en romersk invasion avklingat och huvudstyrkan slog läger där med god tillgång till skugga och vatten. Muhammed nöjde sig med att sända en stark styrka under Khalid till Duma.

Under uppehållet i Tabuk träffades avtal med dels den kristne prinsen av Akaba, dels några judiska stammar mot att dessa avlade en

årlig tribut. Efter ett tjugotal dagar där återvände Muhammed till Medina. Under tiden hade Khalid efter en snabb marsch lyckats överraska den kristne hövdingen som efter en kort strid togs till fånga. Hans liv sparades mot att staden portar omedelbart öppnades och att en stor lösen betalades. Denna uppgick till tvåtusen kameler, åttahundra får och fyrahundra rustningar och vapen. Med detta byte samt hövdingen och dennes bror som fångar återvände Khalid till Mecka. Väl där pressades den fångne Okeidar av Muhammed att överge sin kristna tro och acceptera islam och profetens överhöghet.

Muhammed själv deltog inte i vallfärden i mars 631 eftersom många otrogna fortfarande blandade gamla hedniska riter med islams där. Pilgrimerna från Medina leddes därför av Abu Bakr och Ali sändes dit med ett särskilt budskap från profeten. Mot slutet av vallfärden reciterade han inför ett stort antal pilgrimer de nyligen ”uppenbarade” första sju verserna av sura 9 och fortsatte sedan med att framföra budskapet att inga otrogna hädanefter skulle tillåtas delta i vallfärden och att stammarna hade fyra månader på sig att återvända till sina områden. Därefter skulle Muhammeds åtaganden upphöra och avgudadyrkan kompromisslöst bekämpas.

Budskapet ovan var främst riktat mot avgudadyrkarna bland araberna, men i samma tidsperiod ”uppenbarades” versen 9:29 som förklarar krig mot judar och kristna som inte underkastar sig islam. Sammantaget innebar detta att islams mål klart uttalats som att utrota all hedendom och att reducera judendom och kristendom till en underordnad position. Muhammed tar här klart avstånd från judar och kristna vilka han så länge förlett med värdelösa bekännelser av tycke för deras skrifter.

Muhammed hade i början av år 631 skrivit ett antal brev till ambassader, prinsar och hövdingar med innebörden att de skulle konvertera till islam och underkasta sig Muhammed. Detta gällde bl.a.

Yemen, Mahra, Oman, Bahrein och Yemama. Ett antal grupper med officerare sändes ut till olika delar av halvön för att förmå folket där att underkasta sig islam.

Det sista levnadsåret

Muhammed gjorde i mars 632 sin sista vallfärd till Mecka. Under de sista dagarna av högtiden höll han i Mina-dalen uppsutten på sin kamel ett berömt förmaningstal till den samlade menigheten. Han underströk bl.a. att varje muslim är broder till varje annan muslim och att de tillsammans utgör ett broderskap. Detta senare tycks vara giltigt in i våra dagar. Efter att ha tillbringat ytterligare några dagar i Mecka återvände Muhammed och hans följe till Medina.

Snart efter hemkomsten från Mecka beordrade han sina följeslagare att göra sig redo för en expedition mot den östromerska gränsen. Han ansåg det väsentligt för islams fortvaro att dess aggressiva bana kunde fullföljas kontinuerligt och att dess anspråk på universell överhöghet kunde framtvingas med svärdet i hand. I slutet av maj utsåg han Osama, sonen till Zeid, som dödats vid Muta, att leda armén, som skulle gå mot den syriska gränsen. Muhammed kallade Osama till moskén och uttalade: *”Led armén till den plats där din far blev dödad och låt dem förstöra den fullständigt. Jag har gjort dig till befälhavare över denna armé. Anfall folket i Obna överraskande tidigt i gryningen och förinta dem med eld”*.[24]

Under onsdagen drabbades Muhammed av svår huvudvärk och feber. Morgonen därpå var han tillräckligt återställd för att arrangera en fana, som han överlämnade till Osama med följande ord: *”Strid du under denna fana i Herrens namn och för hans sak. Sålunda skall du*

---

[24] Life of Mahomet, volym 4, kapitel 33

besegra och dräpa folket som inte tror på Herren!”[25] Orden visar med all önskvärd tydlighet att den jihad profeten hade i tankarna var allt annat än en fredlig inre kamp.

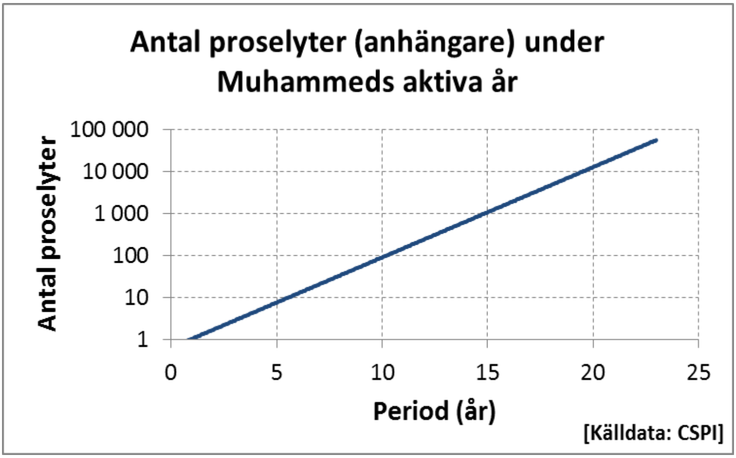
Under de följande dagarna förvärrades Muhammeds sjukdom och han drog sig tillbaka till Aishas hus istället för att i tur och ordning besöka de andra fruarna. I ungefär en vecka kunde han, visserligen svag, leda den allmänna bönen och han kunde också bemöta dem som knorrat över att den unge Osama skulle leda armén mot Syrien. Då sjukdomen förvärrades utsåg han Abu Bakr att leda bönen i hans frånvaro under de få återstående dagarna av profetens liv.

Under lördagsnatten tilltog febern och han var mycket svag under lördagen och söndagen. Han kunde dock uttala en förbannelse: ”Må herren förgöra judarna och de kristna!”[26] På måndagsmorgonen var han synbart bättre och deltog under del av morgonbönen, som leddes av Abu Bakr. Innan han lämnade moskén uppmanade han Osama att tåga med armén mot Syrien med Herrens välsignelse. Han återvände sedan utmattad till Aishas rum där han avled några timmar senare med huvudet vilande på Aisha. Islams profet var död och han begravdes dagen därpå i en grav som grävts i det hus där han avlidit.

Från det att Muhammed började som defensiv predikant i Mecka och fram till sin offensiva politiska jihad-karriär och död i Medina, hade han erövrat hela Arabiska halvön. Med islams svärd hade han då värvat omkring 100 000 proselyter, dvs. i stort sett hela befolkningen.

---

[25] Ibid
[26] Ibid

Antal proselyter (anhängare) under Muhammeds aktiva år
Antal proselyter
100 000
10 000
1 000
100
10
1
0
5
10
15
20
25
Period (år)
[Källdata: CSPI]

5. Grundsatser inom islam

Enligt muslimska företrädare är det enkelt att bli muslim. Det räcker med att inför två muslimer uttala ”Shahada”, den islamska trosbekännelsen: "Jag bekänner att det inte finns någon gud utom Allah, och att Muhammed är hans profet”.

Bekännelsen innebär även att muslimen underkastar sig Allah, som anses vara skapare och laggivare. Det andra ledet i trosbekännelsen innebär att man som muslim skall följa profeten Muhammeds föredöme (Sunna). Ordet islam betyder helt enkelt underkastelse och inget annat. Och ordet muslim betyder ”den som underkastar sig”.

Primära regler och islams fem pelare

Islam kan sägas bestå av två integrerade delar nämligen tro och regler. En sann muslim måste tro på båda delarna; trosartiklarna och den ”gudomliga lagen”, sharia. Islam är således en utpräglad lagreligion.

De grundläggande trosartiklarna är:

- Tron på en enda gud, Allah, så som han beskrivs i etthundratolfte suran: ”Gud den ende, Gud, den Evige; ej har han fött, och ej är han född, och ingen är hans like.”
- Tron på profeterna och sändebuden av vilka Muhammed (rasul Allah) är den siste och slutlige profeten.
- Tron på änglarna, som fullgör ett antal uppgifter inom islam såsom att överföra uppenbarelser från Gud, prisa Gud, dokumentera varje människas handlingar samt hämta en människas själ vid hennes död.

- Tron på de heliga böckerna av vilka Koranen är den främsta och ses som Allahs oförvanskade ord.
- Tron på Domedagen och på återuppståndelsen.
- Tron på predestinationen eller ödet eller att Allah har full vetskap och kontroll över vad som sker (jämför inshallah, 'Om Allah vill', men olika tolkningar finns inom shia och sunni beträffande i vilken grad detta inskränker individens fria vilja).

Inom islam tror man dessutom på olika slags djinner (osynliga andeväsen) eftersom sådana omnämns i Koranen.

Den andra delen är islams regelverk som inbegriper ett stort antal strikta och detaljerade regler och bruk. Shahada är den första av islams ”Fem pelare”, som varje muslim skall följa och leva efter. De övriga är:

- Salah, bönen som skall förrättas fem gånger om dagen enligt bestämda regler.
- Zakat, allmosan till fattiga och behövande som skall betalas varje år med 2,5 % av förmögenheten.
- Sawn Ramadan, fasta och ett antal andra förhållningssätt som varje vuxen, frisk muslim har att följa under islams nionde månad, Ramadan.
- Hajj, vallfärden till Mecka som varje vuxen, frisk muslim skall göra minst en gång, om möjligt.

Allt detta kan fortfarande förefalla enkelt, men detta är bara en potemkinkuliss eller en rökridå framför ett omfattande regelverk, som reglerar allt från förhållandet till Allah till minutiösa och absurda regler för hur man skall tvätta sig eller vilken fot man skall sätta först

då man går genom en dörr. Allt detta regleras i sharia, den islamiska lagen.

Sharia, den gudomliga och oföränderliga lagen

Sharia (ordagrant ”vägen till vattenkällan”) är benämningen för islamisk religiös lag. Den anses uttrycka den gudomliga viljan och ”*utgör ett system av skyldigheter, som det åligger varje muslim på grund av hans religiösa tro”*.[27] Sharia berör åtminstone i princip alla aspekter av det mänskliga livet, från detaljerade renhetsregler till föreskrifter om relationer mellan människor och hur samhället ska styras.

Den religiösa lagen, sharia, är således en integrerad del av islam. Det bör framhållas att det inom islam inte finns någon grund för uppdelning i världsligt och andligt som i kristendomens ”*Så ge kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör*” (*Mark 12:17*). Sharia är så övergripande att det uttalas att det endast är tillåtet att följa i demokratisk ordning stiftade lagar så länge det inte bryter mot sharia. Religionen islam kommer här i klar konflikt med liberal västerländsk demokrati.

Det är långt ifrån enbart bland ”fundamentalister” som sharia har en central roll. År 1990 antog samtliga 57 muslimska länder (medlemmar av Organization of the Islamic Conference, OIC) en deklaration, som gör mänskliga rättigheter underordnade sharia. Deklarationen ifråga ”The Cairo Declaration on Human Rights in Islam” (CDHRI) står därmed i opposition mot FN:s ALLMÄNNA FÖRKLARING OM DE MÄNSKLIGA RÄTTIGHETERNA, 1948 (UDHR).

[27] Encyclopaedia Britannica Online

Den islamiska lagen grundas på Koranen, sunna, ijma (de rättslärdas koncensus) och qiyas (analogiska resonemang). Eftersom Koranen innehåller ett begränsat antal rena lagregler, utom vad avser religiösa ritualer, är haditherna (som är sunna) viktiga källor för lagen särskilt vad gäller brott och straff. Eftersom Koranen av muslimer anses vara Allahs direkta ord och haditherna anses komma från Allahs sista sändebud så är således sharia Allahs lag.

Lagarna och reglerna indelas i fem olika typer av handlingar:

- WAJIB är de religiösa plikter vars iakttagande ger belöning och vars försummelse ger straff. Exempel: jihad, heligt krig.
- MANDUB är de riter vars förrättande ger belöning och vars försummelse inte ger straff (kallas även "Mustahab"). Exempel: Kvinnlig könsstympning.
- MUBAH är de handlingar som sharia tillåter men som varken ger belöning eller straff och som inte är syndiga.
- MAKRUH är de handlingar som är ogillade och vars avstående ger belöning och vars förrättande inte är direkt syndigt. Exempel: skilsmässa.
- HARAM är de absolut förbjudna handlingar vars förrättande är syndigt och straffbart.

Halal är motsatsen till haram och kan sägas vara en sammanfattning av de tre första typerna av handlingar.

Sharia är inte en helt enhetlig lag utan snarare ett lagsystem, som tolkas med hjälp av *fiqh*, islamisk rättsvetenskap, enligt någon av de ledande lagskolorna. Det finns inom sunniislam fyra ledande skolor; den shafiitiska, den malikitiska, den hanafitiska och den hanbalitiska.

Den senare gäller i Saudiarabien. Inom shiaislam är den jafaritiska rättsskolan rådande. Om man bortser från skillnaderna mellan sunni och shia i olika frågor så är det i praktiken mest detaljer, som skiljer mellan skolorna.

Det finns en irrationell sida av islamisk lag som kommer från två av dess officiella grundvalar, Koranen och sunna, vilka är uttryck för Allahs befallning. Det följer av den irrationella sidan av islamisk lag att dess regler är giltiga i kraft av sin blotta existens och inte på grund av sin rationalitet. Den irrationella sidan av islamisk lag uppmanar till efterlevnad av bokstaven snarare än andan. Detta faktum har historiskt främjat den omfattande utvecklingen och accepterandet av legala knep så som juridiska konstruktioner. Detta kan illustreras med ett exempel. Koranen förbjuder uttryckligen tagande av ränta och för att citera Schacht:

”…detta religiösa förbud var starkt nog för att göra den allmänna opinionen ovillig att överträda det öppet och direkt, medan det samtidigt var ett oavvisligt behov att ge och ta ränta i det kommersiella livet. I syfte att tillgodose detta behov och samtidigt efterleva bokstaven i det religiösa förbudet, utvecklades ett antal konstruktioner. En bestod i att ge fast egendom som säkerhet för lånet och tillåta långivaren att nyttja den så att dess användning motsvarade räntan. … En annan … konstruktion bestod av en dubbel försäljning. … Till exempel säljer (den blivande) låntagaren en slav kontant till (den blivande) långivaren, och köper omedelbart tillbaka slaven från honom för ett högre belopp att betalas vid en senare tidpunkt; detta innebär ett lån med slaven som säkerhet och skillnaden mellan de två priserna motsvarar ränta.”.[28]

[28] Joseph Schacht, ”Islamic Religious Law” i *The Legacy of Islam,* Schacht and Bosworth, Oxford, 1974

En av de mest kända lagarna inom sharia är dödsstraffet för apostater, vilket alla fem skolorna är överens om vad gäller en mentalt frisk man. Den kan tas som ett exempel på hur en lag i sharia sanktioneras. Koranen fördömer dem som lämnar islam mycket starkt i flera verser (3:72, 3:90, 5:54, 16:106 m.fl.) men ger inget entydigt stöd för dödsstraff. Detta straff sanktioneras istället av Muhammeds sunna genom ett antal hadither (Bukhari V9:B83:N17, Muslim B16:N4152 m.fl.).

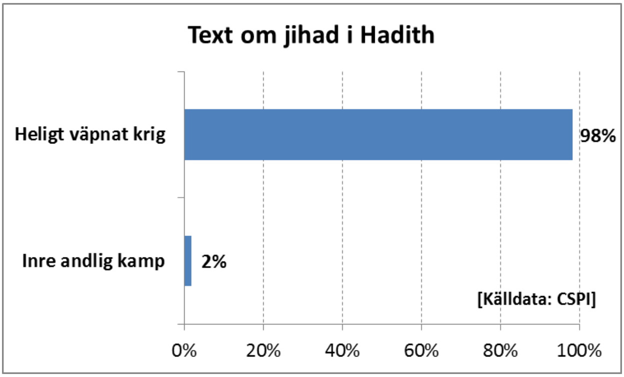
Innan ett annat viktigt begrepp inom sharia - och därmed inom islam - behandlas, finns det anledning att sammanfatta de flesta muslimers principiella inställning till sharia. Den är en komplett sammanställning av lagar som gäller i ett islamiskt samhälle underkastat Allahs vilja. Den är baserad på gudomlig auktoritet, som måste accepteras utan kritik. Den är oföränderlig och *fiqh*, islamisk rättsvetenskap, utgör den ofelbara och definitiva tolkningen av de ”heliga texterna”. Medan europeisk lag är mänsklig och föränderlig, är sharia gudomlig och oföränderlig. Den är beroende av Allahs outgrundliga vilja, som inte kan fattas av mänsklig intelligens – den måste accepteras utan tvivel eller frågor.

För mer ingående information om Sharia, se kapitel 8.

Jihad, den 6:e pelaren – heligt krig och religiös plikt

En av de mest väldokumenterade plikterna i sharia och inom islam är deltagandet i jihad, heligt krig för islam. Jihad är så viktig att den av vissa inom sunni-islam betraktas som en ”sjätte pelare” medan den inom shia är en av de tio religiösa plikterna. Begreppet har ofta diskuterats under senare år, varvid islamiska apologeter och deras västerländska sympatisörer (bl.a. vissa islamologer) har försökt göra gällande att jihad främst betyder ”inre, andlig kamp” och att terrorister

”kidnappat” begreppet för sina syften. Inget kan vara mera falskt och direkt felaktigt.

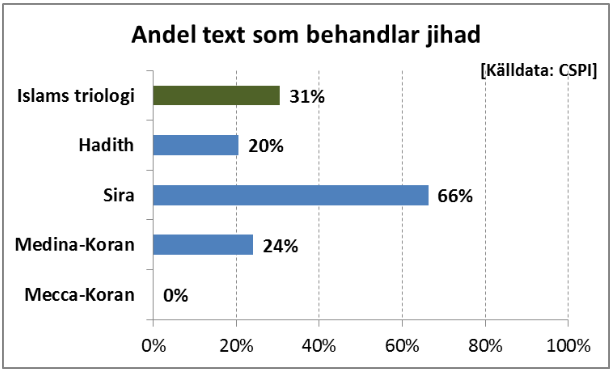

Ordet jihad kommer från det arabiska ordet jahada vilket, såsom Lane i sitt prisade arabiskt-engelska lexikon påpekar, betyder:

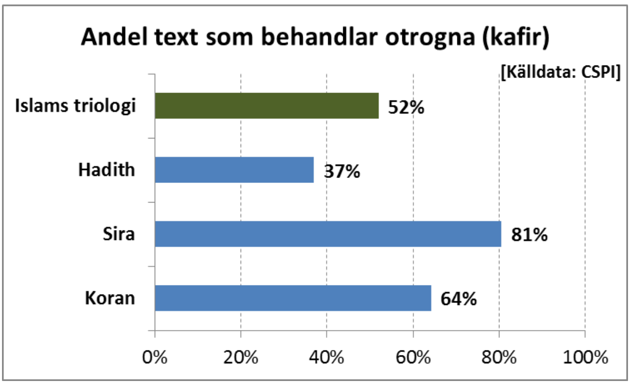
”Han strävade, ansträngde, eller slet; uppbjöd sig själv eller sin kraft eller kraftansträngning eller strävanden eller förmåga”. Jihad, fortsätter Lane, *”betyder strängt taget att använda eller uppbjuda sin yttersta kraft, kraftansträngning, strävande eller förmåga för att kämpa med något ogillat och detta av tre olika slag, nämligen: en tydlig fiende, djävulen och sig själv; vilket allt finns inkluderat i Koranen sura 22:78. … Jihad kom att användas av muslimerna till att allmänt betyda att han slogs, kämpade eller förde krig mot otrogna och liknande.”*

Det är således visserligen sant att jihad allmänt kan betyda kamp, strid men det finns i islams ”heliga” skrifter och i dess historia otaliga och övertygande bevis för att jihad i första hand avser väpnad och blodig strid mot judar, kristna och otrogna i allmänhet (kafir) för Allah i syfte att expandera islams område, Dar al-Islam. Jihad riktas mot Dar

al-Harb, krigets land, där de otrogna bor och där islam ännu inte härskar.

Inom islam har kafir en djupare innebörd än begreppet ”otrogen”. Det är en nedsättande, kränkande och fördomsfull benämning på de som inte underkastar sig islam. En typisk kafir är en kristen eller jude men allra värst ansedd är en ateist. Åtskilliga resurser ägnas åt de otrogna i triologin, varför den med ett sådant betraktelsesätt skulle kunna anses ha mer av ett politiskt än religiöst budskap.

Eftersom frågan är ständigt aktuell och samtidigt av stor betydelse för förståelsen av islam finns det skäl att lyfta fram ett antal exempel ur dess ”heliga skrifter” som tydligt klargör vad jihad står för. Här talas om traditionell ortodox islam och inte om någon extrem eller ”kidnappad” variant, eftersom Koranen ju gäller som rättesnöre för alla muslimer. I den boken kan vi bl.a. läsa följande:

Och döda dem varhelst ni finner dem, och driv dem ut från de platser varifrån den fördrev er, för förföljelser är värre än blodbad. Och döda dem inte vid den heliga moskén förrän de först anfaller er där, men om de attackerar er där så döda dem. Sådan är belöningen för de otrogna. (**2:191**)

Och bekämpa dem tills motstånd inte finns och Allahs religion råder. Men om de avstår från motstånd avstå från fientligheter utom mot orättfärdiga. (**2:193**)

Strid är föreskrivet för er även om det är förhatligt för er; men det kan hända att ni tycker illa om något som är bra för er, och det kan hända att ni gillar något som dåligt för er. Allah vet, ni vet inte. (**2:216**)

De frågar dig (O Muhammed) angående krig i den heliga månaden. Säg: Krig då är en stor överträdelse, men att vända människor från Allahs väg och att inte tro på Honom och den heliga moskén och att visa ut Hans folk därifrån är värre för Allah; för förföljelse är värre än dödande. Och de kommer inte att sluta strida mot er förrän de gjort er till avfällingar från er religion, om de kan. Och den som blir avfälling och dör i otro sådana är de vars gärningar är förfelade i denna värld och i den kommande. Sådana är de som elden tillhör; de kommer att förbli i den. (**2:217**)

Kämpa för Allahs väg, och vet att Allah är den som hör och vet. (**2:244**)

Låt dem strida för Allahs väg, som ger upp livet i denna värld för den kommande. Var och en som strider för Allahs väg, om han dödas eller blir segerrik, för honom skall Vi (Allah) ge en väldig belöning. (**4:74**)

De som tror strider för Allahs sak; och de otrogna kämpar för det onda. Så strid mot djävulens kreatur. Se! djävulens strategi är alltid svag. (**4:76**)

De längtar efter att ni inte skall tro så som de inte tror, så att ni blir som dem. Så välj inga vänner bland dem förrän de lämnar sina hem för Allahs väg; men om de vänder åter (till ovänskap) tag dem då och döda dem varhelst ni finner dem, och tag ingen vän eller hjälpare bland dem. (**4:89**)

De troende som sitter passiva, förutom de som har en (handikappande) skada, är inte jämställda med dem som strider för Allahs väg med sina tillgångar och liv. Allah har förlänat dem som kämpar med sina tillgångar och liv en rang över de stillasittande. (**4:95**)

När din herre inspirerade änglarna, (sägande): Jag är med dig. Så gör så att de troende står fast. Jag skall sprida skräck i de otrognas hjärtan. Slå sedan huvudena av dem och skär av dem fingertopparna. (**8:12**)

O ni troende, när ni möter de otrogna i strid, vänd inte ryggen mot dem (fly inte). Den som den dagen vänder ryggen mot dem, utom då det gäller en manöver för slaget, han har ådragit sig Allahs vrede och hans boning skall bli helvetet, slutet på en olycklig resa. (**8:15-16**)

Och kämpa mot dem tills förföljelser upphör och religion är helt för Allah. Men om de upphör så se! Allah är den som ser vad de gör. (**8:39**)

Och vet att vad än ni tar som krigsbyte, en femtedel därav är avsedd för Allah och för budbäraren (Muhammed) och för släktingarna (som har behov) och föräldralösa och de behövande och de vägfarande, om ni tror på Allah och på vad Vi uppenbarade för Vår tjänare på dagen av åtskillnad då de två arméerna möttes. Och Allah kan göra allting. (**8:41**)

O Profet! Uppmana de trogna att strida. Om det finns tjugo ståndaktiga av er skall de besegra två hundra, och om det finns ett hundra ståndaktiga av er skall de besegra ett tusen av de otrogna, eftersom de (de otrogna) är folk utan intelligens. (**8:65**)

Det är inte passande för någon profet att ta fångar innan han har gjort blodbad i landet. Ni önskar denna världs frestelse och Allah önskar (för er) i det tillkommande, och Allah är mäktig och vis. (**8:67**)

Sedan när de heliga månaderna är over, slå ihjäl de otrogna varhelst ni finner dem, och tag dem tillfånga, och belägra dem, och förbered för dem varje bakhåll. Men om de ångrar sig och upprättar dyrkan av Allah och betalar allmosan till de fattiga, då lämna deras väg fri. Se! Allah är förlåtande, barmhärtig. (**9:5**)

De som tror och som har lämnat sina hem och stridit med sina tillgångar och sina liv för Allahs väg har mycket större värde i Allahs ögon. De är de som är triumferande. (**9:20**)

Strid [q-t-l] (i betydelsen dödande, krigförande och slaktande) mot ”Bokens folk” och dem, som inte tror på Allah och den yttersta dagen och inte förbjuder det Allah och hans budbärare (Muhammed) har förbjudit och som inte följer sanningens religion, tills de villigt betalar

jiziya [extra skatt som otrogna särskilt judar och kristna måste betala under muslimskt styre] och är förnedrade. (**9:29**)

Han är det som har sänt sin budbärare med vägledning och sanningens religion så att Han måtte göra så att den segrar över alla religioner, hur mycket än de otrogna må ogilla det. (**9:33**)

O ni som tror! Vad fattas er så att när det sägs till er: Gå framåt i Allahs väg, ni är nertryckta mot marken av tyngd. Finner ni glädje i denna världs liv hellre än i den tillkommande? Välbefinnandet i denna världs liv är ringa jämfört med i det tillkommande. (**9:38**)

Om ni inte går framåt kommer Han att hemsöka er med en plågsam dom, kommer att välja annat folk istället för er. Ni kan inte skada Honom alls. Ty Allah har makt över allt. (**9:39**)

O Profet! Kämpa mot de otrogna och hycklarna! Var hård mot dem. Deras yttersta boning är helvetet, slutet på en olycklig resa. (**9:73**)

Se! Allah har köpt av de troende deras liv och deras tillgångar för att paradiset skall bli deras; de skall strida [q-t-l] för Allahs väg och skall döda [q-t-l] och bli dödade [q-t-l]. Det är ett löfte som är bindande för honom i Torah och Evangeliet och i Koranen. Fröjdas då i överenskommelse ni gjort för det är den yttersta triumfen. (**9:111**)

O ni som tror! Strid mot de otrogna som är nära er, och låt dem känna er hårdhet, och vet att Allah är med dem som iakttar sina plikter (mot honom). (**9:123**)

Och Han störtade ner från deras fästen dem av ”Bokens folk” som stödde dem (Coreish) och göt panik i deras hjärtan. En del dräpte [q-t-l] ni och en del tog ni som fångar. (**33:26**)

Och han gjorde så att ni kunde ärva deras land och deras hus och deras rikedom och land ni inte har beträtt. Allah är alltid i stånd att göra allting. (**33:27**)

Nu, när ni möter de otrogna i strid, hugg då halsen av dem tills ni har besegrat dem helt, bind dem sedan fast; och efteråt ge antingen nåd eller frige dem mot lösen tills krigets bördor upphör. Det är påbudet. Och om Allah velat kunde han ha straffat dem utan er, men så är det påbjudet att han vill pröva några av er med hjälp av andra. Och de som blir dödade i Allahs väg, Han gör inte deras handlingar fruktlösa. (**47:4**)

Så vackla inte och ropa på fred när ni kommer att bli dominerande och Allah är med er och Han kommer inte att missunna er belöningen för era handlingar. (**47:35**)

Allah har lovat er mycket krigsbyte som ni skall erövra, och Han har gett er detta på förhand, och har hållit tillbaka mäns händer från er, så att det må bli ett tecken för de troende och så att han må leda er på den rätta vägen. (**48:20**)

Se! Allah älskar dem som kämpar för Hans sak i led, som om de vore en solid struktur. (**61:4**)

Ni skall tro på Allah och hans budbärare (Muhammed) och strida för Allahs sak med era tillgångar och era liv. Det är bättre för er, om ni bara visste. (**61:11**)

Han kommer att förlåta er era synder och föra er trädgårdar under vilka floder flyter och angenäma boningar i Edens lustgård. Det är suverän triumf. (**61:12**)

Dessa verser verkar prisa död och erövring. Den viktiga ordroten, q-t-l eller *qital* eller *qatala*, som ovan satts in i några exempel inom

parentes där de används i originaltexten, betyder dödande, krigförande och slaktande (anställa blodbad). Betydelsen är mycket mer begränsad än jihad, även om detta senare ord också kan betyda dödande, krigförande och slaktande (anställa blodbad).

Att det rör sig om påtagliga fysiska aktiviteter och inte om en ”inre, andlig kamp” (för att bli en bättre muslim), som apologeterna och de intellektuellt ohederliga medlöparna söker hävda, framgår av de påtagliga fysiska resultaten av jihad som avhuggna huvuden, krigsbyte och fångar. Detta med krigsbyten var så viktigt i den tidiga islam, att sura nummer åtta fått namnet ”Krigets byten” (Al-Anfal). Mycket tydligare än så kan det väl knappast bli vad jihad främst innebär.

En av grundarna till modern islamistisk våldsbejakande filosofi och islamistisk fascism är Abul A’la Maududi (1903-1979). Denne var med om att bygga upp Qutbismen en intellektuell lära, tillsammans med Sayyid Qutb (en intellektuell islamist inom Muslimska brödraskapet[29] och av många ansedd som dess chefsideolog) och Hassan al-Banna (grundaren av Muslimska brödraskapet 1928). De skapade den intellektuella basen och motivationen till nutida islamisk fascism vilken utformade grunden till rättfärdigandet av väpnad jihad och våldsamma terrormetoder använda av organisationer såsom Al-Quaida och andra [30] inom global terrorism.

Det är uppenbart att Qutbismen inte byggdes av några vanliga extremister utan en intellektuell grupp teoretiker inom islam. Maududi hävdade att det enda praktiska sättet att nå islamistisk suveränitet och

[29] http://www.youtube.com/watch?v=CjVJjBiHzOA
[30] http://www.youtube.com/watch?v=M4QOfVsPLfE

globalt styre är genom jihad. Maududi förklarar begreppen nedan i utdrag från hans bok: [31]

”I verkligheten är islam en militant ideologi med en handlingsplan som syftar till att förändra den sociala strukturen i hela världen och bygga om den i enlighet med islams lärosatser och ideal. Jihad avser den militanta kamp och yttersta ansträngning som islam använder för att nå detta mål.

Islam vill ödelägga alla stater och regeringar var som helst i världen, som är motståndare till islams ideologi och handlingsplan, oavsett vilket land eller nation som styr detta.

Det måste vara uppenbart för betraktaren från denna diskussion att syftet med islamisk ”jihad” är att eliminera regeringen i ett icke-islamiskt system och etablera i dess ställe ett islamistiskt system och regering. Islam har inte för avsikt att begränsa denna revolution till en enda stat eller ett fåtal länder; syftet med islam är att åstadkomma en global revolution”.

Denna text återspeglar väl andemeningen i Sayyid Qutbs berömda bok. [32]

Jihad behandlas även utförligt i hadither och samma tendens är tydlig där. CSPI som tidigare nämnts, har med statistiska metoder visat att 98 % av referenserna till jihad i Bukharis hadither är om krig medan 2 % avser inre kamp. Omkring 20 % av Bukharis hadither handlar om jihad och politik. Som exempel kan vi ta (Bukhari 1:2:24):

Allahs Budbärare sade: ”Jag har blivit beordrad (av Allah) att kämpa mot människorna tills de vittnar att ingen har rätt att dyrkas

---

[31] Jihad in Islam, Abul A'La Maududi, Koran Publishing House, Beirut, Lebanon
[32] Milestones, Sayyid Qutb Shaheed

förutom Allah och att Muhammad är Allahs Budbärare, och erbjuder böner perfekt och ger obligatorisk zakat, så om de utför det, då räddar de sina liv och egendom från mig, med undantag av islamiska lagar och sedan kommer deras vidräkning att utföras av Allah.”

Dhimmitude, ett regelverk för icke-muslimer

Innan vi lämnar grunderna finns det skäl att belysa begreppen *dhimmi* och *dhimmitude* vilka har en nära knytning till jihad. Man skulle kunna säga att de är en följd av jihad inom del av Dar al-Harb (krigets land). Ordet dhimmi är arabiskt och betyder ungefär ”skyddad”. Det används för en fri icke-muslim, som lever i ett muslimskt samhälle under ett särskilt regelverk. Dhimmitude är ett begrepp som präglades på franska av den libanesiske politikern Bashir Gemayel, som mördades av muslimer. Historikern och författaren Bat Ye’or gjorde begreppet känt för Väst i en artikel och senare i en bok[33] och det har idag fått stor användning internationellt. Det betecknar de omständigheter eller den kultur under vilka en dhimmi tvingas leva.

Dhimmitude kan härledas från Koranen, hadither och sira; inte minst från Koranen 9:29 (se ovan). Grundläggande för tillämpningen av *dhimmitude* är att sharia delar in mänskligheten i tre kategorier:

- De troende, d.v.s. muslimer.
- Dhimmis, anhängare av monoteistiska religioner som judendom och kristendom samt ibland zoroastrism och i praktiken ofta hinduism.
- Otrogna (kafir), d.v.s. polyteister, hinduer, buddister och animister.

[33] The Dhimmi: Jews and Christians under Islam, Bat Ye’Or, Fairleigh Dickinson University Press, 1985.

Medan otrogna kan dödas direkt om de inte antar islam, kan dhimmis få leva under islam förutsatt att de accepterar reglerna under dhimmitude. Tekniskt borde folken i Indien ses som otrogna (kafir), men av praktiska och politiska skäl medgav den rådande lagskolan att de behandlades som dhimmis.

Några av de förödmjukande och diskriminerande reglerna utgående från ”Omars pakt” (Omar II 717-20) framgår här:

- En särskild skatt, jizya, som var betydligt högre än för muslimer och som ofta skulle erläggas under förödmjukande former.
- En landskatt *kharaj*, som innebar att bonden inte längre ägde marken utan brukade den och att en stor del av avkastningen tillföll umma. (Jfr Muhammeds behandling av bönderna i Kheibar, kap 3).
- Diskriminerande kläder.
- Förbud mot att inneha och bära vapen.
- Förbud mot att reparera kyrkor/synagogor.
- Olikhet inför lagen, t.ex. att vittnesmål från en dhimmi på intet sätt tillmättes samma värde som från en muslim, till den grad att dhimmis inte kunde vittna mot en muslim, något som mycket ofta ledde till ett godtyckligt förtryck.
- Skyldighet att visa vördnad för muslimer och att t.ex. vid möte lämna plats för dessa.

Sammantaget innebar – och innebär – dhimmitude att icke-muslimska invånare i ett erövrat område på religiösa grunder tvingas leva som andra eller tredje klassens medborgare i sitt eget land.

Det finns anledning att återkomma till en del av islams grunder och regler senare i kapitel 8.

6. Islam under de tidiga kaliferna

Avsikten är att i detta kapitel översiktligt belysa viktigare skeenden under de fyra första kaliferna Abu Bakr, Omar, Othman och Ali. De benämns oftast inom islam som de ”rättledda” kaliferna. Gemensamt för dessa fyra var att de samtliga hade haft en nära och långvarig personlig relation till Muhammed. De hade därför varit djupt involverade i islams tillkomst från svaghetstiden i Mecka till den dominerande maktpositionen i Medina och hela Arabien under de sista åren av profetens liv. Det faktum att Koranen till en början inte fanns nedskriven mer än som spridda anteckningar och till stora delar reciterades av dem som stått Muhammed nära bidrog till deras auktoritet. Deras auktoritet har än idag betydelse eftersom hadither ofta hänvisar till eller anses ha förmedlats av dem, vilket anses ge hög trovärdighet.

Abu Bakr – den förste kalifen

Muhammed hade avlidit utan att formellt ha utsett någon efterträdare. En del av muslimerna ansåg att Abu Bakr borde utses till efterträdare bl.a. eftersom han under Muhammeds sjukdom utsetts av denne att leda bönen i moskén. Det fanns emellertid delade meningar om detta.

Strax efter profetens död hotade slumrande spänningar mellan immigranterna från Mecka (Muhajirun) och konvertiterna från Medina, ofta benämnda ”medhjälpare” (Ansar) att bryta ut och därmed splittra det unga muslimska samhället (umma). Ledare för Ansar möttes i en sal för att diskutera och planerade att välja en av de egna som sin ledare efter Muhammed.

Så snart Abu Bakr blivit informerad om mötet skyndade han dit tillsammans med Omar och ytterligare några ledande män. Det finns skilda beskrivningar av mötet, men samtliga är ense om att Omar under mötet uttalade att Abu Bakr borde bli ledare och förklarade sin tro och lydnad till honom. De andra som följt Abu Bakr instämde och han blev så den förste kalifen med titeln ”Khalifa-tul-Rasoul” (efterträdaren till Allahs budbärare).

Efter mötet uppmanades muslimer som inte deltagit att underordna sig Abu Bakr. De flesta källor är ense om att Ali och hans anhängare inledningsvis vägrade underkasta sig. Efter någon tid vars längd är omtvistad, underkastade de sig mer eller mindre frivilligt, men först sedan profetens dotter Fatima avlidit. Vi ser redan här tendenser till splittring inom umma.

En av den förste kalifens första åtgärder var att sända iväg armén under ledning av Osama mot Syrien för att fullfölja Muhammeds önskan. Inom tjugo dagar efter avfärden hade Osama invaderat provinsen Belcaa. I eld och blod hade han hämnats sin fars död. Som Muir uttrycker det med hänvisning till Wackidi: ”De ödelade landet under sitt välkända stridsrop, de dödade alla som dristade sig att göra motstånd och förde bort resten som fångar. De brände byarna, fälten med växande säd, dungarna av palmträd så att det steg upp en virvelvind av eld och rök efter dem.”

Efter att ha satt detta tydliga exempel på hur ”fredens religion” missionerar, återvände Osama i triumf till Medina där han möttes och hyllades av den nye kalifen och stadsborna. Tillsammans med Abu Bakr fortsatte han sedan till moskén för att be en tacksägelsebön för framgången.

En kort tid efter sitt tillträde fick Abu Bakr ta itu med ett allvarligt problem, som hotade att spränga den nya statsbildningen. Flera

betydande arabiska stammar revolterade mot den nye kalifen eftersom de ansåg att de endast underkastat sig Muhammed och att deras lydnad upphört i och med dennes död enligt gammal arabisk sed.

I flera av upproren samlades de motspänstiga kring olika ledare, som själva gjorde anspråk på att vara profeter. Det bör framhållas att upproren inte tog sig uttryck i form av våld mot muslimerna, endast en vägran att betala skatten. Detta var upprinnelsen till Ridda-krigen eller krigen mot avfällingarna. Ett av de största upproren leddes av den självutnämnde ”profeten” Musaylimah i Yamama i centrala Arabien, men det fanns betydande centra för apostasi även i Bahrein, Oman, Yemen och i Mahraregionen.

Abu Bakr delade in den muslimska armén i ett antal kårer, som sändes mot de olika upprorshärdarna. Den starkaste kåren ställdes under befäl av Khalid och sattes in mot området närmast Medina i centrala Arabien. Efter ett antal framgångsrika kampanjer lyckades Khalid besegra Musaylimah och hans stam i det blodiga slaget vid Yamama där även många muslimer dog. Under tiden hade övriga uppror kvävts, några gånger efter stor blodspillan. Det nämns t.ex. att de samlade förlusterna i slaget vid Dibba i Oman var 10 000 man.

Apostatkrigen avslutades i mars 633 och ledde till att Arabien enades under den auktoritet, som utövades av kalifen i Medina. Utgången av dessa krig befäste tills vidare Medina som politiskt och religiöst centrum för islam.

Strax efter Ridda-krigens slut gjorde en lokal hövding i nordöstra Arabien ett antal framgångsrika räder mot gränsstäder i Irak. Sedan detta rapporterats till Abu Bakr, beslöt denne att invadera Irak, som tillhörde det sassanidiska persiska imperiet. Khalid, som fortfarande befann sig i Yamama, fick befälet över invasionen. Abu Bakr sände förstärkningar och beordrade ett antal lokala hövdingar att med sina

styrkor ställa sig under Khalids befäl. Redan i slutet av mars 633 invaderades Irak av den muslimska armén, som uppgick till 18 000 man.

Under april och fram till mitten av maj vann Khalid fyra viktiga slag i rad, vilka tvingade perserna på defensiven. Under sista veckan av maj föll Al-Hirah, huvudstaden i Irak, efter ett avgörande slag. Khalid belägrade sedan under juni-juli staden Al-Anbar, som kapitulerade efter hårt motstånd.

Den muslimska armén vände sig sedan söderut och erövrade efter ett nytt slag staden Ein-ul-Tamr, som föll under sista veckan i juli. Efter detta var större delen av Irak under islamisk kontroll. Khalid fick emellertid ett rop på hjälp från en annan general, som hade stora svårigheter med rebeller i norra Arabien. Khalid marscherade då dit och besegrade de upproriska i slaget vid Daumat-ul-Jandal i slutet av augusti.

När han återvände till Irak fick han underrättelser om att en ny stor persisk armé höll på att samlas. Fyra divisioner av persiska och kristna arabiska hjälptrupper fanns vid Hanafiz, Zumiel, Sanni och Muzieh. Khalid beslöt att besegra dem separat för att undvika risken av att möta en stor samlad persisk armé. Han delade in sin armé i tre enheter och beslöt att anfalla de persiska hjälptrupperna nattetid i samordnade attacker från tre håll. Fram till november 633 besegrade han dessa arméenheter i avgörande slag. Därmed upphörde Persiens kontroll över Irak. I december samma år nådde Khalid gränsstaden Firaz där han besegrade den samlade sassanidiska, bysantinska och kristenarabiska hären.

Kalifen Abu Bakr gratulerade Khalid till segrarna och gav honom den nya uppgiften att anfalla det bysantinska Syrien, som då

omfattade våra dagars Syrien, Jordanien, Israel, de palestinska provinserna, Libanon och södra Turkiet.

I juni 634 anlände Khalid med en armé på 9 000 man och tog befälet över den muslimska armén på 23 000 man, som redan fanns där under befäl av fyra kända generaler. Han påbörjade genast erövringen av Syrien. Under en snabb kampanj med ett antal blodiga slag tvingade han sju städer att kapitulera och underkasta sig islam. Han tågade sedan mot Damaskus, men vände vid Uqabpasset för att förena sig med resterande muslimska arméer. Efter att ha slagit en persisk armé bestående av kristna araber marscherade han mot Bosra där en mindre muslimsk armé stred mot en större romersk här. Efter några dagar besegrades romarna och staden kapitulerade.

I mitten av juli 634 erhölls underrättelser om att en stor romersk här samlats vid Ajnadayn. Alla muslimska divisioner samlades i närheten och den 30 juli besegrades romarna där i ett stort slag.

Efter en vecka tågade Khalid mot Damaskus. På vägen dit slogs en annan romersk armé i mitten av augusti. Kejsaren Heraklius svärson sände en ny armé för att hejda Khalid, men även denna besegrades den 19 augusti. Dagen därpå nåddes Damaskus efter att muslimerna på vägen slagit förstärkningar sända av kejsaren. Staden belägrades under 30 dagar varunder de muslimska styrkorna slog tillbaka flera romerska attacker, som syftade till att bryta belägringen. Efter en slutlig attack erövrades Damaskus den 18 september.

Den bysantinska armén fick en tidsfrist på tre dagar att förflytta sig så långt de kunde med sina familjer och tillhörigheter. Då tidsfristen var över attackerade det muslimska kavalleriet under Khalids befäl efter att ha utnyttjat en genväg.

Under belägringen av Damaskus dog kalifen Abu Bakr och efterträddes av Omar. Som framgått av skildringen ovan kan det utan överdrift hävdas att Abu Bakrs korta styre karaktäriserades av en ständig räcka av militära operationer. Samtliga var offensiva och syftade till att underkuva eller erövra. Ingen hade karaktär av försvar mot en angripare. Som den förste av de fyra ”rättledda” kaliferna gick han härvidlag i sin föregångares och förebilds fotspår. Eftersom Abu Bakr under många år varit Muhammeds närmaste vän, förtrogne och rådgivare torde ingen ha känt profetens intentioner bättre än han.

Omar – den andra kalifen

Innan Abu Bakr dog hade han i ett testamente dikterat för Othman utnämnt Omar till sin efterträdare för att undvika splittring. En del av muslimerna gillade utnämningen medan andra ogillade den p.g.a. Omars hårda personlighet. En av den nye kalifens första åtgärder var att avskeda sin kusin Khalid och istället utnämna Abu Ubaidah till befälhavare över den islamiska armén i Syrien. Den senare uppskattade emellertid så Khalids militära skicklighet att han utnämnde honom till chef för kavalleriet.

Perserna lyckades i oktober 634 i en motattack åsamka den muslimska armén stora förluster i ”slaget vid bron”. Trots detta kunde de inte återta initiativet.

Slaget vid Yarmuk nära Damaskus år 636 kom att få en närmast avgörande betydelse för den fortsatta händelseutvecklingen. I slaget lyckades de muslimska styrkorna besegra en numerärt överlägsen bysantinsk armé. Det anses av en del historiker vara ett av de mest betydelsefulla slagen i historien. Det anses också vara Khalids mest avgörande slag och befäste hans rykte som en av största strategerna och kavallerianförarna under islams tidiga erövringar. Slaget satte

definitivt slut på bysantinskt styre söder om Mindre Asien. Efter denna avgörande framgång kunde Omar överföra stora delar av armén österut för att återta offensiven mot sassaniderna.

I slaget vid al-Qadisiyyah besegrade den muslimska hären om ca 36 000 man de betydligt större persiska styrkorna efter tre dagars blodiga strider. Uppgifter gör gällande att de persiska förlusterna var omkring 20 000 man medan representanterna för ”fredens religion” förlorade 8 500 man. Vägen låg nu öppen till huvudstaden Ktesifon, som evakuerades av kung Yazdagerd efter en kort belägring. Muslimerna fortsatte österut och efter att slagit tillbaka ett persiskt motanfall behärskade de snart hela Mesopotamien. Tills vidare ville Omar inte sända trupper genom Zagrosbergen till den persiska högplatån.

Trupperna sändes nu i stället mot Palestina och inte minst mot Jerusalem, som utsattes för en långvarig belägring. Staden kapitulerade år 637 till Omar personligen sedan patriarken av Jerusalem vägrat kapitulera till någon annan än kalifen själv. Omars fördrag kom att bli en av grunderna för dhimmi-systemet under kommande kalifat med återverkningar in i våra dagar. En annan händelse med resonans i vår tid var att Omar på platsen för det gamla judiska templet beordrade byggandet av en moské där idag al-Aksamoskén står.

Omar sände sedan trupper mot det bysantinska Egypten för att med svärdet i hand sprida islam dit. Efter ett antal slag och belägringar från december 639 till november 641, då Alexandria föll, underkuvades Egypten.

Omar övertalades av sina generaler att åter vända uppmärksamheten mot Persien eftersom man ansåg att den persiska regimen utgjorde ett latent hot. En drivkraft var som oftast strävan

efter nytt land och krigsbyte. Sedan Omar gett efter började man göra räder förbi Zagrosbergen. Under tiden hade Yazdagerd år 641 lyckats samla en ny styrka för att besegra inkräktarna. Han blev dock i grunden besegrad av muslimerna vid Nihavand och tvingades fly. Slaget innebar i praktiken slutet för det sassanidiska väldet.

Omar etablerade en fungerande administration för de nyligen erövrade områdena. Han anses också ha tagit initiativ till att börja kodifiera den islamiska lagen. Trogen profeten Muhammeds ”testamente” beordrade han utdrivandet av de judiska och kristna invånarna från Kheibar och Najran. Han mördades under morgonbönen i en moské år 644 av en tillfångatagen kristen persisk soldat.

Shia betraktar Omar som en rå usurpator eftersom han vägrade att erkänna Alis ledarroll. Sunni däremot ser honom som en stor ledare, lagstiftare och statsman och uppskattar särskilt att han inte sökte fördelar för sin egen familj. Utomstående forskare ser honom i allmänhet som en betydande och politiskt skicklig person eftersom det muslimska väldet under hans ledning expanderade på de tidigare imperiernas bekostnad.

Othman – den tredje kalifen

Omar hade på sin dödsbädd bestämt att en kommitté med sex namngivna deltagare inom tre dagar skulle utse hans efterträdare. I denna ingick bl.a. Ali och Othman. Efter konsultationer ledda av en av kommittémedlemmarna, som själv inte kandiderade, valdes Othman som den tredje kalifen.

Bysans lyckades efter Omars död återta Alexandria i ett försök att ta tillbaka Egypten. Othman utsåg en ny guvernör och överbefälhavare för Egypten, som vann några betydande segrar över den bysantinska

armé och sedan belägrade Alexandria. Staden föll sedan en kopt öppnat dess portar en natt i utbyte mot amnesti. Resterna av den bysantinska armén drog sig ur Egypten för gott.

Nordafrika, som sträckte sig från Egyptens gräns till nuvarande Marocko hade, efter att de bysantinska trupperna lämnat Egypten förklarat sig självständigt under en kung. Egyptens nye guvernör började göra räder in i Nordafrika vilka gav muslimerna betydande rikedomar. Othman gav senare tillåtelse att genomföra en större kampanj i syfte att erövra Nordafrika. Efter ett par blodiga slag under vilka bl.a. kungen dödades, bad man om fred mot att i gengäld betala en årlig skatt. Muslimerna föredrog att ha Nordafrika som en vasallstat och sedan tributen betalats drog sig armén tillbaka.

Snart efter Omars död gjorde den bysantinske kejsaren Konstantin II ett försök att återta förlorat land. Man lyckades ta området kring Tarsus i Anatolien. Nästa mål var Syrien och en betydande styrka avdelades. Syriens guvernör Muawiyah, son till Muhammeds gamle motståndare Abu Sufian, begärde förstärkningar vilka på Othmans order sändes av guvernören i Kufa. Den bysantinska armén besegrades och tvingades åter på defensiven.

Muawiyah påbörjade år 647 ett antal offensiva kampanjer mot Anatolien, vilka skulle komma att pågå i flera år. Man hade viss framgång och återtog bl.a. regionen kring Tarsus samt tvingade år 650-651 Konstantin till förhandlingar som ledde till ett stillestånd. Taurusbergen i Turkiet kom under resten av Othmans styre att utgöra västlig gräns för kalifatet i Anatolien.

Muawiyah hade redan under Omars regim önskat invadera öarna i Medelhavet. Othman gav honom tillstånd att bygga en flotta och år 649 kunde den muslimska flottan landstiga på Cypern och besegra den lilla bysantinska garnisonen. Öbefolkningen underkastade sig och

tvingades betala en årlig tribut om 7 000 dinarer till muslimerna. Senare erövrade den muslimska flottan efter ringa motstånd även Kreta och Rhodos. Åren 652-654 drevs operationer för att erövra Sicilien och man lyckades ockupera stora delar av ön.

I provinsen Fars och flera andra delar av Persien utbröt revolt mot det påtvingade muslimska styret. Othman sände guvernören i Basra med en armé för att kuva upproret. Efter ett antal strider och erövring av Persepolis och flera andra städer slöts fred mot erläggande av sedvanlig jizya. Initiativtagarna till revolten infångades och avrättades. Efter revolten beslöt Othman att genomföra ett program för att omvända invånarna till islam i syfte att minska risken för framtida uppror.

År 649 utbröt revolt i provinsen Sistan, som då omfattade nuvarande Sistan i Iran och sträckte sig till centrala Afghanistan och Baluchistan i Pakistan. Efter att ha tagit ett par gränsstäder och avtvingat dem betydande tribut i guld och silver tågade den muslimska hären under befäl av Rabiah ibn Zaliq mot Zaranj. Staden kapitulerade efter en lång belägring och fick betala den sedvanliga jizya. Muslimerna tågade sedan norrut i Afghanistan för att underkuva resten av provinsen. Efter ett antal slag återvände Rabiah till Zaranj med omfattande rikedomar och en stor mängd fångar.

Sedan Rabiah efter två år som guvernör lämnat Zaranj bröt ett nytt uppror ut i provinsen. Othman sände en ny armé mot Zaranj. Efter det vanliga händelseförloppet av belägring och blockad kapitulerade staden och perserna tvingades erlägga en årlig tribut på 20 miljoner dirham. Muslimerna tog också 100 000 slavar. Muslimerna fortsatte sedan in i Afghanistan och underkuvade övriga städer. Det berättas att befälhavaren Rahman efter erövringen av staden Zor gick in i stadens tempel, där han beordrade förstörandet av en stor avgudabild med ögon av ädelstenar och därefter ersatte templet med en moské.

Det finns inte skäl att här gå in på alla detaljer utan det räcker med att konstatera att det i snart sagt alla de östliga provinserna såsom Tabaristan, Azerbajdzjan, Khorasan, Makran och Baluchistan förekom en eller flera revolter mot det muslimska styret under dessa år. Samtliga revolter slogs ned med blodigt våld. En tämligen typisk episod inträffade under kampanjen i Tabaristan. Kuststaden Tamlisa övermannades efter styvt motstånd och ett häftigt slag varpå alla män dödades och kvinnor och barn togs till fånga. Detta injagade sådan skräck hos folket i närliggande städer att de förlorade motståndsviljan.

Under de första sex åren av Othmans maktinnehav rådde internt fred och lugn trots de ständiga konflikterna i gränsprovinserna. Han genomförde ett antal ekonomiska och administrativa reformer av vilka den viktigaste får anses vara indelandet av kalifatet i tolv provinser. Othman tillskrivs också äran av att ha tagit initiativet till en sammanställning av Koranen, även om flera betydande historiker menar att Koranen färdigställdes långt senare.

Under den andra halvan av Othmans styre utvecklades och tilltog ett internt uppror mot kalifen. Missnöjet berodde delvis på förislamiska stamrivaliteter och politiska ledare i olika städer uttryckte missnöje över att Othman utnämnt nära släktingar till guvernörer i viktiga provinser. Samtidigt fanns det en betydande grupp, som ansåg att Ali borde bli kalif på grund av sitt nära släktskap med Muhammed. Det är tydligt att motståndet mot Othman utnyttjade gamla meningsskiljaktigheter mellan hashimiterna (Alis klan) och omajjaderna (Othmans klan).

Omkring år 654 kallade kalifen alla provinsguvernörerna till Medina i syfte att diskutera de problem, som låg bakom missnöjet. Egypten var något av ett centrum för missnöjet, som underblåstes av aktiv propaganda. Othman vann en tillfällig psykologisk seger och en tid av lugn genom ett tal han höll i samband med hadj i Mecka år 655.

Redan i början av 656 blev emellertid Medina något av en härd för intriger och oro. Politiken i Egypten fortsatte att spela en viktig roll i propagandan mot kalifatet. När dess guvernör kallades till Medina för konsultationer passade Othmans adoptivson på att göra en statskupp och tog över makten i Egypten.

Senare samma år förlorade guvernörerna i Kufa och Basra kontrollen över sina provinser. Ett stort antal rebeller från de tre, nu i praktiken självständiga, provinserna samlades i Medina och belägrade Othmans residens. Inledningsvis var kalifens rörelsefrihet inte begränsad, men sedan rebellerna förstått att merparten av Medinas invånare förhöll sig neutrala, skärptes belägringen så att Othman inte längre kunde gå till moskén. Inför risken att fler anhängare till kalifen skulle komma till Medina för att frita honom efter hadj, beslöt rebellerna att agera under pilgrimstiden. Då huvudporten var väl skyddad togs sig några rebeller in över en bakre mur och dödade Othman medan han enligt traditionen läste Koranen.

Ali – den fjärde kalifen

Efter mordet på Othman måste en ny kalif utses. Rebellerna var inbördes djupt splittrade i främst Muhajirun (emigranter från Mecka), Ansar (medhjälpare med ursprung i Medina) samt grupper från Egypten, Kufa respektive Basra. Ali var tidigt en av tre kandidater, men han avböjde först flera erbjudanden att bli kalif. Först sedan de andra kandidaterna, Talhah och al-Zubayr, avstått från kalifatet och sedan flera ledande bland Muhammeds följeslagare samt folket i Medina övertalat honom, accepterade han att bli kalif.

Trots att majoriteten av invånarna i Medina och merparten av rebellerna stödde Ali, bör det noteras att omajjaderna, den särskilt i Mecka starka släkten till Othman och Muhammeds gamle motståndare

Abu Sufian, avstod från att ge Ali stöd och senare förnekade hans legitimitet. Denna splittring kom att prägla de kommande åren.

Ali sade till folket att den muslimska staten kommit att plågas av split och söndring och uppmanade alla att bete sig som sanna muslimer. Han varnade att alla som fanns skyldiga till omstörtande verksamhet skulle straffas hårt. Han fann emellertid snart att han var folkets fånge och att de inte lydde honom. Han hade fått kalifatet av rebellerna och hade inte styrka nog att kontrollera eller straffa dem. Samtidigt använde Aisha, Talhah, al-Zubayr och omajjaderna, särskilt Abu Sufians son Muawiyah, hämnd för Othmans död som motiv för att bekämpa Alis kalifat och främja sina egna politiska ambitioner.

Strax efter att Ali blivit kalif avskedade han provinsguvernörer, som tillsatts av Othman, och ersatte dem med pålitliga medhjälpare. Detta ansågs av en del rådgivare vara onödigt bryskt, men Ali var övertygad om sin politiska och religiösa linje och var ovillig att kompromissa med sina principer för politisk opportunism. Muawiya, som var guvernör i Syrien, var den ende av guvernörerna som vägrade lyda Alis order.

Det fanns således en hel del missnöje som ledde till det första inbördeskriget inom islam ofta kallat det första *fitna*, vilket bröt ut strax efter hajj och som skulle komma att pågå under Alis hela tid som kalif. De första att sätta sig upp mot Ali var en fraktion ledd av Talhah, al-Zubayr och Muhammeds änka Aisha. De samlades i Mecka och förflyttade sig sedan till Basra för att vinna tillräcklig styrka. De upproriska ockuperade Basra efter att ha dödat ett stort antal människor. Ali tågade dit med en stor armé men försökte inledningsvis få till stånd en fredlig lösning. Då detta misslyckades blev det ett blodigt slag, ”Kamelstriden”, utanför Basra med ca 10 000 döda. Under striderna dödades de båda ovan nämnda ledarna medan Aisha undkom oskadd och senare kunde återvända till Medina.

Ali utnämnde Ibn Abbas till guvernör i Basra och flyttade sin huvudstad från Medina till Kufa i Irak. Han blev snart utmanad av Muawiyah, som vägrade tro och lydnad under kalifen och krävde hämnd för sin kusin Othmans död. Ali inledde förhandlingar i hopp om att återvinna hans lydnad men Muawiyah insisterade på självständighet för Levanten. Han mobiliserade sina supportrar och vägrade underordna sig under förevändning att han och hans styrkor inte deltagit i valet av kalif.

De två arméerna tillbringade flera månader i läger vid Siffin medan särskilt Ali genom förhandlingar sökte finna en lösning. Ett antal skärmytslingar ledde så småningom till slaget vid Siffin år 657. Efter en veckas strider följda av ”Natten av anskri” (*laylat al-harir*) var Muawiyahs armé nära att bli slagen på flykten. Amr ibn al-Aas rådde Muawiyah att låta soldaterna sätta pergament med inskrivna verser av Koranen eller kopior av densamma (*mus'haf*) på sina spjutspetsar i syfte att sprida förvirring bland Alis styrkor. Ali genomskådade listen men endast en minoritet var villig att fullfölja striden.

De två sidorna kom slutligen överens om att lösa tvisten om vem som skulle vara kalif genom skiljedom. Anledningen till att Ali tvingades acceptera skiljedom var att den största delen av hans armé vägrade strida. Frågan om vem som skulle företräda Ali i skiljedomsförfarandet skapade ytterligare splittring i Alis läger. Motvilligt tvingades han acceptera Abu Musa. En grupp av Alis anhängare, som senare kom att kallas kharijiter, motsatte sig beslutet och gjorde uppror mot Ali. Detta ledde till att han tvingades strida mot dem i ett slag. Frågan om skiljedom ledde till upplösning av Alis koalition, vilket en del hävdar varit Muawiyahs avsikt.

Inbördeskriget fortsatte sedan med att Muawiyahs armé invaderade och plundrade städer i Irak utan att Alis guvernör kunde hindra detta, medan Ali blev alltmer maktlös. Muawiyah intog senare Egypten,

Hijaz och andra områden. Detta inbördeskrig ledde till en bestående splittring inom islam rörande den legitima rätten till kalifvärdigheten.

Under Ramadan år 661 blev Ali överfallen under bön i moskén av en man tillhörande kharijiterna, som använde ett förgiftat svärd. Den siste ”rättledde” kalifen dog två dagar senare i Kufa.

Som vi har sett präglades de fyra första kalifernas tid av externa eller interna strider. Under dem fullföljdes något som påbörjats av Muhammed, nämligen utvecklingen av en arabisk krigarkast, som var befriad från skatt men som helt i enlighet med Koranen var skyldig att göra krigstjänst. Den var i det närmaste helt beroende av ständigt nya erövringar för att få krigsbyte, slavar och underkuvade folk (*dhimmis*), som kunde producera förnödenheter och betala skatt (*jizya*). Islam var således från allra första början efter flytten till Medina år 622 allt annat än fredlig. Det bör noteras att de ständiga krigen till helt övervägande del föranleddes av oprovocerade anfall på grannar i syfte att utöka den islamiska maktsfären. Det var således i verkligheten något helt annat än ”försvarsstrider”, som dagens muslimska apologeter ofta försöker göra gällande.

7. Islams historia fram till Osmanska rikets fall

”Visa mig precis vad nytt Muhammed kom med, och du kommer att finna endast onda och inhumana ting, såsom hans order att med svärdet sprida den religion han predikade.”

(Den lärde bysantinske kejsaren Manuel II Paleologus 1391)

Det är inte möjligt att inom ramen för denna bok uttömmande skildra alla de krig, erövringar, massakrer och förtryck som verkställts i islams namn från de första kalifatens fall in i våra dagar. Muhammed och de fyra ”rättledda” kaliferna hade i de ”heliga” skrifterna och i praktisk handling etablerat en norm för systematiskt våld riktat mot de otrogna i Dar al-Harb. De hade också skapat en krigarklass som var skattebefriad men hade skyldighet att delta i krig (jihad). Eftersom de inte producerade annat än våld och förtryck var de helt beroende av krigsbyte, skatt (jiziya) och förnödenheter från otrogna och slavar som togs under krigen eller avkrävdes som tribut.

I det följande får ett antal exempel belysa hur våld och förtryck varit regel vart än ”fredens religion” dragit fram så länge ett kalifat, sultanat eller stormogulvälde existerat.

400 år av erövringar

Efter Alis död etablerade sig Muawiyah som kalif i Damaskus och började konsolidera imperiet från Aralsjön till Egyptens västgräns. Han tillsatte en guvernör i Egypten som kom att bli ett underordnat lydrike i två sekel. Åren 665-689 genomfördes en oprovocerad kampanj mot bysantinska och berbiska delar av Nordafrika. En armé

om 40 000 man tågade genom öknen, intog Barca och fortsatte till närheten av Kartago. En bysantinsk här om 30 000 man besegrades men man lyckades inte inta Kartago. År 670 kom en ny stark armé under ledning av den arabiske generalen Uqba. Han anlade staden Kairouan 16 mil söder om Tunis som en bas för fortsatta operationer. Under de följande åren genomkorsades och erövrades stora delar av Nordvästafrika med stor manspillan bland bysantinska och berbiska styrkor. År 682 hade Uqba nått atlantkusten men han lyckades inte inta Tanger. Hans styrkor fick sedan bekämpa ett antal uppror och han dödades under strider med rebeller året därpå.

En tredje general, Zuheir, hämnades sin företrädare och besegrade de lokala styrkorna i ett antal slag men blev sedan besegrad av en stark armé sänd av Konstantinopel för att undsätta Kartago. Under tiden rasade ett nytt inbördeskrig mellan rivaliserande grupper i Arabien och Syrien. Det resulterade i fyra kalifer mellan Muawiyahs död 680 och Abd al-Maliks tillträde år 685 och det upphörde inte förrän 692.

Så snart den inre ordningen var någorlunda återställd utsåg kalifen guvernören i Egypten, Hassan, att återuppta erövringen av Nordafrika. I spetsen för en stark armé ledde han striderna mot Bysans och berbiska grupper under ett antal år med växlande framgång. År 698 föll Kartago för muslimerna och efter ytterligare ett slag vid Utica tvingades Bysans lämna Nordafrika för gott.

En allians av berbiska stammar under drottningen Kahina lyckades i grunden besegra Hassan, som drog sig tillbaka till Egypten. Efter fyra-fem år kunde han med en ny här besegra de av vanstyre försvagade berberna. Under tiden hade Musa bin Nasir blivit guvernör över Nordafrika. Han kuvade ett nytt berbiskt uppror. Musa uppges ta tagit ett mycket stort antal fångar av vilka som vanligt en femtedel

tillföll kalifen och såldes som slavar. År 709 var i stort sett hela Nordafrika under kalifatets kontroll.

År 711 var det så dags för muslimerna under Tariq ibn Ziayad, general av serbiskt ursprung, att invadera Hispania. Han besegrade Roderic och intog den västgotiska huvudstaden och flera andra städer. Följande år anslöt Musa och under dennes ledning lades under de följande sju åren större delen av iberiska halvön under islamiskt styre.

Under tiden hade kalifatet genomfört ett antal operationer i nordost och år 709 var stora delar av Transoxanien med delar av den viktiga Sidenvägen under arabisk kontroll. Året därpå fick den unge Muhammad bin Qasim kalifens uppdrag att invadera Sindh och Multan i vad som idag är Pakistan. Den unge generalen fick bl.a. denna direkta order av sin farbror Hajjaj, guvernör i Irak:

”Mitt beslut är taget: döda varje stridande; fängsla deras söner och döttrar som gisslan. Ge säkerhet åt dem som ej strider mot oss och fastställ deras skatt som dhimmi.”

Jihad eller ”heligt krig” är ett flerdimensionellt koncept. Det betyder kämpa för Allahs sak, för islams syften, för att omvända folk till ”den rätta tron” och att förstöra deras tempel eller kyrkor. Detta rättfärdigas med Koranens ”uppenbarelser” och profetens sunna eller handlande. I gengäld får mujaheddin (den som utkämpar jihad) en riklig belöning såväl i denna världen som i nästa. Utan jihad finns ingen islam. Jihad är en religiös plikt för varje muslim. Den inspirerade de muslimska inkräktarna till tapperhet såväl som ohyggligheter och rena terrordåd.

Den demografiska sammansättningen i Sindh kom att få betydelse för utgången. Lägst ned på den sociala skalan fanns folkslagen jater och meder; lågutbildade men fysiskt starka och som i stora skaror

flockades under de muslimska banéren i hopp om materiella vinster. Majoriteten av befolkningen i Sindh var buddister, helt obenägna att strida. Där fanns även lokala stammar, vilka var likgiltiga till vem som styrde. Detta lämnade ansvaret för försvaret till Sinds Raja Dahir och hans soldater samt brahmanska präster.

På vägen genom Makran fick han förstärkningar av guvernören där och passade på att under stor blodspillan åter underkuva några motspänstiga städer. Han tågade sedan mot Debal som belägrades och därefter intogs. De besegrade behandlades helt enligt den norm som utvecklats inom ”fredens religion” vilket innebar att alla män dödades sedan de vägrat anta islam medan deras kvinnor och barn togs som slavar. Det stora templet plundrades och raserades och på dess plats byggdes en moské. Den legala femtedelen av krigsbytet inklusive sjuttiofem unga damer sändes till Hajjaj medan resten fördelades bland soldaterna.

Qasim fortsatte sedan mot Nerun, nära nuvarande Hyderabad i Pakistan. Folket där köpte sin fred. Trots den frivilliga kapitulationen förstördes Buddha-templet och på dess plats byggdes en moské. Han marscherade sedan mot Sehwan ca 130 km åt nordväst. Även denna stad, som mest var bebodd av buddister och köpmän, kapitulerade på villkor av underdånighet och betalande av jizya.

Dessa händelser alarmerade Raja Dahir, som samlade sina trupper för att möta inkräktarna på slätten vid Rawar. Enligt den islamiske historikern Al Biladuri blev det ett våldsamt slag. Sedan Dahir tvingats lämna sin stridselefant stred han till fots tills han stupade mot kvällen. Detta skapade oreda bland försvararna, som vek undan. Muslimerna tillfredsställde sig med massaker på de flyende. Dahirs hustru Rani och deras son tog sin tillflykt i den befästa staden Rawar, som hade en garnison på 15 000 man. Soldaterna stred tappert men araberna visade sig starkare. När Rani ansåg situationen hopplös,

begick hon och ett antal kvinnor kollektivt självmord för att undvika att falla i angriparnas händer.

Muhammad Qasim intog fortet och massakrerade 6 000 man han fann där samt tog som krigsbyte alla rikedomar som tillhört Dahir. Han tågade därefter mot Brahmanabad men marschen dit fördröjdes av garnisoner i ett antal fort längs vägen dit. Civilbefolkningen i staden ville ha fred och släppte in Muhammad. Staden sparades därför men han lät avrätta mellan 6 000 och 16 000 soldater, som deltagit i striderna.

Han fortsatte sedan mot Multan, den viktigaste staden vid övre Indus. Multan ödelades och plundrades på sina rikedomar. Under hela fälttåget hade Muhammad strävat efter att samla så mycket krigsbyte som möjligt för att skicka till sin överordnade Hajjaj och till kalifen. Utgifterna för fälttåget hade uppgått till 60 000 dirham men Hajjaj kunde betala den dubbla summan till kalifen.

Qasim började nu administrera det erövrade landet. De viktigaste inkomstkällorna var jizya och markskatt. Insamlandet av jizya ansågs som såväl en politisk som religiös plikt och utkrävdes alltid med kraft och frekvent också med kränkningar. Den inhemska befolkningen måste utfordra muslimska resande under tre dagar och fick underkasta sig många andra förödmjukelser enligt muslimska historiker.

Muhammad bin Qasim stannade där i tre år tills han plötsligt återkallades och brutalt avrättades på order av kalifen. Efter hans avfärd från Indien avtog den arabiska makten i landet markant. Flertalet av de nyomvända återtog sin gamla tro. Muslimer som bibehöll sin tro fanns främst i städer och då särskilt i Multan, en av de starkaste gränsposteringarna för islam.

Åren 717-718 gjorde det umajjadiska kalifatet ett nytt och stort upplagt försök att inta Konstantinopel. En stark armé under kalifens bror Maslama tog sig över Bosporen för att belägra staden från land medan en stark flotta seglade in i Marmarasjön. Konstantinopels murar kunde än en gång stå emot belägringen. De belägrande styrkorna drabbades under en svår vinter av sjukdomar och svält medan staden kunde försörjas via Svarta havet. Under tiden hade kalifen Suleiman avlidit och ersatts av Omar II.

Under våren undsattes Konstantinopel av en stark armé från det bulgariska riket. Efter omfattande strider och stora förluster tvingades de arabiska styrkorna retirera dels via Anatolien, dels på de återstående arabiska fartygen. Dessa drabbades under återfärden av en svår storm och endast fem fartyg tog sig hem.

Avvärjandet av denna belägring var en stor motgång för kalifatet och innebar början till slutet på den islamiska expansionen under umajjaderna. Många historiker anser att det innebar att den islamiska expansionen i Europa fördröjdes med flera hundra år. Det innebar däremot inte fred. De arabiska styrkorna ägnade sig åt att genomföra ett stort antal räder mot bysantinska områden överallt där lätta erövringar kunde göras.

Endast ett par år senare inträffade i Frankrike slaget vid Toulouse, där det islamiska framträngandet i västra Europa tillfälligt stoppades. Under en följd av år fortsatte dock islamiska plundringsräder mot södra Frankrike. Sedan Bordeaux plundrats fortsatte år 732 det arabiska plundringståget norrut mot Tours. I oktober hejdades framträngningen av den frankiske Karl Martell i ett avgörande slag mellan Tours och Poitiers. Slaget anses ha stoppat den islamiska expansionen i väster.

Ett antal år senare, år 738, drabbades det umajjadiska kalifatet av ytterligare en allvarlig motgång. Qasims efterträdare Junaid hade tidigt det året plundrat ett antal städer i södra Rajasthan och enligt arabiska krönikörer samlat enorma rikedomar och dödat många otrogna. En motoffensiv organiserades av rajputer varefter de islamiska styrkorna blev i grunden besegrade i en serie slag och tvingades fly till andra sidan Indus. Dessa händelser ledde till att islams expansion i Indien hejdades för lång tid och att dess ställning i Sind försvagades.

740-talet präglades av ett antal interna revolter delvis beroende på växande missnöje bland icke-arabiska muslimer, vilka behandlades inom kalifatet som andraklassens medborgare. Detta missnöje utnyttjades av ättlingar till Muhammeds farbroder Abbas, vilka underblåste revolten. Den siste umajjadiske kalifen Marwan II förlorade ett avgörande slag och tvingades fly, men dödades efter att ha infångats liksom nästan alla tillhörande hans familj. Den enda som undkom var Abd al-Rahman, som grundade ett självständigt kalifat i Spanien, Al-Andalus.

Abbasiderna hade kommit till makten med hjälp av persiska trupper vilket bidrog till att araberna förlorade sin ledande ställning. Detta underströks av att Bagdad år762 grundats som huvudstad. Man införde persiska hovseder, staten kom i ökande utsträckning att styras av ämbetsmän som vesirer och förvaltningen organiserades efter persiskt och bysantinskt mönster. Det abbasidiska kalifatet kan sägas ha nått sin höjdpunkt under Harun al Rashid (år 786-809) varefter det trots senare militära framgångar mot Bysans och Indien gick mot nedgång och slutligen upplösning.

Under 800-talet bildade invandrande turkiska folk palatsgarden vid alla islamiska hov. Turkarnas anförare blev ofta ståthållare med stora befogenheter. Detta utvecklades senare till självständiga dynastier

varav Ghaznaviderna i Afghanistan (år 962-1162) var den första. Redan i början av 900-talet hade kalifatet förlorat sin politiska makt och kalifen reducerats till att vara muslimernas andliga överhuvud. Den islamiska världen nådde under 800- och 900-talen något av en kulturell storhetstid genom att vetenskapligt material från de erövrade områdenas högkulturer översattes och delvis integrerades i kulturen. Detta gällde främst grekiska, persiska och indiska källor.

Emiren Subuktigin i Ghazni genomförde i slutet av 900-talet ett antal expeditioner i form av ”heligt krig” mot hinduiska Punjab. Sedan muslimerna tagit och plundrat ett antal befästa platser, mobiliserade raja Jayapal en stor armé för att möta angriparen. Efter några inledande strider och förhandlingar kom det till ett avgörande slag vid Lamgham där Subuktigin segrade med hjälp av överraskande taktik. Resultatet blev ett stort antal döda och stora mängder krigsbyte.

År 998 efterträdde Mahmud av Ghazni sin far som emir. Han var väl beläst i Koranen och sharia och lovade kalifen i Bagdad att anfalla avgudadyrkarna i Indien varje år eftersom han visste att ”jihad var av central betydelse för islam och att minst en kampanj måste företas mot de otrogna varje år”. Mahmud höll sitt löfte till kalifen genom att de kommande trettio åren genomföra sjutton omfattande expeditioner mot och i Indien. För detta har han hyllats av muslimska poeter och historier. Kalifen gav honom höga titlar och erkände hans dynasti i den delen av kalifatet.

Utrymmet medger inte att här återge alla Mahmuds bedrifter i norra Indien. Den som önskar ta del av fler detaljer kan med fördel läsa ”*The Legacy of Muslim rule in India*”[34] av K.S. Lal. Denne indiske historiker ger en väldokumenterad skildring, som delvis baseras på en krönika av Mahmuds egen sekreterare Muhammed Utbi.

[34] http://www.voiceofdharma.com/books/tlmr/

Det får räcka med ett antal exempel på vad Mahmud åstadkom, denne troende representant för ”fredens religion”.

Han ägnade sig med stor frenesi åt de vanliga muslimska dygderna såsom expansionism, tvångsomvändning av icke-muslimer, förstörande av tempel och tagande som byte enorma rikedomar i det tidigare välmående och kulturellt högstående norra Indien. I flera städer som anfölls dödades alla, som vägrade att acceptera islam. ”*Islam spreds i denna del av landet genom folkets samtycke och inflytandet av våld.*” Enligt Utbi och andra samtida eller senare krönikörer var omvändelse av hinduer till islam ett av Mahmuds mål.

”Mahmud förstörde tempel var än han kom. Antalet tempel, som förstördes under hans kampanjer var så stort att det är varken nödvändigt eller möjligt att göra en detaljerad lista. Han koncentrerade sig mer på att rasera kända tempel…”(K.S. Lal).

Bland berömda tempel som förstördes kan nämnas Chakraswamin-templet i Thaneswar, det magnifika centraltemplet i Mathura och inte minst det kända templet i Somnath. Det senare fick särskild symbolisk betydelse genom analogin med profetens förstörande av avgudabilden Al Manat i Mecka.

Lal återger hur Utbi dokumenterat de enorma rikedomar i form av guld, silver, ädelstenar, mynt och exklusiva varor Mahmud tog som krigsbyte under sina fälttåg. Sammantaget medförde detta allvarliga och långvariga konsekvenser för det drabbade områdets ekonomi.

Mahmuds jihad, liksom varje annan inkräktares eller härskares jihad för den delen, var förbunden med extrem grymhet. Utbis beskrivning av attacken på Thanesar är detaljerad.

”Härskaren i Thanesar var ... obstinat i sin otrohet och i sitt förnekande av Allah, så sultanen marscherade mot honom med sina

modiga krigare, med målet att införa islams normer och utrota avgudadyrkan... De otrognas blod flöt så rikligt att floden blev missfärgad så att folk inte kunde dricka från den... Lovad vare Allah för den ära han skänker islam och muslimerna.”

Med sådana prestationer på meritlistan är det inte underligt att Mahmud av Ghazni har förblivit ett ideal, en förebild för muslimer i medeltiden och idag.

Ghaznavidernas välde i norra Indien kom att bestå i drygt 175 år. Efter det inledande förstörandet och plundrandet fick buddister, hinduer m.fl. av praktiska skäl status som underordnade dhimmis. Men även sedan sultanatet etablerats fortsatte man med jihad-expeditioner då man hade behov av nytt krigsbyte.

Från första korståget till kalifatets fall

Den bestående betydelsen av Mahmuds ockupation av större delen av Punjab var att muslimer hade kommit för att stanna i Indien. Dessa muslimer var till stor hjälp när den tredje vågen av muslimsk anstormning svepte in över norra Indien under Muhammad Ghori.

Under tiden hade en ny muslimsk dynasti etablerats i Khorasan och Iran. Den hade turkiskt ursprung men etablerade nära band med ledande i Persien. Det seldjukiska sultanatet expanderade över Mesopotamien och Syrien för att senare utvidgas i Anatolien. Sedan Alp Arslan vunnit en övertygande seger över den bysantinska armén år 1071 vid Manzikert, uppmanade han en del av sina generaler att erövra och bilda furstendömen lojala till honom. Detta var ursprunget till att bl.a. sultanatet Rum först upprättades i västra Anatolien, för att under första korståget drivas till de södra och centrala delarna.

Seldjukernas agerande bidrog till utlösandet av det första korståget år 1096 och det var också de som under de första korstågen var korsfararnas huvudmotståndare. Nu följde en kaotisk tid, som varade i drygt 100 år med växlande framgångar för båda sidor och med grymheter begångna av båda parter. Denna period ledde till en bysantinsk motattack mot seldjukerna. Den muslimska expansionen riktad mot Bysans hejdades därför tillfälligt men såväl det seldjukiska sultanatet som Bysans försvagades.

Det fjärde korstågets erövring och grymma plundring av Konstantinopel år 1204 bidrog ytterligare till Bysans splittring och nedgång. Under de följande åren fortsatte strider mellan resterna av imperiet och sultanatet Rum, med växlande framgångar för de båda sidorna. Mongolernas invasion år 1243 drabbade sultanatet hårt. Inre strider ledde till att sultanatet upplöstes 1308. Ur dess aska skulle snart det nya Osmanska imperiet resa sig.

Under tiden hade en ny muslimsk dynasti gjort sig bemärkt längre österut. År 1160 hade en afghansk-turkisk dynasti från Ghor erövrat Ghazni och 1173 blev Muhammad Ghori guvernör där. Han hade grundliga kunskaper om islam och Indien och inledde snart en karriär byggd på erövringar. År 1187 intog han Lahore och fick därmed kontroll över återstoden av det Ghaznavidiska territoriet.

Fyra år senare invaderade han kungariket Ajmer-Delhi men besegrades av kungens bror Govinda-Raja och tvingades retirera. Året därpå invaderades åter Ajmer med en här på 120 000 man. Muhammads armé mötte Prithvirajs styrkor vid Tarain och denna gång segrade Muhammad efter en överraskande attack i gryningen innan hinduerna fått frukost. Efter många timmars strider gjorde muslimerna en kavalleriattack mot de av striden, hunger och törst utmattade hinduerna, som snabbt besegrades. Govinda-Raja stupade

och Prithviraj avrättades efter att ha tillfångatagits. Den muslimska armén tog ett enormt krigsbyte.

Efter denna seger blev fortsatt avancemang mot Delhi lätt. På vägen dit intogs ett antal städer med den sedvanliga blandningen av hänsynslöst dödande, förstörande av tempel och byggandet av moskéer. Inom ett år hade man erövrat norra Rajasthan och västra delen av Uttar Pradesh. Muhammad etablerade Delhi som sin huvudstad. Under de närmaste åren gjorde hans arméer ett antal räder så långt som till Bengalen. Muhammad själv ledde ett anfall mot bland annat Varansi som vandaliserades.

Efter Muhammads död 1206 tog hans främste general kontrollen över hans indiska besittningar och etablerade sig som den förste sultanen av Delhi. Territoriet utvidgades snabbt genom fortsatta erövringar. Flera turkisk-afghanska dynastier kom att styra sultanatet fram till Timur Lenks erövring av Delhi år 1398. Sultanerna i Delhi upprätthöll hela tiden en relation till kalifen i Bagdad som gav dem legitimitet och i gengäld fick rikliga tributer. Sultanatet var en militärmakt grundad på Koranen och sharia. Icke muslimer behandlades under större delen som andra klassens medborgare, dhimmis.

År 1258 drabbades den muslimska världen hårt då Hülegü khan intog Bagdad. Kalifen och nästan hela hans familj dödades. En stor del av invånarna dödades och staden plundrades och förstördes i grunden. Hülegü skapade ett rike av nuvarande Irak och Iran inom det mongoliska imperiet. Det senare skulle snart drabbas av inre stridigheter vilka ledde till försvagning och sönderfall i självständiga khanat.

När sultanatet föll i början av 1300-talet var Anatolien uppdelat i ett antal självständiga emirat. Ett av dessa emirat i västra Anatolien

leddes av Osman I. Hans militära styrka hade snabbt växt genom att ett stort antal g*hazi* (trons förkämpar) hade anslutit från olika delar av den muslimska världen i hopp om att strida mot och plundra det försvagade Bysans. Befolkningen i emiratet ökades ytterligare av att många muslimer flydde dit undan de anstormande mongolerna. Osman utropade sig till sultan år 1299. Efter att ha besegrat Bysans armé nära Nicaea år 1302, började han utvidga sitt område västerut. Han drog sig inte för att även inkorporera delar av det tidigare sultanatet Rum.

Under efterträdaren Orhan I erövrades de resterande delarna av de bysantinska besittningarna i Anatolien. Han tog även steget in i Europa genom att etablera ett brohuvud på Gallipolihalvön. Sonen Murad I utvidgade ytterligare sultanatet genom erövringskrig såväl mot emirat i Anatolien som på Balkan. Det var Murad som etablerade janitsscharerna och det grymma rekryteringssystemet, devschirme. Det var en slags ”barnskatt”, som fungerade så att man med tvång tog unga pojkar från kristna familjer i erövrade områden, konverterade dem till islam och utbildade dem till elitsoldater. Detta system kom att vara i mer eller mindre aktivt bruk till slutet av 1600-talet.

Murad lade under sig större delen av Balkan men stupade mot serberna i det segerrika slaget på Kosovo Polje. Utvidgningen av imperiet hejdades år 1402 som följd av mongolernas framträngande under Timur Lenk. Sultanatets styrka återtogs under Murad II, som fram till sin död 1451 stred med framgång mot såväl kristna stater på Balkan som mot konkurrerande emirat i Anatolien.

Timur Lenk hade redan 1398 invaderat sultanatet Delhi, som då var försvagat av inre stridigheter. Timur, själv fundamentalistisk muslim, anföll sina trosbröder under den politiska förevändningen att sultanatet var alltför tolerant mot de hinduiska undersåtarna, men kunde knappast dölja att det verkliga skälet var att ta hand om

sultanatets rikedomar. Efter att ha korsat Indus tidigt på hösten bröt han ned motstånd och erövrade ett antal städer på vägen mot Delhi. Erövring av städer och byar följdes vanligen av plundring, massakrer på invånarna och våldtäkt på kvinnor. Timur nämner flera gånger i sina memoarer sitt förakt för de ”avgudadyrkande” hinduerna, fastän han även stred mot muslimer under sina operationer.

I mitten av december nådde han Delhi efter att ha slagit sultanen Mehmuds styrkor. Enligt sina egna memoarer lät han före slaget om Delhi avrätta 100 000 fångar, huvudsakligen hinduer. Timur återger själv detta i sina memoarer[35] och beskriver livligt massakern vid Delhi:

”Inom kort tid avrättades alla människorna i Delhis fort och inom loppet av en timme höggs huvudena av 10 000 otrogna. Islams svärd tvättades i de otrognas blod och alla ägodelar, rikedomar och spannmål som samlats i fortet blev mina soldaters byte. De satte eld på husen och de raserade till grunden byggnader och fortet… Alla dessa otrogna dödades, deras kvinnor och barn samt deras ägodelar och rikedom blev segrarnas byte. Jag kungjorde i lägret att var man, som hade otrogna fångar skulle döda dem och att den, som underlät att göra så, skulle själv bli avrättad och hans tillhörigheter skulle tillfalla angivaren. När denna order blev känd för islams ghazi, drog de sina svärd och dödade sina fångar.

Ett hundra tusen otrogna, ogudaktiga avgudadyrkare, dödades den dagen. Maulana Nasiruddin, en rådgivare och lärd man, som i hela sitt liv inte hade dödat en sparv, dödade nu, när han utförde min order, femton avgudadyrkande hinduer, som var hans fångar… På den stora dagen för slaget kunde dessa 100 000 fångar inte lämnas med trossen och det skulle ha varit mot krigets regler att släppa dessa

[35] http://www.freerepublic.com/focus/news/742629/posts

avgudadyrkare och fiender till islam fria… ingen annan utväg återstod utom att göra dem till offer för svärdet.”

Staden intogs sedan, plundrades, förstördes och lämnades i ruiner. Efter plundringen togs nästan alla icke muslimska invånare, som inte dödades, till fånga som slavar. Timurs memoarer ger detaljer om hur den manliga befolkningen i byar och städer dödades medan deras kvinnor tillfångatogs och massvis omvändes till islam med tvång.

Timur lämnade redan i januari 1399 Delhi och återvände till sin huvudstad med enorma mängder krigsbyte. Enligt den spanske ambassadören Ruy González de Clavijo användes nittio tagna elefanter för att till Samarkand forsla hem guld och ädelstenar tagna som krigsbyte under operationerna i norra Indien.

Timur befäste inte kontrollen över sultanatet Delhi, men det hade blivit illa skadat av dennes härjningar. Khizr Khan, som av Timur utsetts till guvernör för Multan, lyckades efter en tid av kaos ta makten i Delhi. Han grundade en dynasti, som styrde fram till 1451 då den detroniserades av Lodhi-dynastin, som genom framgångsrika strider lyckades utvidga sultanatet. Dess siste härskare dödades då Babur invaderade Indien år 1526.

Sedan Mehmed år 1451 tagit över som sultan för det osmanska väldet dröjde det inte förrän nya fientligheter bröt ut mot vad som återstod av Bysans. I april 1453 påbörjades den slutliga attacken mot Konstantinopel. Efter belägring och hårda strider föll staden och därmed det bysantinska imperiet den 29 maj 1453. Inför den slutliga stormningen eggade sultanen upp sina ghazis genom att ge order att staden skulle plundras. Under tre dagars obegränsad plundring och dödande flöt blodet på gator, i hus och i kyrkor. Sedan man tröttnat på enbart dödande togs stora mängder rikedomar och ett stort antal slavar. Det senare gällde inte minst kvinnor och barn. Mehmed själv

lät avrätta ett antal ledande män och valde ut vackra unga kvinnor och välväxta barn vilka togs om hand av eunucker. Kristna och turkiska källor är i allt väsentligt eniga om detta händelseförlopp.

Turkarna kunde, nu då huvudmotståndaren var eliminerad, under de kommande åren konsolidera sin maktställning såväl på Balkan som i Mellanöstern. Erövrandet av Konstantinopel kom att inleda en lång period av erövringar och expansion i Europa, Mellanöstern och Nordafrika. Konstantinopels fall kom som en chock för den europeiska kristenheten, men först in på nästa århundrade började de europeiska staterna vakna på allvar för det osmanska hotet, inte minst sedan osmanska imperiet genom expansionen på Balkan kommit att gränsa mot det habsburgska riket.

En annan konsekvens av Konstantinopels fall var ett markant inflöde till övriga Europa av grekisk vetenskap och kultur med de lärda som flydde undan den muslimska anstormningen. Detta kom på sikt att bli starkt bidragande till den europeiska renässansen och därmed till stark kulturell och vetenskaplig utveckling.

År 1526 besegrade Babur med hjälp av artilleri och framstående kavalleri den siste sultanen av Delhi i det första slaget vid Panipat trots att denne hade en numerärt överlägsen armé. Detta innebar grundandet av Stormogulriket, som kom att bestå till 1858. Under de närmaste åren tvangs Babur försvara sitt rike mot en hinduisk allians ledd av Rana Sanga. Imperiet kom så småningom att omfatta större delen av Indien och upprätthölls genom ett feodalsystem där lojala feodalherrar även ställde trupper till stormogulens förfogande.

Babur efterträddes år 1530 av sonen Humayun, som under fortsatta strider mot en konkurrerande dynasti förlorade stora delar av riket. År 1556 ärvde Akbar tronen mitt under pågående krig. Han lyckades besegra motståndarna och kunde under de följande åren utvidga

imperiet nästan till dess historiskt största utsträckning. Akbar var efter en del övergrep i början en tämligen liberal härskare och tillät en hög grad av religionsfrihet, vilket inte uppskattades av det islamska religiösa ledarskapet, ulama. Han tog bl.a. bort jizya, den särskilda skatten för icke-muslimer, och tillsatte ett antal hinduer på höga poster.

Även de två närmaste efterträdarna Jahangir och Shah Jahan behandlade andra religioner förhållandevis välvilligt, men under den ortodoxe Aurangzeb skedde en återgång till strikt islamiskt styre, återinförande av jizya samt omfattande förföljelse och tvångskonvertering av otrogna. Under denne fick riket sin största utsträckning, men hans fundamentalistiska styre skapade många fiender, vilket på sikt kom att underminera imperiet och senare leda till dess fall.1700-talet innebar ett stegvis förlorat inflytande för stormogulen medan britterna samtidigt befäste sin ställning tills den siste stormogulen avsattes efter sepoysupproret år 1858 och Indien blev en brittisk kronkoloni.

Erövringen av Konstantinopel blev början till en lång period av erövringar och expansion för det osmanska imperiet, som utvidgade sina gränser långt in i Europa och stora delar av Nordafrika. Under kalifen Suleiman I nådde imperiet kring år 1566 något av en höjdpunkt. I väster intogs Belgrad och erövrades Ungern. Suleiman nådde år 1529 ända till Wien, men var tvungen att avbryta belägringen. Ett nytt försök att inta den staden avvärjdes några år senare ungefär tio mil söder om Wien.

I öster erövrade Suleiman Bagdad och Irak från perserna och han utvecklade flottan så att den tidvis kunde kontrollera stora delar av Medelhavet. Detta bidrog till att man kunde lägga under sig Tunisien och Algeriet. Vid denna tid ingick Frankrike och England allianser

med Osmanska riket mot gemensamma fienderna Spanien, Italien och Österrike.

Efter 1566 följde drygt 100 år av växlande framgångar för imperiet. De europeiska makterna lyckades kringgå Osmanernas tidigare handelsmonopol genom att etablera handelsvägar till sjöss med Asien, vilket medförde starkt minskade inkomster för turkarna. Samtidigt ledde ett starkt inflöde av silver från Nya Världen till inflation inom imperiet. På sikt blev det allt svårare att upprätthålla två avlägsna fronter, dels mot österrikarna i Europa, dels mot safaviderna i Persien. Samtidigt kom den osmanska krigsmakten alltmer militärteknologiskt efter jämfört med de europeiska, mycket på grund av religiös och intellektuell konservatism.

Under slutet av 1500-talet och början av 1600-talet ledde revolter till spridd anarki i Anatolien. Därefter skedde en återhämtning och förnyade försök till expansion, vilken fick ett snabbt slut med förlusten i slaget vid Wien år 1683. Detta blev början till ett långvarigt krig, som avslutades med ett fredsslut i vilket imperiet för första gången tvingades lämna stora områden i Europa inklusive Ungern. En lång period av stagnation inleddes.

Försök under 1800-talet att modernisera krigsmakten hindrades av det religiösa ledarskapet men främst av janitscharernas revolt, vilken bl.a. ledde till sultanens död. År 1826 lyckades sultanen Mahmud II kväsa en ny revolt vilket ledde till att kåren upplöstes sedan stora delar av den dödats eller landsförvisats.

Grekland lyckades år 1829 efter ett flerårigt krig frigöra sig från sultanens välde. Senare kunde stora delar av Balkan befrias. Århundradet präglades mycket av försök till modernisering och ett antal varierande allianser med europeiska stater. Under upptakten till första världskriget bildade Turkiet, som riket nu kallades, allians med

Tyskland och Österrike-Ungern trots betydande diplomatiska ansträngningar av Storbritannien och Frankrike att avstyra Turkiets inblandning i den kommande konflikten. Världskriget skulle visa sig katastrofalt för det osmanska imperiet och ledde till dess upplösning och reducering till vad som idag är Turkiet.

Under den långa tid av islamisk expansion i Mellanöstern, Afrika, Anatolien och Balkan vars större händelser översiktligt behandlats i detta kapitel, finns det en genomgående företeelse, som måste diskuteras trots att så sällan sker i t.ex. uppslagsböcker. Den företeelse som avses är *dhimmitude* (beträffande definition, regler och bakgrund se kap 5)**,** detta religiöst motiverade systematiska förtryck och förnedring av icke-muslimer, främst judar och kristna, inom erövrade områden.

Dhimmitude användes av staten, dess företrädare och enskilda muslimer för att avtvinga jizya, kharaj och andra skatter (se ovan beträffande devschirme) från dhimmis samt inte minst för att säkerställa att landets tidigare invånare var och kände sig som andra eller tredje klassens invånare i sitt tidigare land. Systemet var mycket effektivt och bidrog ofta starkt till statens inkomster.

Historikern och författaren Bat Ye'or[36] har i ett antal böcker (bl.a. *The Dhimmi: Jews and Christians under Islam* och *Islam and Dhimmitude, Where Civilizations Collide*), artiklar och föredrag gett omfattande, detaljerade och synnerligen väldokumenterade skildringar av hur detta inhumana system drabbade befolkningen. Det ledde mycket ofta till övergrepp och förtryck av ursprungsbefolkningen samt en så betydande utsugning av tidigare välmående områden att befolkningen inte längre kunde försörja sig. De hårda ekonomiska, juridiska och sociala villkoren tvingade många att konvertera till islam

---

[36] http://www.dhimmi.org/English.html

och andra till att tyngda av orimliga bördor överge sin mark. Detta förtryck bidrog starkt till den fortgående islamiseringen av tidigare kristna områden.

Bat Ye'or är inte den ende moderne historiker, som beskriver de upprepade övergreppen och det systematiska förtrycket av bl.a. kristna under det osmanska styret. Professor Efraim Karsh har i sin bok[37] gett ett antal väl belagda exempel på detta och även visat hur ledande västeuropeiska länder av egoistiska politiska skäl underblåst myten om det toleranta osmanska väldet.

[37] Islamic Imperialism: A History, Efraim Karsh, Yale University Press

8. Sharia i ljuset av centrala mänskliga rättigheter

Någon må undra varför nedanstående utdrag ur sharia i något avseende skulle kunna betraktas som viktiga. Det raka svaret är att dessa utdrag entydigt visar på ett antal punkter där sharia kommer i konflikt med grundläggande mänskliga rättigheter (fortsättningsvis MR) så som de uttrycks i FN:s deklaration om mänskliga rättigheter (nedan UDHR). I denna starkt avgränsade sammanställning bortses från andra delar av sharia, som behandlar regler för tvättning, bugningar, böner och annat som ingår i de islamiska riterna. Däremot behandlas vissa centrala delar av den islamiska rättsvetenskapen, *figh*, vilka har betydelse för förståelsen av grundläggande synsätt inom islam.

Som källa för sharia används här den mest berömda översättningen av sharia från arabiska till engelska, Reliance of the Traveller[38] (RoT) (Umdat al-salik), eftersom Al-Azhar-universitetet[39] i ett officiellt uttalande år 1991 certifierat att översättningen är i överensstämmelse med det arabiska originalet. Man uttalar vidare att den överensstämmer med traditionell sunni-islam.

Direkta citat från sharia återges översatt med kursiv stil medan kommentarer och hänvisningar ges i vanlig stil. Denna utgåva av sharia är indelad i ett antal böcker från A till Z, vilka behandlar olika ämnen. Citaten inleds genomgående med aktuell bok och punkt inom denna.

---

[38] http://www.shafiifiqh.com/maktabah/relianceoftraveller.pdf

[39] Al-Azhar är allmänt erkänt som den främsta akademiska auktoriteten inom sunni-islam

Sharia bok A om kunskap och regler

Den första boken ägnas åt kunskap och främst åt det som anses vara ”helig kunskap”. Föga förvånande är ”helig kunskap” kunskap om Koranen och hadith med särskild betoning på de regler som gäller inom islam. Under rubriken ”Helig kunskap” står att läsa följande:

A1.4 Den grundläggande förutsättningen för denna skola [Ash'ari] är att det goda i de moraliskt ansvarigas handlingar som är vad Lagstiftaren (synonymt med Allah eller Hans budbärare (Allah välsigna honom och ge honom frid)) har indikerat är bra genom att tillåta det eller begära/befalla att det görs. Och det dåliga är vad Lagstiftaren har angett som dåligt genom att förbjuda eller begära att det inte görs. Det goda är inte vad förnuftet anser bra, inte heller de dåliga vad förnuftet anser vara dåligt. Måttet på gott och ont, i enlighet med denna skola, är den heliga lagen inte förnuftet (dis: W3).

Islam innefattar således en strikt doktrin för moralisk plikt[40] att följas av alla muslimer. Existensen av den individuella muslimens plikt att leva upp till befallningen av att göra rätt och förbjudandet av att göra fel (”*Commanding Right and Forbidding Wrong*”) är välkänt hos lärda och framgår av ovanstående.

Det är här tydligt att enligt sharia är den kunskap som förmedlas av Allah och hans budbärare, det vill säga Koranen och hadither, överlägsen kunskap grundad på förnuft. Med stöd av Koranen och hadither framhålls det viktiga med ”helig kunskap” och det klandervärda i att söka kunskap utom för Allahs skull. Nästa avsnitt handlar om personlig obligatorisk kunskap.

[40] Commanding Right and Forbidding Wrong in Islamic Thought, Michael Cook, Cambridge University Press

A4.1 (Nawawi:) Det finns tre kategorier av Helig Kunskap. Den första är den personligen obligatoriska (Fard al-'ayn, def: C2.1), vilket är en moraliskt ansvarig individ lärande sig den kunskap utan vilken de obligatoriska handlingar han måste utföra inte kan utföras, till exempel hur tvagningen (wudu) och bön görs och så vidare...

A4.2 När det gäller islams grundläggande skyldighet, och vad avser principerna i tron, är det tillräckligt för en att tro på allt som bringats av Allahs budbärare (Allah välsigna honom och ge honom frid) och att tro på det med absolut övertygelse fri från tvivel. Den som gör detta är inte skyldig att lära sig de lärdas bevis. Profeten (Allah välsigna honom och ge honom frid) krävde inte av någon annat än det som vi just har nämnt, inte heller de fyra första kaliferna, de andra profetiska följeslagarna, och inte heller andra i det tidiga muslimska samfundet som kom efter dem. Snarare vad anstår vanliga människor och den stora majoriteten av dem som lär sig eller som har Helig Kunskap är att avhålla sig från att diskutera nyanser i skolastisk teologi, så att inte förvanskning, svår att eliminera, finner sin väg in i deras grundläggande religiösa övertygelse. Snarare är det mer passande för dem att begränsa sig till förnöjsamhet med ovan nämnda absoluta visshet…

Det är tydligt att den vanlige muslimen förväntas tro utan att ifrågasätta.

A4.4 En person är inte skyldig att lära sig att utföra tvagning, bönen, och så vidare, förrän själva handlingen är obligatorisk för honom. När det gäller handel, äktenskap, och så vidare, om det som inte i sig är obligatoriskt, säger imamen av de två helgedomarna (A: Juwayni), Ghazali, och andra att det är personligen obligatoriskt för alla som vill utföra dem att lära sig deras medel och betingelser. Det har också sagts att man inte ska kalla denna kunskap ”personligen obligatorisk”, utan snarare säga: ”Det är olagligt att göra dem tills

man vet förutsättningarna för deras rättsliga giltighet." Och detta uttryck är mer exakt.

A4.5 Det är obligatoriskt för var och en att veta vad som är tillåtet och vad som är olagligt av mat, dryck, kläder och så vidare, saker man sannolikt inte kommer att kunna klara sig utan. Och på samma sätt vad avser reglerna om behandling av kvinnor om man har en hustru.

A4.6 Shafi'i och kollegor (Allah vare barmhärtig mot dem) säger att fäder och mödrar ska lära sina barn vad som kommer att vara obligatorisk för dem efter puberteten. Förmyndaren ska lära barnet om rening, bön, fasta, och så vidare, och att otukt, sodomi, stöld, dryckenskap, ljugande, förtal och liknande är olagliga, och att han får moraliskt ansvar i puberteten och vad det innebär…

Det är här tydligt att kunskap om regelverket inom islam är högt prioriterad. Det finns vidare kollektivt obligatorisk kunskap som samhället kollektivt skall ha, men inte varje enskild individ.

A5.1 (Nawawi) Den andra kategorin (i Helig kunskap) är det som är kollektivt obligatoriskt (Fard al-Kifaya, def: C3.2), det vill säga att uppnå dessa heliga vetenskaper som människor inte kan vara utan vid utövandet av sin religion, t.ex. att memorera Koranen[41] *och hadith, deras tillhörande discipliner, metodologiska principer, Helig lag, grammatik, lexikologi, böjning, kunskap om de som vidarebefordrar hadith, och om vetenskaplig konsensus (ijma' def. b7) och icke-konsensus.*

A5.2 Vad gäller lärande som inte är helig kunskap utan är nödvändig för att upprätthålla världslig existens, till exempel medicin och matematik, är också det en gemensam förpliktelse (ibid, 1,26).

[41] http://www.youtube.com/watch?v=vKPHrjlBhTk

Det är något trösterikt att kunskaper om medicin och matematik rankas högt men som vi skall se är det ungefär där gränsen går för vetenskaplig kunskap.

a7.0 ÄMNEN SOM INTE ÄR HELIG KUNSKAP

A7.1 (Nawawi:) Efter att ha nämnt kategorierna av Helig Kunskap, är de ämnen den utesluter de som är olagliga, stötande eller otillåtna.

A7.2 Olaga (haram) kunskap omfattar:

(1) lärande av trolldom (dis: p3), eftersom det enligt den mest tillförlitliga ståndpunkten är olagligt[42]*, eftersom de allra flesta forskare har bestämt konstaterat det;*

(2) filosofi (dis: W10);

(3) magi (Sha' badha, vilket innebär konstgrepp, etc.);

(4) astrologi (dis: p41);

(5) materialisternas vetenskaper (dis: W11);

(6) och allt som är ett sätt att skapa tvivel (n: om eviga sanningar), Sådant varierar i grad av olaglighet;

a7.3 Anstötlig kunskap innefattar sådana saker som post-klassisk poesi som innehåller romantik och värdelöshet.

I listan över olaga kunskap är det främst punkterna (2) och (5) som förtjänar en djupare analys inte minst då de försetts med förklarande noter.

[42] http://www.youtube.com/watch?v=PaRUOkCTQ18

w10.0 I VILKEN MENING FILOSOFI ÄR OLAGLIGT

(från A7.2 (2))

wlO.1 (n:) Alla som har gjort en seriös studie av "filosofi" måste tillstå att termen har tillämpats på ett stort antal vitt skilda förfaranden och tankemönster under hela sin långa historia, och att det finns ringa reell enighet bland filosofer om vad filosofi är eller bör vara.[43] *Vad Nawawi och andra islamiska lärda tycks ha i åtanke när de talar om filosofins olagliga karaktär är inte insatserna vid en logisk kritik av vetenskapernas metodik som har setts särskilt under detta århundrade, utan snarare kosmologiska teorier och alldeles för mänskliga försök att lösa ultimata frågor om människan, Gud, livet efter döden och så vidare, utan gudomligt uppenbarad vägledning av Koranen och sunna: Varje åsikt som motsäger en välkänd grundsats i islamisk tro som det finns vetenskaplig konsensus på (ijma, def: b7) är otro (kufr), och är olagligt att lära sig eller lära ut, utom genom att förklara att det är olagligt. Och Allah vet bäst.*

wll.0 Det olagliga i materialisternas vetenskaper

(från A7.2 (5))

wll.1 (N:) Det olagliga i "materialisternas vetenskaper" syftar på materialisternas övertygelse om att saker och ting i sig själva eller genom sin egen natur har en kausal påverkan oberoende av Allahs vilja. Att tro detta är otro, (dis: o 8.7 (17)) som sätter en utanför islams sfär. Muslimer som arbetar i vetenskapen måste komma ihåg att de har att göra med figurativa orsaker (asbab majaziyya), inte riktiga, för Allah ensam är den verkliga orsaken.

---

[43] http://www.youtube.com/watch?v=K7qyK9lka2I

Det är här uppenbart att modern filosofi och naturvetenskap enligt sharia är helt olagligt (haram). Här finns en del av förklaringen till att knappast någon naturvetenskaplig eller teknisk utveckling skett inom den islamiska världen under flera hundra år.[44] Här finns också sharialaglig grund för den utbildningsfientliga inställningen hos radikala muslimska grupper som Talibanerna och Boko Haram.

Boko Haram (”Västerländsk skolning är synd”)[45] är en nigeriansk islamistgrupp, bildad 2002 av Muhammad Yusuf. Den har sitt högkvarter i staden Maiduguri i delstaten Borno. Gruppen motsätter sig vad man kallar västerländsk ”omoral”, särskilt inom sexualitetens område, och kräver att muslimska sharialagar ska införas i hela Nigeria. Bland lokalbefolkningen, där Boko Haram förefaller sakna brett stöd, kallas gruppens anhängare ofta för ”talibaner”.

Sharia bok B om rättsliga frågor

Sharia Bok B definierar och beskriver flera begrepp och kvalifikationer av central betydelse inom islamisk rättsvetenskap och för dess uttolkning.

B1.1 (Muhammed Sa'id Buti:) Vad är beviset på att det är juridiskt giltigt till och med obligatoriskt att acceptera kvalificerad lärdoms auktoritet (Taq lid) när man inte är i stånd att utfärda experträttsutlåtande (ijtihad) i frågor om Helig lag? Det finns flera aspekter på det (n: diskuteras i följande avsnitt) (al-Lammadhhabiyya Akhtar bud en tuhaddidu al - sharia al-Islamiyya (Y33), 70).

B1.2 (n:) För den viktigaste termen behörig att utfärda ett experträttsutlåtande (AR. Mujtahid; denna förmåga är ijtihad) vänd

---

[44] http://www.youtube.com/watch?v=wHp80XC1M64
[45] http://sv.wikipedia.org/wiki/Boko_Haram

dig till boken o och läs o22.1 (d) kvalifikationer för en islamisk domare (Qadi). Skillnaden mellan kvalifikationerna för Imamen av en skola och de för en domare eller en mufti är att den förras kompetens i att ge åsikt är absolut, som sträcker sig till alla ämnesområden i den heliga lagen, medan behörigheten för domare eller mufti är begränsad var för sig att döma rättsfall eller att tillämpa sin Imams ijtihad till särskilda frågor.

Här fastläggs det obligatoriska i att följa de laglärdas utslag. Vidare presenteras två inom islamisk rättsvetenskap viktiga begrepp nämligen *mujtahid*, en kvalificerad rättslärd behörig att ge kvalificerade rättsutlåtande, *ijtihad*, som nytolkningar med utgångspunkt i Koranen och sunna. Innan bok B behandlas vidare här, finns det skäl att se vad bok O säger om kvalifikationer för islamiska domare och mujtahid.

O22.1 De nödvändiga kvalifikationerna för att vara en islamisk domare (Qadi) är:
(a) att vara en fri man;
(b) att ha full kapacitet för moraliskt ansvar (taklif, def.: c8.1);
(c) att vara hederlig (o24.4);
(d) att ha kunskap (O: om den heliga lagens utslag, vilket innebär att genom personliga rättsliga resonemang (ijtihad) (A: från primära texter), inte bara genom att följa en viss kvalificerad vetenskapsman (taqlid) (A: dvs. om han följer kvalificerad vetenskap, måste han veta och instämma i hur domar härleds, inte bara omtala dem). Att vara kvalificerad att utföra juridiska resonemang (ijtihad) kräver kunskap om Koranens regler och principer, sunna (A: i detta sammanhang betyder haditherna, inte sunna i motsats till det obligatoriska), N: samt kunskap om vetenskaplig konsensus (ijma, def.: b7)), och analogi (def.: III nedan), samt att veta typerna av var och en av dessa. (A: kunskapen om varje ”typ” nedan innebär förtrogenhet med undertyper och slag, men kommentatorn har ansett omnämnandet av

kategorin som helhet vara tillräckliga för att ge läsarna som allmän idé.)

(I) Olika koranregler omfattar till exempel:
(1) de ('AMM) av allmän tillämplighet på olika typer av rättsliga avgöranden;
(2) de (Khass) som gäller för endast en speciell dom eller typ av utslag;
(3) de (mujmal) som kräver detaljer och förklaringar för att kunna förstås rätt;
(4) de (mubayyan) som är enkla utan tillagda detaljer;
(5) de (Mutlaq) som tillämpas utan begränsning;
(6) de (muqayyad) som har restriktioner;
(7) de (nass) som entydigt bestämmer en viss juridisk fråga;
(8) de (Zahir) med en trolig juridisk innebörd, men som också kan ha en alternativ tolkning;
(9) de (nasikh) som ersätter tidigare uppenbarade koranverser;
(10) och de (mansukh) som ersätts av senare verser.

(II) Typerna av sunna (A: dvs. hadith) inkluderar: …

Det är alltså omfattande och detaljerade kunskaper som krävs hos en mujtahid. Punkterna (9) och (10) bekräftar den centrala betydelsen av abrogation. Efter att ha redovisat ett antal olika bevis för att så är fallet slår man i B5.0 fast att följa de lärdas utslag.

Så kommer vi till begreppet *ijma*.

B7.0 Vetenskaplig konsensus (Ijma)

B7.1('Abdal - Wahhab Khallaf:) Vetenskaplig konsensus (ijma) är enigheten mellan alla mujtahids (def.: o22.1(d)) bland muslimerna som existerar vid en viss period efter Profetens död (Allah välsigna honom och ge honom frid) om ett särskilt utslag angående en fråga

eller händelse. Det kan från detta dras slutsatsen att de väsentliga delarna av vetenskaplig konsensus är fyra, utan vilken det är ogiltigt:

(a) att ett antal mujtahids existerar vid en viss tid;

(b) att alla mujtahids bland muslimerna i den period då saken eller händelsen inträffar är överens om sitt beslut, oavsett land, ras eller grupp, fast icke-mujtahids saknar betydelse;

(c) att varje mujtahid presenterar sin uppfattning om saken på ett tydligt sätt, vare sig verbalt, genom att ge ett formellt rättsligt yttrande om den, eller i praktiken, genom att ge ett rättsligt beslut i ett rättsfall om det och;

(d) att alla mujtahids är överens om utslaget, för om en majoritet av dem är överens, effektueras inte konsensus, oavsett hur få de är som motsäger det, eller hur många som instämmer.

B7.2 När de fyra nödvändiga kraven för konsensus existerar, är det överenskomna utslaget en auktoritativ del av den heliga lagen som det är obligatoriskt att lyda och olagligt att inte lyda. Inte heller kan mujtahids av en efterföljande epok göra saken till föremål för ny ijtihad eftersom avgörandet om det, verifierat av vetenskaplig konsensus, är ett absolut rättsligt beslut som inte tillåter att det överträds eller ogiltigförklaras.

B7.3 Beviset för den rättsliga myndigheten i vetenskaplig konsensus är att precis som Allah har beordrat de troende i Koranen att lyda Honom och Hans budbärare, så också har han beordrade dem att lyda de av myndighet (Ulu al-amr) bland dem, han sade:

”O ni som tror, lyd Allah och lyd Profeten och de med auktoritet bland er” (Koranen 4:59)

så att när de med auktoritet i juridisk expertis, mujitahids, kommer överens om ett avgörande, är det obligatoriskt enligt Koranens egna ord av att följa dem och utföra deras utslag. Och Gud hotar dem som motsätter sig Budbäraren och följer annat än de troendes sätt, och säger: ”Den som förnekar Budbäraren efter att vägledning har blivit klar för honom och följer annat än den troendes väg, ska vi ge honom till vad han har vänt sig till och bränna honom i helvetet, och hur ond är en sådan utgång” (Koranen 4:115).

Av texten ovan framgår inte bara reglerna för ijma utan även att det enligt dessa regler är synnerligen svårt att ändra eller ”modernisera” islam.

Sharia bok O om religionsfrihet och yttrandefrihet

o8.0 Avfall från Islam (RIDDA)
(O: Att lämna islam är den sämsta formen av otro (kufr) och den värsta. Det kan ske genom sarkasm, som när någon har sagt, ”Klipp naglarna, det är sunna”, och han svarar, ”Jag skulle inte göra det ens om det var det”, i motsats till när någon omständighet föreligger som befriar honom för att ha begått apostasi, som när hans tunga springer iväg med honom, eller när han citerar någon, eller säger det av rädsla.)

o8.1 När en person som har nått puberteten och är frisk, frivilligt avfaller från islam, förtjänar han att dödas.

o8.2 I ett sådant fall är det obligatoriskt för kalifen (A: eller hans representant) att be honom att omvända sig och återvända till islam.

Om han gör det, är det accepterat för honom, men om han vägrar, dödas han omedelbart[46].

o8.3 Om han är en fri man, kan ingen annan än kalifen eller hans ombud döda honom. Om någon annan dödar honom, straffas mördaren (def.: O17) (O: för att tillskansa kalifens privilegium och inkräkta på hans rättigheter, eftersom detta är en av hans uppgifter).

o8.4 Det finns inget skadestånd för att döda en avfälling (O: eller några böter, eftersom det är att döda någon som förtjänar att dö).

o 8.5 Om han avfaller från islam och återvänder flera gånger, (O, dvs. hans återkomst till islam, vilket inträffar när han uttalar de två trosbekännelserna (def.: o8.7 (12)) accepteras det från honom, även om han straffas O17).

o8.6 (A: Om en make i ett fullbordat äktenskap avfaller från islam, separeras paret under en väntetid som består av tre intervall mellan menstruationer. Om maken återvänder till islam innan väntetiden slutar, är äktenskapet inte ogiltigförklarat, utan anses ha fortsatt hela tiden. (dis.: m7.4))

Ovanstående beskriver hur man inom sunni-islams lag ser på apostater. Det hävdas ofta att det finns stora skillnader inom islam. Det finns därför skäl att se vad shia-islam och Irans imam Ayatolla Ruhollah Khomeini (1902-1989)[47] hade att säga om saken i modern tid.[48] I Appendix II[49] jämför han först under rubriken ”Punishment” dödsstraffen med att *skydda samhällskroppen från onda ting likt en läkares bortopererande av cancer*. Sedan klarlägger han under

---

[46] http://www.youtube.com/watch?v=EmdsPLsZpV4
[47] A Clarification of Questions by Ayatollah Khomeini, A Westview Edition 1984
[48] http://gemsofislamism.tripod.com/khomeini_works.html#answer_resaleh
[49] Tahrir al-vasileh, Ayatollah Khomeini, Vol 2, p 366

rubriken ”Apostasy” att vuxna män som lämnar islam skall avrättas medan kvinnor skall dömas till livstid och prygel.

Det är emellertid inte bara apostater som ligger illa till inom islam. Vanliga otrogna (kafir) är inte mycket värda enligt sharia. Bok O avsnitt 1.2 (se nedan) gör klart att en muslim som dödar en icke-muslim undantas från vedergällning. Det är således fritt fram att döda otrogna i de länder där traditionell sharia råder. Enligt ovan nämnda bok av Khomeini gäller samma regel inom shia-islam i Iran, ett land där mycket lite förändring i lagstiftning skett sedan revolutionen.[50] Detta är kanske något att tänka på om man vill besöka muslimska länder i vilka sharia har en stark ställning[51] t.ex. Iran, Sudan, Pakistan, Saudiarabien, Afghanistan och Nigeria men även Libyen, Mauritania, Qatar, Brunei, Iraq, Maldiverna, Yemen, Indonesien (Aceh), UAE m.fl.

Som belysts i detta avsnitt, är det tydligt att religionsfrihet som den beskrivs i UDHR, helt förkastas av såväl sunni som shia.

Handlingar som innebär att lämna islam

o8.7 (O: Bland de saker som innebär avfall från islam[52] (må Allah skydda oss från dem) ingår:

(1) att buga för en avgud, vare sig sarkastiskt, som ren oppositionslust, eller av verklig övertygelse, likt någon som tror att Skaparen är något som har sitt ursprung i tiden. Som avgudar i detta avseende ses solen eller månen, och som djup bugning är att buga för andra än Allah, om man har för avsikt att visa vördnad gentemot det som vördnad för Allah;

---

[50] Sharia and National Law in Iran, Ziba Mir-Hosseini
[51] http://en.wikipedia.org/wiki/Application_of_sharia_law_by_country
[52] http://www.youtube.com/watch?v=PnZviVTXoAA

(2) att ha för avsikt att begå otro, även om det är i framtiden. Och som denna avsikt är tvekan om att göra det eller inte: begår man därmed omedelbart otro;

(3) att tala ord som innebär otro såsom ”Allah är den tredje av tre" eller ”Jag är Allah” – om inte tungan har sprungit iväg för en, eller man citerar en annan, eller är en av Allahs Den Högste (wali, def: w33) vänner i ett andligt berusade tillstånd av total glömska (A: vän till Allah eller inte, någon helt omedveten som vore han galen, och är inte rättsligt ansvarig (dis.: k13.1 (O:)), för dessa senare innebär inte otro;

(4) att smäda Gud och Hans budbärare (Allah välsigna honom och ge honom frid);

(5) att förneka existensen av Allah, Hans evighet utan början, hans oändliga evighet, eller att förneka någon av Hans attribut som muslimer i konsensus tillskriver Honom (DIS: v1);

(6) att vara sarkastisk om Allahs namn, hans bud, hans förbud, hans löfte, eller hans hot;

(7) att förneka någon vers i Koranen eller något som enligt vetenskaplig konsensus (def.: b7) tillhör den, eller lägga till en vers som inte hör till den;

(8) att hånfullt säga: ”Jag vet inte vad tro är”;

(9) att svara någon som säger: ”Det finns ingen makt eller styrka utom genom Allah”, ”Ditt uttalande ”Det finns ingen makt eller styrka, etc.” kommer inte att rädda dig från hunger”;

(10) för en tyrann, efter att en förtryckt person säger, ”Det är genom dekret från Allah,'” att svara, ”Jag agerar utan dekret från Allah”;

(11) att säga att en muslim är en otrogen (kafir) (dis.: W47) i ord som är otydbara som bara innebär att han är en otacksam mot Allah för gudomligt givna välsignelser (n: på arabiska, också ”kafir”);

(12) när någon ber att få undervisning i trosbekännelsen (Arabiska: Shahada, orden, ”La ilaha illa Allahu Muhammadun rasulu llah” (Det finns ingen gud utom Allah, och Muhammad är Allahs budbärare), och en muslim vägrar att lära honom det;

(13) att beskriva en muslim eller någon som vill bli muslim i termer av otro (kufr);

(14) att förneka den obligatoriska karaktären av något som genom muslimers konsensus (ijma, def.: b7) är en del av islam, när det är allmänt känt som sådan, som bönen (salat) eller till och med avsteg från en av de fem obligatoriska bönerna, om det inte finns någon ursäkt (def.: u2.4);

(15) att anse att någon av Allahs budbärare eller profeter är lögnare, eller att förneka att de sänts;

(16) att smäda religionen Islam;

(17) att tro att saker och ting i sig själva eller genom sin egen natur har någon kausal påverkan oberoende av Guds vilja;

(18) att förneka existensen av änglar eller djinner (def.: w22), eller himlarna;

(19) att vara sarkastisk om något utslag av den heliga lagen;

(20) eller att förneka att Allah avsåg Profetens budskap (Allah välsigna honom och ge honom frid) som religionen att följas av hela världen (dis.: w4.3-4) (al-Hadiyya al-’Ala'iyya (Y4), 423-24).)

Det finns andra, för ämnet är nästan obegränsat. Må Allah Den Högste rädda oss och alla muslimer från det.

Det framgår tydligt av texten ovan att sharia och därmed islam förnekar några av de mest grundläggande mänskliga rättigheterna. Åsikts- och yttrandefrihet jämställs med det grova brottet att lämna islam. Som vi skall se i det följande har sharia även regler som grovt inskränker individers likhet inför lagen.

Sharia om dhimmi

o11.0 Icke-muslimska undersåtar till den islamiska staten (AHL AL- dhimma)[53]

o11.1 En formell överenskommelse om skydd görs med medborgare som är:
(1) judar;
(2) kristna;
(3) Zoroastrier;
(4) samariter och Sabians, om deras respektive religioner inte motsäger de grundläggande grunderna i judendomen och kristendomen;
(5) och de som håller sig till Abrahams religion eller någon av de andra profeterna (På vilka skall vara välsignelser och fred).

o11.2 Ett sådant avtal får inte ske med dem som är avgudadyrkare (dis: o9.9 (n:)), eller de som inte har en helig bok eller något som kunde ha varit en bok. (A: Något som kunde ha varit en bok syftar på dem som likt Zoroastrierna, som har rester som liknar en gammal bok. När det gäller pseudoskrifter av kulter som dykt upp sedan islam (n: Såsom sikher, Baha'i, mormoner, Qadianis

---

[53] http://www.youtube.com/watch?v=9Jy0golTqRQ&list=PL2D361003F5B78951

etc.) de varken är eller kan vara en bok eftersom Koranen är den sista uppenbarelsen (dis.: w4))

o11.3 Ett sådant avtal är endast giltigt när de underkuvade folken:
(a) följer reglerna för islam (A: de som nämns nedan (o11.5) och de som involverar offentligt uppträdande och klädsel, men i handlingar av dyrkan och deras privatliv, har de underkuvade grupperna sina egna lagar, domare och domstolar, upprätthållande av reglerna i sin egen religion bland varandra);
(b) och betala mantals-skatten för icke-muslimer (jizya).

o11.4 Den minsta mantals-skatten för icke-muslimer är en dinar (n: 4,235 gram guld) per person (A: per år).
Den högsta är vad båda sidor kommer överens om. Det samlas in med mildhet och artighet, liksom alla skulder, och tas inte ut på kvinnor, barn, eller galna.

o11.5 Sådana icke-muslimska individer är skyldiga att följa islamiska regler som gäller för säkerhet och ersättning av liv, rykte och egendom. Dessutom, de:
(1) straffas för att begå äktenskapsbrott eller stöld, dock inte för fylleri;
(2) skiljer sig från muslimer i klädsel, klädd i ett brett tygbälte (zunnar);
(3) är inte hälsade med ”as- Salamu 'alaykum”;
(4) måste hålla sig till sidan av gatan;
(5) får inte bygga högre än eller lika högt som muslimernas byggnader, men om de får ett högt hus, raseras det inte;
(6) är förbjudna att öppet visa vin eller fläsk, (A: att ringa kyrkklockor eller visa kors) recitera Torah eller Evangelium högt, eller att offentligt visa sina begravningar och festivaldagar;
(7) är förbjudna att bygga nya kyrkor.

o11.6 De är förbjudna att uppehålla sig i Hijaz, vilket innebär områdena och städerna runt Mecka, Medina och Yamama, i mer än tre dagar (när kalifen tillåter dem att komma in där för något de behöver).

o11.7 En icke-muslim får inte komma in i Meckas heliga område (Haram) under några omständigheter, eller gå in i någon annan moské utan tillstånd (A: muslimer får inte heller gå in i kyrkor utan deras tillstånd).

o11.8 Det är obligatoriskt för kalifen (def.: O25) att skydda de av dem som är i muslimska länder precis som han skulle skydda muslimer, och att söka frigivande av de av dem som fångas.

o11.9 Om icke-muslimska undersåtar till den islamiska staten vägrar att följa islams regler, eller att betala mantals-skatten för icke-muslimer, då har deras avtal med staten kränkts (dis.: o11.11) (A: men om endast en av dem är olydig rör det enbart denne).

o11.10 Avtalet är också brutet (A: i förhållande till gärningsmannen ensam) om staten har fastställt att någon av följande gärningar bryter det, och en av undersåtarna gör det i alla fall, men om staten inte har fastställt att dessa bryta avtalet, då gör de inte, det vill säga, om en av de aktuella personerna:
(1) begår äktenskapsbrott med en muslimsk kvinna eller gifter sig med henne;
(2) döljer spioner från fientliga krafter;
(3) för en muslim bort från islam;
(4) dödar en muslim;
(5) eller nämner något otillåtet om Allah, Profeten (Allah välsigna honom och ge honom frid), eller islam.

o11.11 När en undersåtes avtal med staten har kränkts, väljer kalifen mellan de fyra alternativen som nämns ovan i samband med krigsfångar (o9.14).

o9.14 När en vuxen man tas till fånga, (def.: O25 överväger) kalifen islams och muslimernas intressen och beslutar mellan fångens död, slaveri, frigivning utan att betala något, eller friger i utbyte mot pengar eller för en muslimsk fånge hållen av fienden. Om fången blir muslim (O: innan kalifen väljer något av de fyra alternativen) då får han inte bli dödad, och ett av de andra tre alternativ väljs.

Reglerna ovan är klart diskriminerande mot de icke-muslimer, som lever under en islamisk regim.[54] Det är helt i strid med UDHR. Detta är i ett historiskt perspektiv inte bara tomma ord, utan har systematiskt tillämpats i alla erövrade områden, vilket bl.a. Bat Ye'or[55] belyst i flera böcker om "dhimmitude" m.m. Tyvärr sker även diskriminering på andra grunder.

Sharia om kvinnor, vedergällning och vittnesmål

e4.3 Omskärelse [56] är obligatorisk för både män och kvinnor. För män består den av att avlägsna förhuden från penis och för kvinnor av att avlägsna förhuden på klitoris (inte själva klitoris vilket några av misstag hävdar). (A: Hanbalis förklarar att omskärelse av kvinnor inte är obligatorisk tradition (sunna), medan Hanafis betraktar den som en artighet mot mannen.

[54] http://www.youtube.com/watch?v=0T-Y67SzLkk
[55] http://www.dhimmi.org/English.html
[56] http://www.youtube.com/watch?v=r74dvMkNjqE

e13.5 Om en kvinna hävdar att hon har sin period, men hennes man inte tror henne, är det lagligt för honom att ha samlag med henne.

f5.3 En mans nakenhet avser området mellan naveln och knäna. En kvinnas nakenhet (även när det gäller en ung flicka) avser hela kroppen utom ansiktet och händerna. Vad beträffar att titta på kvinnor är det inte tillåtet att titta på någon del av en kvinna som inte är en icke giftasvuxen nära släkting eller ens fru, vilket diskuteras nedan i boken om äktenskap (2).

f12.32 När det finns män, pojkar och kvinnor närvarande [i moskén] bildar männen den/de främsta raden eller raderna, sedan pojkarna och sedan kvinnorna.

f17.1 Det är stötande om män bär åtsittande kläder som avslöjar storleken på de delar av kroppen, som utgör nakenhet (def.: f5.3) och detta är olagligt för kvinnor.

m2.9 Alltid när tittande är otillåtet gäller detta även beröring (allt som det är förbjudet att titta på är också förbjudet att beröra). (N: Och allt tillåtet tittande som leder till frestelse är förbjudet.) (A: Vanligt folk antar felaktigt att ståndpunkten enligt Hanafiskolan att beröring av en kvinna inte upphäver ens tvättningsritual (wudu) betyder att de tillåter män att skaka hand med kvinnor som inte är deras fruar eller nära släktingar, vilket är förbjudet, och som varken Hanafiskolan eller någon annan anser vara tillåtet.)

Det hävdas alltför ofta i den svenska diskursen att omskärelser av flickor inte har med islam att göra utan är kulturellt betingat. Texten ovan visar att detta är fel.

<u>Förmyndare som får gifta en oskuld till en man utan hennes samtycke</u>

m3.13 Förmyndare är av två typer, de som kan tvinga sina kvinnliga skyddslingar att gifta sig med någon, och de som inte kan.
(1) De enda vårdnadshavare som kan tvinga sin skyddsling att gifta sig är oskuldens (blivande brudens) far eller farfar, tvinga i betydelsen gifta bort henne till en lämplig man (def.: m4) utan hennes medgivande.

m4.2 Följande är inte lämpliga partners för varandra:
(1) en icke-arabisk man för en arabisk kvinna (O: på grund av hadithen om att Profeten (må Allah välsigna honom och ge honom frid) sade, ”Allah har valt araberna framför andra'”);

<u>Hustruns äktenskapliga skyldigheter</u>
m5.1 Det är obligatoriskt för en kvinna att låta sin man ha sex med henne direkt när:
(A) han frågar henne;
(B) de är hemma (O: hem betyder den plats där han för närvarande bor, även om den lånas ut till honom eller är hyrd);
(C) och hon kan fysiskt uthärda det.

<u>Handlande mot en upprorisk fru</u>
m10.11 När en man upptäcker tecken på upproriskhet hos sin fru (nushuz, dis.: P42) (O: vare sig i ord, som när hon svarar honom kallt när hon brukade göra så artigt, eller han ber henne att komma till sängs och hon vägrar, i motsats till sin vanliga vana, eller om i handlingar, som när han finner henne främmande för honom när hon var tidigare vänlig och glad), varnar han henne i ord (O: utan att hålla sig från henne eller slå henne, för det kan vara att hon har en ursäkt. Varningen kan vara att berätta för henne, ”Frukta Allah angående de rättigheter du är skyldig mig” eller så kan det vara att förklara att upproriskhet bryter hans skyldighet att stödja henne och ge henne en tur bland andra fruar, eller det kan vara att informera henne, ”Att lyda mig [def.: (3) nedan] är religiöst obligatorisk'”). Om

hon är upprorisk, avhåller han sig från att sova (O: och ha sex) med henne utan ord, och får slå henne, men inte på ett sätt som skadar henne, vilket innebär att han får inte (A: ge henne blåmärke, bryta ben, skada henne, eller orsaka blodflöde).[57]

o1.2 Följande omfattas inte av vedergällning:
(1) ett barn eller en sinnessjuk person, under några omständigheter;
(O: vare sig muslimer eller icke-muslimer;
(2) <u>en muslim som dödar en icke-muslim</u>;
(3) en judisk eller kristen undersåte av den islamiska staten för att döda en avfälling från islam (O: eftersom en undersåte av staten är under dess skydd, medan dödandet av en avfälling från islam är utan konsekvenser);
(4) <u>en far eller mor (eller deras fäder eller mödrar) för att döda sin avkomma, eller avkommas avkomma</u>;
(5) och inte heller är vedergällning tillåtet mot en ättling för (A: hans förfader) att döda någon vars död annars skulle berättiga ättlingen att hämnas, till exempel när fadern dödar hans mor.

o24.7 Vittnesmål från följande är juridiskt acceptabelt när det gäller fall som rör egendom, eller transaktioner som rör egendom, t.ex. försäljning:
(1) två män;
(2) två kvinnor och en man;
(3) eller ett manligt vittne tillsammans med eden av käranden.

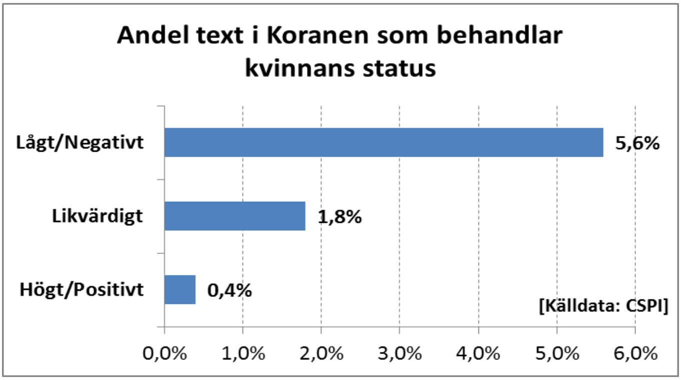
o24.8 Om vittnesmål inte rör egendom, exempelvis ett äktenskap eller föreskrivna rättsliga påföljder, då kan endast två manliga vittnen vittna (A: även om Hanafi-skolan anser att två kvinnor och en man kan vittna om äktenskap).

---

[57] http://www.youtube.com/watch?v=Y-Tw7WhH_aQ

o 24.9 Om vittnesmål gäller otukt eller sodomi, krävs det fyra manliga vittnen (O: som vittnar, då det gäller otukt, att de har sett gärningsmannen införa sin penis i hennes vagina).

Det framgår av citaten ovan att kvinnan enligt sharia har lågt status[58] och en klart underordnad och allt annat än jämställd ställning i förhållande till mannen, som i många avseenden får styra och ställa med henne efter eget behag.

Några anmärkningsvärda regler sticker ut i texten ovan. Här sanktioneras rätten att gifta bort unga flickor mot deras vilja. Detta förfarande aktualiserades nyligen (våren 2014) genom planer på att införa lag i Irak om giftermål för flickor som är under nio (9) år.[59] En motsvarande lag infördes redan under Ayatollah Khomeni i Iran. Just referensen nio år grundas på profeten Muhammeds exempel eftersom det var så gammal Aischa var då han ”fullbordade” äktenskapet med henne. Dock gifte han sig med henne redan när hon var sex år!

58 http://www.youtube.com/watch?v=VMS0YexWBTk
59 http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/middleeast/iraq/10753645/Iraq-ready-to-legalise-childhood-marriage.html

Förföljelse och mord på icke-muslimer är inte är ovanligt i konfliktdrabbade länder med muslimsk majoritetsbefolkning vilket enligt sharia är undantaget från vedergällning.

De alltför ofta förekommande morden på unga flickor och kvinnor (s.k. hedersmord)[60] ges legitimitet genom att föräldrar och andra nära släktingar ges religiös rätt att döda sin egen avkomma. Detta beteende är alltså inte enbart ett ”kulturellt fenomen”, som ofta hävdas, utan är grundat i islamisk lag. Den tidigare nämnda iranska lagtexten (i modern tid) av Imam Ayatolla Khomeini [61] säger nämligen under rubriken ”Retaliation” att en far eller farfar som dödar sitt barn/barnbarn är undantagna från vedergällning. De två största grenarna inom islam (sunni och shia) har alltså samma överseende syn på detta brutala beteende.

Den andra anmärkningsvärda regeln är kravet på fyra vittnen vid våldtäkt. Detta har i ett stort antal fall inom den muslimska världen lett till att unga kvinnor, som anmält våldtäkt, istället själva fått stränga straff för utomäktenskapligt sex då de inte kunnat få fram de vittnen som krävs enligt den islamiska lagen.

Sharia om jihad

O9.0 JIHAD

Jihad betyder krig mot icke muslimer och är etymologiskt härlett från ordet mujahada vilket betyder krig för att etablera religionen [islam], och det är den mindre jihad. Vad beträffar den större jihad, är det andlig kamp mot det egna lägre jaget (nafs), vilket är varför

[60] http://www.youtube.com/watch?v=Kj4ILH7fdDA
[61] Tahrir al-vasileh, Ayatollah Khomeini, Vol 2, p 508-547

Profeten sade när han återvände från jihad: ”Vi har återvänt från den mindre jihad till den större jihad”.

Den skriftliga grunden för jihad före de lärdas konsensus (def.: B7) är sådana verser ur Koranen som:

1. *”Stridande är föreskriven för er” (Koranen 2:216);*
2. *”Döda dem var än ni finner dem” (Koranen 4:89);*
3. *”Bekämpa avgudadyrkarna (de otrogna) till det yttersta” (Koranen 9:36);*

och sådana hadither som de återgivna av Bukhari och Muslim om att Profeten sade:

”Jag har blivit beordrad att strida mot folk tills de intygar att det inte finns någon annan gud än Allah och att Muhammed är Allahs budbärare och utför bönen och betalar zakat (allmosan). Om de säger detta, har de räddat sitt blod och sina ägodelar från mig utom de rättigheter islam har över dem. Och den slutliga räkenskapen är hos Allah”; [Buk 8:367]

och hadithen återgiven av Muslim:

”Att gå framåt på morgonen eller kvällen för att strida för Allahs väg är bättre än hela världen och allt i den”.

Detaljer rörande jihad finns i redogörelserna för Profetens militära expeditioner, inklusive hans egna krigståg och de för vilka han skickade andra. De förra är de cirka 27 han själv deltog i (andra säger 29). Han stred i åtta av dessa och dödade bara en person med sin nobla hand, Ubayy ibn Khalaf, i slaget vid Uhud. På de senare expeditionerna sände han andra att strida medan han själv stannade i Medina och dessa var 47 till antalet.

<u>Jihads obligatoriska karaktär</u>

O9.1 Jihad är en kollektiv skyldighet (def.: C3.2). När tillräckligt många utför den för att framgångsrikt fullfölja den, är den inte längre obligatorisk för andra. Beviset för detta är Profetens uttalande:

”Den som tillhandahåller utrustning för en soldat i jihad har själv utfört jihad.”

Och den allra högste sade:

”De av de troende, som är oskadade men sitter hemma är inte likvärdiga med dem som strider för Allahs väg med sin egendom och sina liv. Allah föredrar dem som strider med sin egendom och sina liv en hel grad över dem som sitter hemma. Och till var och en av dem har Allah lovat stor belöning” (Koranen 4:95).

Om ingen av de berörda utför jihad och den inte alls inträffar, då är alla som är medvetna om att den är obligatorisk skyldiga till synd om det fanns möjlighet att ha utfört den. På Profetens tid var jihad en kollektiv skyldighet efter hans emigration (hijra) till Medina. Under senare tider finns det två möjliga situationer beträffande icke-muslimer.

Den första innefattar situationen när de befinner sig i sina egna länder i vilket fall jihad är en kollektiv skyldighet och det är vad författaren talar om när han säger: ”Jihad är en kollektiv skyldighet”, för muslimer varje år.

Den andra situationen är då icke-muslimer invaderar ett muslimskt land eller nära ett sådant, i vilket fall jihad är en personlig skyldighet för invånarna i det landet, som måste slå tillbaka icke-muslimerna med alla upptänkliga medel.

Reglerna för jihad talar entydigt om att man skall sprida islam med fysiskt våld, något som strider mot principerna i UDHR. Uttalanden av Bush, Blair och andra om att ”Islam är fredens religion” (”Religion of peace”) förefaller därför orimliga.

Tillämpningen av sharia

Ovan har behandlats vad sharia innebär enligt den skrivna texten. Det finns skäl att också titta på hur sharia har tillämpats över tid och i olika områden. Vissa rent religiösa delar av sharia - som förfaranden i samband med bön, hajj och liknande - har i huvudsak tillämpats på ett likartat sätt eftersom de varken inom islam eller i omvärldens ögon varit särskilt kontroversiella. Dock förhåller det sig delvis annorlunda vad gäller straffrätten enligt sharia.

Rudolph Peters, professor i islamisk lag vid Amsterdams universitet har i en väldokumenterad bok[62] inträngande belyst hur den islamiska straffrätten tillämpats i olika muslimska länder, från 1500-talet fram till våra dagar. Peters konstaterar i förordet att den islamiska straffrätten var tillämpad i hela den muslimska världen under den förmoderna perioden.

Bokens inledning ger en översikt av innehållet och lyfter fram några viktiga förhållanden. Det finns skäl att här ta upp några av dessa. Han framhåller att: ”*Tillämpningen av islamisk straffrätt upphörde (med undantag för några fall, till exempel Saudiarabien). Dess doktrin, levde dock vidare. Den studeras av islamiska lärda, diskuteras med och lärs ut till studenterna. Islamistiska partier och*

---

[62] CRIME AND PUNISHMENT IN ISLAMIC LAW, Theory and Practice from the Sixteenth to the Twenty-first Century; Cambridge University Press, 2005

grupper, som strävar efter att upprätta en islamisk stat, betraktar dess införande som deras mest framträdande mål."[63]

Det framgår av boken att tillämpningen av den islamiska straffrätten länge var ganska statisk. Främst från 1800-talet och framåt skedde betydande förändringar. Peters: "*Sedan den första hälften av artonhundratalet, har tillämpningen av den islamiska straffrätten sett stora förändringar. I de flesta delar av den islamiska världen, ersattes den av västliknande strafflagar. I vissa länder hände detta på en gång, oftast omedelbart efter etableringen av kolonialstyret. På andra håll var det en gradvis process."*[64]

Peters gör även en genomgång av den klassiska doktrinen för islamisk strafflag. Det skulle föra för långt att här alltför mycket gå in på det, inte minst eftersom delar redan behandlats ovan. En intressant aspekt bör dock lyftas fram. Peters skriver:

"I de klassiska läroböckerna i fiqh, betraktas straffrätten inte som en enda enhetlig gren av lagen. Den diskuteras i tre separata kapitel:

1. Bestämmelser om brott mot personer, det vill säga mord och misshandel…

2. Bestämmelser om brott som nämns i Koranen och utgör brott mot Guds bud med obligatoriska fasta straff (hadd, plural hudud);

3. Bestämmelser om godtyckliga straff för syndigt eller förbjudet beteende eller för handlingar som äventyrar den allmänna ordningen eller statens säkerhet."[65]

---

[63] Ibid, sid 3
[64] Ibid, sid 2
[65] Ibid, sid 7

Det framgår tydligt att de två första kategorierna beskrivs detaljerat medan den tredje kategorin omfattar övriga brott och ger myndigheterna stora befogenheter att agera efter eget gottfinnande. Det bidrar naturligt nog till en betydande rättsosäkerhet.

Peters belyser också tillämpningen av den islamiska straffrätten inom Ottomanska imperiet under äldre tid, vilken dock har mindre betydelse för vår tid. Han beskriver en tydlig tillbakagång för den islamiska straffrätten i stora delar av världen och sammanfattar detta så här:

”Från slutet av sjuttonhundratalet utökade västmakterna sitt inflytande i den muslimska världen. Detta resulterade i den koloniala erövringen av Indonesien, Indien, Nordafrika och Centralasien, åtföljd av en kraftig ökning av västerländskt politiskt och ekonomiskt inflytande i länder som inte förlorade sitt oberoende. Några regioner, till exempel den arabiska halvön, undgick västs expansion, eftersom västmakterna betraktade dem som i avsaknad av ekonomiska eller strategiska intressen.

...

Det nittonde århundradet var en period av drastisk lagreform i den muslimska världen, på grund av två globala faktorer. En var det tidigare nämnda västerländska inflytandet över stat och samhälle, vilket innebar införandet av västerländska lagar. Den andra var inhemsk: uppkomsten av moderniserande stater med centraliserade byråkratier, både i kolonierna och i de länder som hade behållit sin självständighet. Sådana stater behövde nya rättsliga system och särskilt nya straffrättsliga systemen.”[66]

Stegvisa och långsamma reformer gjordes inom det Ottomanska imperiet främst från mitten av 1800-talet efter upprepade

[66] Ibid, sid 103

påtryckningar från västmakterna. Sakta fick icke-muslimerna något bättre rättssäkerhet.

I början av 1970-talet började pendeln vända igen. Ett tecken var då Khadaffi år 1972 överraskade världen med att delvis införa straffrätt enligt sharia. Detta hade sannolikt ett samband med den växande islamistiska rörelsen inom den islamiska världen. Peters uttrycker det så här:

”Men när islamistiska rörelser förstärktes i den muslimska världen, kom de rådande västerländska rättssystem under attack. Islamister ville etablera en islamisk stat, och det viktigaste kännetecknet för en islamisk stat var, för dem, införandet av Sharia på alla områden, inklusive, naturligtvis, straffrätten.” …

”Återinförandet av islamisk straffrätt är omgiven av en kraftfull ideologisk diskurs som var formad av propagandister för islamism, men har sina rötter i djupt kända religiösa övertygelser och känslor. Det som är avgörande är att muslimer, för att vara goda muslimer, måste leva i en islamisk stat, en stat som implementerar Sharia. Det är inte tillräckligt att en sådan stat ger muslimerna valet att följa eller inte följa Sharia; den måste verkligen ålägga dem Sharia, genom att implementera islamisk straffrätt.”[67]

Islamiska företrädare har sedan dess gång efter annan presenterat införandet av en islamisk stat med sharia-lagar som en religiös plikt för alla muslimer.

Peters beskriver hur återinförandet av islamisk straffrätt fortskridit hittills.

---

[67] Ibid sid 144

”Sedan 1972 har sju länder antagit lagstiftning för att återinföra den islamiska straffrätten. I detta avsnitt kommer jag att diskutera fallen Libyen, Pakistan, Iran, Sudan och norra Nigeria.”[68]

Han beskriver sedan hur lagen tillämpas i de olika länderna. För detaljer hänvisas till boken. Här kan endast konstateras att Pakistan - i jämförelse - framstår i en positiv dager då den federala sharia-domstolen hindrat hudud-straff som stening och amputation.

Rudolph Peters ställer i slutet av sin bok islamisk straffrätt i relation till de universella normerna för mänskliga rättigheter. Han menar att det är rimligt och legitimt att granska aktuella islamiska strafflagar avseende deras kompatibilitet med mänskliga rättigheter enligt UDHR. Han resonerar som följer:

”Legitimiteten av den moderna diskursen om mänskliga rättigheter utmanas ofta av muslimer med argumentet att de mänskliga rättigheterna är en västerländsk uppfinning baserad på en västerländsk diskurs som inte tar hänsyn till de kulturella särdragen i den muslimska världen eller icke- västerländska kulturer i allmänhet. Men de flesta muslimska stater har nu undertecknat konventioner om mänskliga rättigheter, visande deras godkännande av den internationella diskussionen om mänskliga rättigheter, även om de ännu inte har ratificerat fördragen. Tabell 5.1: visar vilka konventioner som har undertecknats av de länder som tillämpar den islamiska straffrätten. Intressant nog anslöt sig de flesta av dem till ICCPR och CAT utan reservationer beträffande artiklar som är i strid med sharia”.[69]

[68] Ibid, sid 153
[69] Ibid, sid 174

Peters menar att dagens sharia-straffrätt på ett antal punkter står i konflikt med mänskliga rättigheter och nämner samma punkter som nämnts ovan i detta kapitel och i kapitel 9 nedan. Peters hävdar att:

”En av de mest framträdande människorättsprinciperna är att alla människor är lika inför lagen och har rätt till samma rättsliga skydd. I ICCPR står att "alla personer skall vara lika inför domstolar" (artikel 14) och att "alla människor är lika inför lagen och är utan åtskillnad berättigade till lika skydd av lagen" (artikel 26). /…/

De nya islamiska strafflagarna följer den klassiska läran och strider mot principen om rättslig jämlikhet genom bestämmelser som diskriminerar på grund av kön och religion.”[70]

Peters slutsats utmynnar i att det tyvärr inte kommer att vara lätt att få gehör för kampanjer för mänskliga rättigheter i berörda länder på grund av de starka ideologiska bindningar som finns där.

Det bör uppmärksammas att tillämpningen av sharia expanderar[71] i flera länder inom EU och har redan börjat implementeras småskaligt exempelvis i Storbritannien.[72]

---

[70] Ibid, sid 177

[71] http://www.youtube.com/watch?v=Jv6wvRge-6Q och http://www.youtube.com/watch?v=LxQQ7UwDCf4

[72] http://www.telegraph.co.uk/news/religion/10716844/Islamic-law-is-adopted-by-British-legal-chiefs.html och http://www.dailymail.co.uk/news/article-2587215/Sharia-Law-enshrined-British-legal-lawyers-guidelines-drawing-documents-according-Islamic-rules.html

9. Islams totalitära karaktär och konflikt med liberal demokrati

En auktoritär politisk ideologi

Många nutida analytiker och författare med god insikt om islam konstaterar med stöd av muslimska källor och vetenskaplig litteratur att islam till sin natur är totalitär. Tanken är långt ifrån ny. I sin bästsäljande bok ”Why I am not a Muslim”, citerar Ibn Warraq Charles Watson, som redan år 1937 karaktäriserade islam som totalitär. Denne motiverade sin slutsats såhär:

”Genom en miljon rötter med religiös betydelse, som genomtränger alla delar av livet lyckas den (islam) vidmakthålla sitt grepp över muslimers liv.”.[73]

Andrew Bostom har i en artikel påpekat att den kände historikern Jacob Burckhardt [74] (död 1897) redan långt tidigare hänvisade till islam som en despotisk, eller med modernt språkbruk, totalitär ideologi. Många har från denna aspekt jämfört islam med nazism och fascism.

”Religion är född av fruktan”, skrev den romerske poeten Statius. Ingen religion i världen reflekterar tydligare sanningen i denna beskrivning än islam. Islam ger näring åt individens fruktan genom att påverka sinnet och styra beteendet med hjälp av påtvingade ritualer, seder, böner och straff.

---

[73] Se Muslim World Vol 28, p. 6
[74] Judgement on History and Historians, Jacob Burckhardt, Liberty Fund Inc

Islam är inte bara en religion som judendom, kristendom, hinduism och buddhism, utan också en politisk ideologi och doktrin såsom fascism. De auktoritära tendenserna från både islamism och fascism har teoretiska identiteter. Tidigare president George Bush accepterade och använde benämningen ”Islamisk Fascism”.

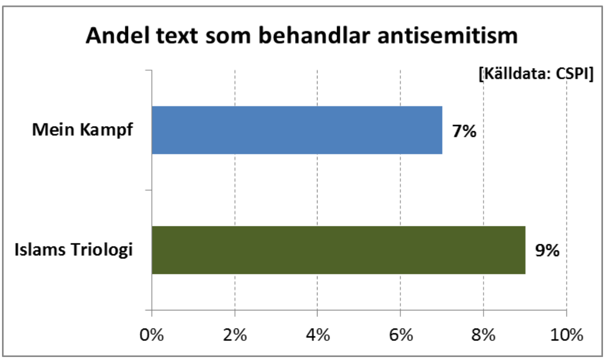
Liksom Muhammed ansåg även Hitler att han agerade enligt Guds vilja:

”Jag anser att jag agerar i den Allsmäktige Skaparens vilja. Genom att eliminera judarna, kämpar jag för Herrens verk” skrev Hitler i Mein Kampf.

Både Muhammed och Hitler övertygade sina anhängare att de var gudomligt inspirerade, guidade och skyddade. Både Muhammed och Hitler delade in mänskligheten i två kategorier, A och B nedan:

A. <u>Muhammed:</u>
”Icke-muslimer är Satans vän. Muslimer är Guds vän”.
(Koranen)

B. <u>Hitler:</u>
”Två världar möter varandra, Guds män och Satans män”
(Mein Kampf).

Såväl Muhammed som Hitler trodde på överlägsenhet hos den egna rasen. Hitlers ariska rasism är välkänd och behöver knappast nämnas ytterligare. Muhammed förespråkade överhöghet i sin arabiska klan och överlägsenhet över andra klaner (Koranen). *För Muhammed och Hitler är lag, religion och politik oskiljaktiga och okränkbara.*[75]

Ibn Warraq hänvisar också till Bousquet, en av de främsta auktoriteterna på islamisk lag. Denne framhåller två aspekter av islam vilka han betraktar som totalitära, nämligen den islamiska lagen sharia och den islamiska idén om jihad med dess yttersta syfte att erövra hela världen och underkasta den en enda auktoritet. Det finns skäl att här främst diskutera sharia.

Kairodeklarationen, CDHRI

Grunderna för sharia behandlades i kapitel 5. Utdrag ur sharia med betydelse för denna diskussion presenterades och kommenterades i föregående kapitel. Den islamiska lagens centrala ställning inom islam och dess förment gudomliga och eviga karaktär utgör själva grunden för islams totalitära karaktär. Enligt islamisk logik kan naturligtvis människor inte stifta lagar som står i strid med sharia. Vissa menar att det finns många olika muslimer och inte minst ”moderata” muslimer, vilka i motsats till fundamentalister intar en mera liberal inställning till sharia. Mot det kan invändas att de i så fall inte följer islams lagar och att det i princip endast finns en islam. Stöd för denna ståndpunkt finns i mängder av uttalanden av framstående, nutida muslimska företrädare och inte minst i två moderna och högt rankade dokument.

Ett av dessa dokument, ”The Cairo Declaration on Human Rights in Islam” (Kairodeklarationen) har redan berörts i kapitel 5. Notera att

---

[75] The Misery of Islam, Jaya Gopa

denna deklaration inte har en handfull extremister som upphovsmän, utan höga företrädare för samtliga muslimska riktningar och stater. Det framgår av ingressen till CDHRI att den inte framkommit som ett tillfälligt hugskott, utan är resultatet av ett omfattande och noggrant arbete med remisser och konsultationer. Det är denna deklaration som helt uppenbart ligger bakom muslimska staters agerande inom UNHRC, där man gör upprepade ansträngningar att allvarligt begränsa yttrandefriheten, nu senast i form av en resolution om att religionskritik ska betraktas som ett brott.[76] Det finns skäl att här granska CDHRI lite närmare.

Redan i inledningen hänvisar man till islamisk sharia och till ”de bindande gudomliga befallningar, vilka ryms i Allahs heliga böcker…”. Artikel 1 innehåller sedan ett anmärkningsvärt uttalande: ”Alla mänskliga varelser utgör en familj, vars medlemmar är förenade genom sin underkastelse till Allah…”. De flesta icke-muslimer torde ha en diametralt annan uppfattning. Många av artiklarna kan sedan framstå som ganska rimliga om det inte vore för upprepade hänvisningar till sharia.

Den slutliga dödsstöten för västerländska fri- och rättigheter så som de uttrycks i FN:s deklaration av år 1948 kommer i de två avslutande artiklarna, som återges i sin helhet (författarens översättning):

- Artikel 24. Alla rättigheter och friheter fastställda i denna deklaration är underställda den islamiska sharia.
- Artikel 25. Den islamiska sharia är den enda källan för klarläggande av artiklarna i denna deklaration.

[76] https://www.youtube.com/watch?v=HwY0KCxBh7U

Det kan knappast uttalas tydligare. Detta innebär, såsom påtalats i kapitel 8, att ett antal grundläggande fri- och rättigheter förvägras, t.ex.:

- Åsikts- och yttrandefrihet (kritik av islam, Koranen eller Muhammed ses som hädelse och kan leda till dödsstraff enligt sharia)
- Religionsfrihet (det är enligt sharia förenat med dödsstraff att lämna islam)
- Kvinnans likhet inför lagen
- Icke-muslimers likhet inför lagen (jämför avsnittet om dhimmitude i kap. 5)

Det är med bl.a. CDHRI i ryggen, som OIC (Organization of the Islamic Conference) inom UNHRC driver kampanjer mot yttrandefriheten, nu senast i form av en resolution om att religionskritik ska betraktas som ett brott.[77]

Kvinnans ställning under islam är värd ytterligare några kommentarer. Sanningen om kvinnan enligt Koranen är denna:

- Kvinnor är orena (4:43, 5:6)
- Kvinnor straffas med isolering och prygel om de är olydiga (4:34)
- Kvinnan är som mannens åker som han får nyttja efter behag (2:223)
- Kvinnans vittnesmål är värt hälften av en mans (2:282)
- Kvinnor ärver hälften mot män (4:11–12)
- Tillfångatagna kvinnor är lovliga sexobjekt (4:3, 4:24)

[77] https://www.youtube.com/watch?v=5QwWhlGU4Fs

Detta synsätt på kvinnor bekräftas och kodifieras i sharia (se kap 8). Muslimska kvinnor ska ha en manlig representant som beslutar i viktiga frågor för dem. Det torde i världen inte finnas något hot mot kvinnlig jämställdhet, som är så allvarligt som islam.

Ammanbudskapet

Efter att ha belyst hur CDHRI genom sitt avståndstagande från allmänna mänskliga rättigheter understryker islams totalitära karaktär är det dags att granska det andra dokumentet, som har relevans i detta sammanhang nämligen Ammanbudskapet.

Ammanbudskapet sägs vara ett muslimskt avståndstagande från terrorism och var undertecknat av ett antal ledande svenska muslimer inklusive Mohamed Omar och Abd al Haqq Kielan, vilka ofta försökt framstå som ”moderata” muslimer (intressant nog har dessa båda senare frånträtt sitt undertecknande). Bland de ursprungliga undertecknarna finns ett antal radikala muslimer som Irans dåvarande president Ahmadinejad och Muslimska brödraskapets andlige ledare Dr Yusuf Al-Qaradawi.

Budskapet antogs ursprungligen av auktoriteter, organisationer och ledare för samtliga muslimska grenar vid ett antal konferenser åren 2004 till 2006. Förutom en omfattande ingress som antogs i Amman under ramadan i november 2004, sammanfattas budskapet i tre punkter vilka upprepas i protokollen från flera av konferenserna.

Det är tydligt enligt flera skrivningar att budskapet främst riktar sig till den muslimska världen (umma). Sharias centrala ställning inom islam understryks av att de tre punkterna i huvudsak avhandlar denna.

1. Giltigheten hos alla åtta rättsskolor erkänns; fyra sunni (Hanafi, Maliki, Shafi’i och Hanbali), två shia (Ja’fari och Zaiddiyah)

samt Ibadi och Thahiri. De som följer och underkastar sig någon av dessa rättsskolor definieras som muslimer. Giltigheten av traditionell islamisk teologi enligt den asharitiska skolan, av verklig sufism och av sann salafism (där wahabismen ingår) erkänns och anhängare till dessa riktningar kan därför inte ses som apostater.

2. Det finns betydligt mer gemensamt mellan de olika rättsskolorna än som skiljer. Alla tror på Allah, att Koranen är Allahs uppenbarade ord och att Muhammed är en profet och budbärare för *hela mänskligheten*. Alla är överens om de fem grundpelarna i islam. Alla är också överens om grunderna för tron. Skillnaderna mellan de traditionella skolorna avser inte principerna och fundamenten inom islam.

3. Fatwor får endast utfärdas enligt rättsskolornas metodologi och av personer med rätt kvalifikationer. Ingen får hävda obegränsad ijtihad (sätt att generera nya regler inom islam) och skapa en ny islamisk lagskola eller utfärda fatwor som strider mot de etablerade rättsskolorna.

Den första punkten innebär att man fryser lagar som fastställdes från slutet av 700-talet till början av 800-talet. Det är som att likställa med att västvärlden idag skulle förlita sig på lagar från vendeltid (omedelbart före vikingatiden). Konsekvensen är ett medeltida synsätt på rättsskipningen. Det är uppenbart att man lutar starkt mot traditionell, ortodox islam. Det är ett synsätt som ligger helt i linje med åsikter som företräds av organisationer som Muslimska brödraskapet[78] och av wahabisterna.

Den andra punkten slår fast att Koranen är Allahs direkta ord och <u>därför inte kan eller får ändras eller modifieras</u> samt att Muhammeds

[78] http://fjardeuppgiften.se/2013/08/22/internationellt-uppmarksammad-expert-pa-islamism/

budskap gäller även för icke-muslimer (jämför med ingressen till CDHRI). För icke-muslimer bör det tas som en tydlig varning. Det uttalas klart att det i grunden endast finns en islam.

Det anses allmänt att Al-Ghazali (år 1058-1111) effektivt stängde dörren för ijtihad (nytolkning). Den tredje punkten fastställer effektivt denna låsning. Konsekvensen blir att allt tal av Tariq Ramadan och andra, som påstår att det skulle kunna finnas en ”europeisk islam” eller en ”islam lite”, tydligt framstår som helt felaktigt.

Budskapets betydelse enligt dess skapare

Enligt skaparna av Ammanbudskapet är detta ett historiskt, universellt och enhälligt religiöst och politiskt konsensus för den islamiska världen (umma), som konsoliderar traditionell ortodox islam. Detta innebär att:

1. den muslimska världen för första gången på mer än tusen år formellt kommit till ett ömsesidigt erkännande,
2. detta erkännande är religiöst bindande för alla muslimer,
3. det behandlar vem som är muslim och vad som är muslimskt.

Man menar att Ammanbudskapet är fördelaktigt även för icke-muslimer. Man menar vidare att skyddet av rättsskolorna garanterar avvägda islamiska lösningar för frågor som mänskliga rättigheter, kvinnors rättigheter, religionsfrihet och laglig jihad. Det är viktigt att här notera att begreppet ”laglig jihad” utgår från sharia, vilket innebär en kamp riktad mot ”de otrogna”. Man anser slutligen att fatwor, som extremister använder för att rättfärdiga våld mot muslimer med avvikande åsikter, är illegitima.

För de flesta västerlänningar torde det vara svårt att förstå hur mänskliga rättigheter, kvinnors rättigheter och religionsfrihet tolkade

enligt sharia i något avseende skulle kunna vara fördelaktigt. De flesta icke-muslimer torde också betacka sig för alla former av jihad.

En förljugen och hycklande ingress[79]

Ammanbudskapet är ett i flera avseenden märkligt dokument. Inledningsvis klarläggs att deklarationen vänder sig till ”den muslimska nationen” (umma). Sedan sägs att islam omfattar all mänsklig aktivitet (jämför ovan) och anger vad som är rätt och fel. Efter att ha återgett islams grundläggande principer kommer man med ett antal märkliga påståenden. Flera av dessa påståenden görs utan att på något sätt styrkas. Andra försöker man styrka med diverse citat ur Koranen.

Man använder sig därvid av en kombination av följande tekniker:

- en majoritet av citaten härrör från tiden i Mecka då Muhammeds position var svag, och man bortser helt från regeln om abrogation (K 16:101),
- oftast citerar man snävt endast den del av versen som passar syftet,
- citaten är ofta tagna ur sitt sammanhang och
- man gör en kraftig urskiljning samt bortser helt från verser med helt annat budskap även om de står helt nära i samma sura och är tillkomna i samma kontext.

Några exempel ur dokumentet illustrerar ovan nämnda förfaringssätt.

79 http://ammanmessage.com/index.php?option=com_content&task=view&id=16&Itemid=30

Påstående: *”Islam intygar även att sättet att kalla någon till Allah är grundat på vänlighet och mildhet.”*

Detta styrks med första delen av 16:125 (Mecka). Redan i samma sura finns ett antal verser med allt annat än milt och vänligt innehåll som 16:26, 16:88 och 16:104. Än värre blir det redan i 2:191: *”Döda dem (*de otrogna*) var än ni finner dem…”* och i 8:12: *”… Jag skall sprida skräck i de otrognas hjärtan. Därför skär av deras huvuden och skär av varje fingertopp.”*

Nästa påstående: *”Dessutom undviker den (*islam*) grymhet och våld i hur man möter och tilltalar andra.”*

Som stöd för detta tar man K 3:159 som ”uppenbarades” omedelbart efter förlusten vid Uhud. Versen avser de egna trupperna och alls inte ”andra”.

Påståendet kontrasteras av bl.a. 8:67: *”Det passar sig inte för en profet att ta fångar förrän han ställt till med blodbad (made slaughter) i landet.”*

I ytterligare ett påstående sägs: *”Islam bekräftar principen om rättvisa i samspelet med andra, säkerställer deras rättigheter och bekräftar att man inte får neka folk deras ägodelar.”* Det måste betonas att med ”rättvisa” menas rättvisa utifrån sharia, vilket är något helt annat än rättvisa enligt västerländska lagar.

Till stöd för detta anför man delar av verserna 5:8, 4:58 och 7:85 varav den senare refererar till en gammal historia ur Gamla Testamentet och handlar om att väga och mäta rätt vilket får anses ha föga relevans i sammanhanget.

Vid valet av dessa verser har man lyckats förbise 4:56: *”De som tvivlar på våra uppenbarelser, dem skall vi utsätta för elden. Så snart*

deras hud förbrukats skall vi ersätta den med ny så att de får känna plågan.”

Verserna 8:41: *”Och vet att vad än ni tar i krigsbyte skall en femtedel tillfalla Allah och hans budbärare (Muhammed)…”* och 33:27: *”Och han gjorde så att du ärvde deras land och deras hus och deras rikedomar och land som du inte beträtt.”* ger en helt annan bild av respekten för andras ägodelar. Den senare versen ”uppenbarades” sedan Muhammed låtit avrätta alla män i den judiska stammen Quraiza i Medina och tagit kvinnor och barn som slavar.

I ett annat påstående hävdas: *”Islam kräver respekt för löften och avtal och att hålla fast vid det som angetts och den förbjuder svek och förräderi.”*

Som stöd för detta tar man 16:91(Mecka): *”Fullfölj Allahs förbund när du har ingått det och bryt inte ederna sedan de bekräftats och du har gjort Allah till din säkerhet;”*

Om detta kan sägas att detta citat avser relationen mellan muslimen och Allah och alls inte förhållandet till tredje man. Ser man till islams skrifter och dess tidiga historia är svek och brytande av eder snarare regel än undantag. I ett flertal hadither uttalar Muhammed: *”Om jag tar en ed att göra något och senare finner att det är bättre att göra något annat, så gör jag det som är bättre.”*[80]. Muhammed uppmanade själv enligt flera hadither gärningsmännen att använda lögn och svek för att komma åt att mörda Ka'b bin Ashraf, som uttalat sig kritiskt mot profeten (Buk 52:271).

I K 9:1 uttalas det än tydligare: *”Detta är ett budskap från Allah och hans utsände att ni är fritagna från alla förpliktelser gentemot avgudadyrkarna med vilka ni ingått ett avtal och förbund.”* Muslimer

[80] Bukhari bok 53, nummer 361 m.fl.

skall således endast hålla löften och avtal gentemot andra muslimer. Ett typiskt exempel är det av Muhammed och Quraish ingångna avtalet i Hudaybiya som skulle gälla i tio år men som bröts av Muhammed redan efter ca 18 månader. Detta ses av vida kretsar inom islam som en förebild för hur man av taktiska skäl kan ingå tillfälliga avtal (hudna) med otrogna för att sedan bryta dem när så är lägligt.

I nästa andetag hävdar man att: *”Islam erkänner människolivets ädla ställning, så det skall inte stridas mot icke-stridande och inte göras angrepp på civila och deras ägodelar…”*. Som intäkt för detta citerar man del av K 5:32 men utelämnar inledningen som klargör att versen riktar sig till Israels folk med anledning av Kains brodermord. Som alltid när företrädare för islam åberopar denna tämligen humana vers, undviker man den närmast följande (5:33) som har ett helt annat innehåll: *”Det rättvisa straffet för de som kämpar mot Allah och hans budbärare (motsätter sig islam) och som skapar osämja i landet är att dödas eller korsfästas eller att få sina händer och fötter avskurna på alternerande sidor eller att landförvisas”*.

Påståendet: *”Den ursprungliga religionen islam är baserad på jämvikt, balans, moderation och underlättande… ”* ter sig för någon med den minsta kännedom om islam och dess historia därför helt absurt. Lika absurt är det att använda ett lösryckt citat för att styrka tesen. Den citerade texten är endast en del av första meningen av vers K 2:143, som i övrigt liksom de omgivande verserna, används av Muhammed för att motivera det plötsliga bytet av qibla (platsen dit man vänder sig under bön) från Jerusalem till Mecka (se bl.a. Maududis tafsir). Till saken hör att Medina, där man för tillfället befann sig, råkar ligga just mellan de två förstnämnda platserna. Det är därför inte särskilt långsökt att påstå att man här övertolkar de citerade orden.

På oklara grunder tar man i Ammanbudskapet åt sig en stor del av äran för modern kunskap trots att modern vetenskap som vi sett enligt bok A i sharia är förbjuden. Sedan förefaller man ta avstånd från extremism och terrorism, men det framgår av helheten att det man egentligen vänder sig mot är terrorism riktad mot andra muslimer.

Man framhåller vidare att: *”Källan till relationer mellan muslimer och andra är att ingen är strid (tillåten) när det inte finns aggression.”* Som stöd för detta citerar man sista delen av K 2:193. Försiktigtvis väljer man bort närstående 2:191: *”Och döda dem (de otrogna) var än ni finner dem och kör ut dem från där de körde ut er, för förföljelse är värre än massaker.”* Av samma skäl valde man bort inledningen av 2:193: *”Och strid mot dem tills förföljelsen upphör och endast Allahs religion råder.”*

Det bör framhållas att skribenterna här använder ett språkbruk som etablerades redan av profeten själv. Det framgår av biografier över Muhammed att han i Mecka inte utsattes för verklig förföljelse utan i huvudsak ovilja att låta sig omvändas och underkasta sig islam. Detta betecknade profeten oftast som ”förföljelse”, ”aggression” eller ”förtryck”.

Man tar avstånd från terrorism, *”som är associerad med felaktiga tillämpningar”*. Detta bör läsas mot bakgrund av att man i budskapet understryker sharias och Koranens centrala roll. Där hittar man såväl instruktioner för jihad som för baksidan av det myntet nämligen regler för behandling av de drabbade i form av ”dhimmitude”. Koranen själv talar om skräck/terror: *”Vi kommer att sätta skräck i hjärtat på de som inte tror…”* (K 3:151 m.fl.).

I nästa andetag uppmanar man muslimer att ”*vidta nödvändiga steg för att nå styrka och ståndaktighet i att bygga identitet och bevara rättigheter”*. I slutet av dokumentet menar man att muslimerna är

kallade att förnya civilisationen baserat på religionens ledning enligt islams anda och dess metoder för att strukturera mänskligt liv.

Exakt samma tankegångar finns i inledningen till Muslimska brödraskapets ”Memorandum”[81], som vi återkommer till i nästa kapitel. Detta dokument finns som Appendix II till den utmärkta boken ”Sharia the Threat to America - An exercise in Competitive Analysis, Team B II”, som är en grundlig analys av det hot sharia utgör inte bara mot USA utan mot hela västvärlden. Den boken bekräftar med emfas rubriken till detta kapitel.

al-Azar universitetets deklaration

Sedan revolutionen i Egypten i januari 2011 har det inflytelserika al-Azar universitetet deltagit i den politiska debatten om Egyptens framtid efter den arabiska revolutionen, även benämnd den ”Arabiska våren”. Universitetet anses vara en förespråkare för moderat islam inom Sunni-sfären och levererade 2011 ett dokument ”The al-Azar Declaration in Support for the Arab Revolutions” som anses utgöra ett positivt inflytande inom arabvärlden och den framväxande Egyptiska regimen och landets rättsregler. Man skriver:

Erkänna det nödvändiga och avgörande steget för folket i de arabiska nationerna i deras legitima kamp för frihet, rättvisa och demokrati och fullföljandet av deras väg mot civilisationen, inspirerat av islams anda av frihet /.../

...bara för att därefter återgå till det fundamentalistiska synsättet:

---

[81] *An Explanatory Memorandum on the General Strategic Goal for the Group in North America*

/.../ upprätta medborgarnas rätt till social rättvisa på en solid grund baserat på principerna i sharia och dess grundläggande principer /.../

Ännu ett talande riktmärke för den ”Arabiska vintern”.

Konflikt med liberal demokrati

De här diskuterade dokumenten bekräftar påståendet att islam är en totalitär ideologi. Det kan knappast formuleras bättre än vad Ibn Warraq gjorde i en artikel i FrontPage Magazine för några år sedan:[82]

“Islam är en totalitär ideologi som strävar efter att kontrollera det religiösa, sociala och politiska livet för mänskligheten i alla dess aspekter – livet för dess anhängare utan begränsning, livet för dem som följer någon av de så kallat tolererade religionerna i en grad, som hindrar deras aktiviteter från att på något sätt komma i vägen för islam. Och jag menar islam. Jag accepterar inte någon falsk distinktion mellan islam och “islamisk fundamentalism” eller “islamisk terrorism”. Terroristerna, som placerade bomber i Madrid den 11 mars 2004 och de ansvariga för ca 3 000 människors död den 11 september 2001 i New York, och ayatollorna i Iran, handlade och handlar kanoniskt. Deras handlingar reflekterar islams lära vare sig den finns i Koranen eller i profeten Muhammeds handlingar och uttalanden eller i den islamiska lagen grundad på dessa.

Den islamiska lagen, sharia, är den fullständiga sammanställningen av lagar, som tillämpas i ett idealt muslimskt samhälle, som har underkastat sig Allahs vilja. Enligt muslimer är den grundad på gudomlig auktoritet, som måste accepteras utan kritik, tvivel eller ifrågasättande. Som ett allomfattande system av plikter till

[82] http://archive.frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=11099

Allah kontrollerar sharia hela livet hos den troende och i det islamiska samhället. En individ, som lever under islamisk lag är inte fri att tänka självständigt."

Efter denna genomgång av sharia och dess ställning inom islam, inställer sig frågan om hur islam går att förena med demokrati. Företrädare för islam liksom många västerländska politiska ledare och intellektuella hävdar med bestämdhet att detta går alldeles utmärkt. Andra, inte minst intellektuella ex-muslimer kommer vanligen till en helt annan slutsats. Anledningen till de olika slutsatserna kan dels bero på hur man uppfattar demokrati, dels på vilken insikt man har om islams grunder. Det senare gäller särskilt västerlänningar, som utan djupare insikter i islam betraktar den som vilken religion som helst. En viktig utgångspunkt måste vara att klargöra vad som avses med demokrati.

De flesta förespråkare av liberal demokrati torde instämma i att sådan demokrati och några grundläggande mänskliga rättigheter är varandras förutsättningar. De viktigaste mänskliga rättigheterna i detta avseende är full åsikts- och yttrandefrihet, likhet inför lagen samt respekt för individens privatliv och äganderätt. Andra viktiga rekvisit för liberal demokrati är öppna och rättvisa val samt en fungerande maktdelning mellan de lagstiftande, verkställande och dömande makterna.

Dessa liberala förutsättningar är viktiga garantier för att inte demokratin skall spåra ut till ett pöbelvälde, vilket annars är en fara som t.o.m. redan Platon förstod efter att han bevittnade att Sokrates dömdes till döden genom ett majoritetsbeslut. Ett oavvisligt rekvisit för demokratin är därför en stark konstitution, som betonar individens fri- och rättigheter och begränsar hur majoriteten kan utöva makt mot minoriteten. En minst lika viktig förutsättning är tydlig åtskillnad

mellan religion/kyrka och stat. I det fortsatta används ordet demokrati för liberal demokrati sådan den här definierats.

Hur är då islam kompatibel med demokrati?

Ovan har belysts hur den islamiska lagen strävar efter att kontrollera varje enskild aspekt i människans tillvaro. Den enskilde kan eller får inte själv ta ställning utan måste underordna sig Allahs lagar så som de tolkats av de laglärda.

Det har tydligt framgått att kvinnor, judar, kristna, hinduer m.fl. liksom otrogna i allmänhet, i ett antal avseenden diskrimineras och inte behandlas lika inför lagen. Hedningar och ateister visas ingen tolerans; för dem finns bara alternativen död eller omvändelse till islam.

Vi ser ständiga exempel på att islam är fientligt inställd till mänskligt förnuft, förnuftsmässighet och kritisk diskussion utan vilka demokrati samt vetenskapliga och moraliska framsteg är omöjliga. Denna inställning grundas på Muhammeds hantering av kritiker och kritik dokumenterad i hadither och sira. Som framgått av kapitel 8 är denna inställning bekräftad i böckerna A och O i sharia.

Föreställningen om individen som en moralisk person, som är förmögen att ta rationella beslut och ta moraliskt ansvar för sina handlingar, saknas helt inom islam. Etiken är reducerad till en skyldighet att lyda de påbud, som framgår av Allahs gudomliga lag, sharia. Ibn Warraq citerar[83] uttalanden av ett antal ledande muslimer vilka understryker detta synsätt:

”Inom islam finns det inga ”mänskliga rättigheter” eller ”friheter” tillåtna för människan i den mening modernt tänkande, tro

---

[83] Why I am not a Muslim (1995) sid 183

och praktik tolkar dem: i själva verket är det så att den troende [muslimen] har skyldigheter och plikter mot Allah eftersom han måste lyda den gudomliga lagen och de mänskliga rättigheter han erkänner härstammar från hans primära plikt att lyda Allah."

En annan muslimsk tänkare skrev år 1979[84]:

"Den västerländska betoningen av friheten från tvång är främmande för islam.

... Personlig frihet [i islam] ligger i att underkasta sig den gudomliga viljan. ... Den kan inte förverkligas genom frigörande från yttre källor till tvång ... individuell frihet slutar där samhällets frihet börjar.

... Mänskliga rättigheter existerar endast i förhållande till mänskliga skyldigheter. ... De individer, som inte accepterar dessa skyldigheter [alltså skyldigheter enligt sharia] har inga rättigheter. ... Mycket av islamisk teologi tenderar åt en totalitär frivillighet."

Notera hur väl dessa uttalanden överensstämmer med den syn som framgår av Kairodeklarationen och Ammanbudskapet.

Varje form av åsiktsfrihet motarbetas aktivt inom islam. Varje form av förnyelse riskerar direkt att klassas som hädelse, vilket enligt sharia är förenat med dödsstraff. Detta är helt i linje med punkt 3 i Ammanbudskapet, som förbjuder ijtihad (nytolkning). Det största hindret inom islam för framsteg mot liberal demokrati är sannolikt det ständiga betonandet av att Koranen - och därmed indirekt sharia - är Allahs slutliga ord. Islam tillåter inga alternativ. Detta står i stark kontrast mot tankegångarna inom liberala demokratier.

---

[84] Ibid

Prof. Bernard Lewis, välkänd historiker och islamkännare, skrev redan 1993 en intressant artikel ”Islam and Liberal Democracy”[85], vilken på några punkter kritiseras av Ibn Warraq[86]. Kritiken går ut på att Lewis på ett antal punkter motsäger sig själv. Det finns anledning att granska delar av artikeln med beaktande av händelser som inträffat senare.

Lewis inleder med det märkliga påståendet att islam utifrån ett historiskt perspektiv skulle erbjuda de bästa förutsättningar för västerländsk demokrati. I nästa andetag medger han att islam från ett politiskt perspektiv verkar ge de sämsta förutsättningar för liberal demokrati.

Han ger sedan en bakgrund till det behov av förnyelse inom den muslimska världen, som ligger bakom dagens verklighet. I en snabb exposé skildrar han muslimsk svaghet visavi Väst alltifrån den svåra förlusten efter belägringen av Wien 1683 via det Osmanska rikets tilltagande svaghet till arabiska misslyckanden i krigen mot Israel 1948, 1967 och 1973. Märkligt nog undviker han att nämna att al-Banna et al. redan 1928 grundade Muslimska brödraskapet till stor del som en muslimsk förnyelse efter det Osmanska rikets fall efter Första världskriget. Det finns anledning att återkomma till detta längre fram.

Lewis går sedan in på att ”fundamentalism” egentligen inte är en adekvat terminologi i samband med muslimska rörelser, men drar sig sedan inte för att konsekvent använda begreppet i fortsättningen. Ibn Warraq[87] menar att eftersom alla praktiserande muslimer tolkar Koranen ordagrant och är starkt beroende av sharia, så finns det ingen skillnad mellan islam och islamisk fundamentalism. Ammanbudskapet bekräftade tio år senare att denna ståndpunkt är helt korrekt.

---

[85] http://www.theatlantic.com/issues/93feb/lewis.htm
[86] Why I am not a Muslim (1995) sid 185
[87] Ibid

Lewis konstaterar längre fram att islamiska fundamentalister *”... inte gör någon hemlighet av sitt förakt för demokratiska politiska metoder och sin avsikt att regera enligt islamiska regler om de får makt.”* Hans säger också: *”Ingen, minst av allt islamiska fundamentalister själva, vill ifrågasätta att deras lära och politiska program är oförenliga med liberal demokrati”.*

Han för sedan ett längre resonemang om huruvida ”vanlig” islam är förenlig med liberal demokrati, men listar främst en rad institutionella, religiösa och historiska hinder mot detta. Som exempel på sådana hinder kan nämnas *”... härskaren härleder sin makt inte från folket utan från Gud och den heliga lagen...”* och *”... de islamiska staternas historia uppvisar en nästan oavbruten autokrati”*.

Det är bara att instämma i Ibn Warraqs slutsats att Lewis i sin artikel faktiskt visar att islam genom sin natur är oförenlig med liberal demokrati.

10. Islam i nutid

Västerländsk dominans

Det osmanska imperiets definitiva sönderfall efter första världskriget ledde till att dess makt på många sätt ersattes av västlig militär och ekonomisk dominans av Egypten och flera andra muslimska nationer. Ett stort antal troende muslimer såg naturligt nog på dessa sakernas tillstånd med allt annat än gillande.

De måste ha noterat att västmakterna hade tillgång till avancerad vetenskap och teknik vida överlägsen den som utvecklats i muslimska länder under de senaste flera hundra åren. De måste ha insett att muslimska länder blivit helt beroende av västerländsk teknologi och investeringar för att utnyttja sina egna enorma naturtillgångar i främst råolja. De måste ha undrat varför den muslimska världen var, och fortfarande är, så outvecklad [88] trots att den under så många århundraden haft full tillgång till den påstått ”*slutliga och kompletta vägledningen för alla aspekter av mänskligt liv”*[89] – Koranen.

När Hassan al-Banna, grundaren av Muslimska brödraskapet, och hans vänner i slutet av 1920-talet studerade arabernas och muslimernas situation såg de ett antal saker de ogillade. Enligt Al-Bannas uppfattning hade islam förlorat sin dominans på grund av att de flesta muslimer hade blivit moraliskt fördärvade genom västerländsk påverkan. Därför intog han och hans vänner en strikt religiös hållning till problemet.

Sorgligt nog följde de det ortodoxa religiösa spåret när de analyserade situationen. Sålunda lyckades de inte förstå att Västs

---

[88] http://www.youtube.com/watch?v=NkgAQcSpypo
[89] http://www.thewaytotruth.org/islamandhumanity/islamtheequilibrium.html

dominans var ett resultat av försprång i vetenskap och teknologi grundad på förnuft och kunskap, inte på religion. Faktum är att vetenskap och teknologi under många hundra år hade utvecklats i Väst trots stundtals hårt motstånd från religiösa institutioner. När Muslimska brödraskapet valde att följa religiösa dogmer och ett återvändande till en ursprunglig islam, tog de ett steg bakåt istället för ett steg framåt.

I den tidigare nämnda boken *Shariah the threat to America* görs en grundlig analys av Muslimska brödraskapet. Där kan vi bland annat läsa:

Bland de mest framstående medlemmarna i Ikhwan under denna övergångsperiod [efter mordet på al- Banna] var: Youssef Nada, Said Ramadan, Ghaleb Himmat, Mohamed Akef och Yousef Qaradawi, som idag kallas internationella Muslimska brödraskapets "andlige vägledare" och är en ledande forskare i islamisk juridik. Var och en av dessa män har spelat en viktig roll för att förvandla Ikhwan till den internationella muslimska maffian av idag. Historien om deras penetration av de västerländska samhällena i Europa är lärorik för dem som vill förstå hur och i vilken utsträckning liknande påverkansoperationer drivs mot Förenta staterna.

Av dessa män är Said Ramadan särskilt anmärkningsvärd eftersom han var al- Bannas assistent i flera år, gifte sig med hans dotter och blev en drivande kraft i Brödraskapets ledarskap efter att al- Banna dödades av den egyptiska säkerhetstjänsten. Hans son, Tariq Ramadan, är medlem i Brödraskapets elit och en av dagens mest ihärdiga utövare av ”stealth jihad”. I januari 2010 upphävde utrikesminister Hillary Clinton ett sexårigt förbud mot yngre Ramadans inresa till USA. Han har använt sin förnyade tillgång till

den amerikanska publiken för att främja Brödraskapets civilisationsjihad.[90]

Redan i mitten av 1700-talet hade en annan fundamentalistisk reformrörelse fått ett visst uppsving genom en allians med grundaren av huset Saud. Denna gruppering lyckades från sitt kärnområde, Najd, i centrala Saudiarabien få kontroll över stora delar av landet inklusive de ”heliga” städerna Mecka och Medina. Dessa städer ”renades” genom att man lät rensa bort alla spår av avgudadyrkan och andra företeelser som inte passade in i wahabisternas syn på islam. Dynastin fördrevs i slutet av 1800-talet men Ibn Saud lyckades i början av 1900-talet åter skapa en maktbas i Najd med hjälp av wahabisterna.

Utveckling efter första världskriget

Efter expansion under första världskriget och erövring av Hijaz med Mecka och Medina blev hela det inre av Arabiska halvön från Persiska viken till Röda havet 1932 förenat till dagens Saudiarabien. År 1938 upptäcktes enorma oljetillgångar. Dessa kunde exploateras med hjälp av västerländsk teknik och skulle komma att ge landet enorma rikedomar. De skulle också på sikt påverka spridningen av ortodox islam[91] och inte minst den politiska utvecklingen i världen.

Ytterligare två historiska händelser eller skeenden måste kort beröras här eftersom de var och en på sitt sätt har stor betydelse för dagens situation. Den ena är etablerandet av staten Israel och den andra är den så kallade islamiska revolutionen i Iran år 1979.

---

[90] Shariah the threat to America sid 183
[91] http://www.memri.org/report/en/0/0/0/0/0/0/638.htm

Staten Israel bildas 1948

Judar hade sedan slutet av 1800-talet invandrat till Palestina i främst i fem stora vågor, varav den största under 1930-talet under trycket av den ökande antisemitismen. Under många år hade judar arbetat för bildandet av en egen stat. Redan 1922 ratificerade Nationernas förbund Balfourdeklarationens löfte om ett judiskt nationalhem. Detta löfte infriades dock inte under det brittiska mandatet för Palestina. FN:s generalförsamling antog i november 1947 en delningsplan, som syftade till att dela Palestina i en judisk och en arabisk stat.

De arabiska delegaterna, inklusive representanterna för Palestinas arabiska befolkning, motsatte sig delningsplanen och accepterade inte någon judisk stat i Palestina oavsett hur stor eller liten den föreslogs vara. Det är viktigt att inse, inte minst för att förstå dagens situation, att detta starka motstånd inte främst har rationella skäl utan grundas på religiösa synsätt med rötterna i profeten Muhammeds ”testamente” [92] rörande arabiska halvön.

Den 14 maj 1948 upphörde britternas mandat i Palestina. Premiärminister David Ben-Gurion utropade samma dag staten Israel och läste upp självständighetsförklaringen. Strider hade visserligen brutit ut redan hösten innan, men endast några timmar efter självständighetsförklaringen attackerades Israel av fem reguljära arabiska arméer, från Egypten, Syrien, Libanon, Transjordanien och Irak.

Kriget avslutades efter hårda strider år 1949, sedan ett stilleståndsavtal ingåtts. Någon varaktig fred kunde dock inte uppnås. Ett resultat av kriget var att Israel erövrat en större yta än vad som uttalats i FN:s delningsplan. En annan konsekvens blev det

---

[92] http://www.usc.edu/org/cmje/religious-texts/hadith/bukhari/

flyktingproblem som ännu idag plågar regionen. Den bild som oftast ges i våra media av flyktingfrågan är tyvärr varken balanserad eller historiskt riktig. Den präglas alltför ofta av propalestinska stämningar.

Enligt FN:s statistik flydde ca 720 000 araber från Israel under eller i samband med kriget. Skulden för detta läggs oftast på Israel. Den bilden behöver i hög grad nyanseras. Det är belagt att en del fördrevs från vissa platser och att andra flydde på grund av krigshändelserna. Men det är också väl dokumenterat att större delen av ”flyktingarna” bestod av araber, som av de anfallande araberna uppmanats att lämna israeliska områden för att underlätta krigföringen mot judarna. Många palestinier uttryckte direkt efter kriget bitterhet över att Egypten och andra arabstater förorsakat flyktingproblemet.[93]

En avgörande orsak till att flyktingfrågan inte fått någon lösning är att omgivande arabstater av främst ideologiskt/religiösa skäl i stor utsträckning vägrat assimilera sina palestinska bröder i sina stora landområden. Detta bör jämföras med hur lilla Israel inom sina gränser lyckats assimilera ca 600 000 av de sammanlagt 870 000 judar, som på grund av förföljelser i arabvärlden mot den judiska befolkningen under 1940-talet tvingades fly från platser där de bott i generationer.

Alltnog, Palestinafrågan kvarstår och används systematiskt och orättvist i propagandakriget mot Israel.

Revolutionen i Iran 1979

Den andra viktiga händelsen, som fortfarande har betydande återverkningar på flera sätt, var den så kallade ”islamiska

---

[93] Islamic Imperialism – A History, Efraim Karsh

revolutionen” i Iran. Shahen hade sedan 60-talet moderniserat samhället i västerländsk riktning och bl.a. infört rösträtt för kvinnor.

Det muslimska prästerskapet och traditionella grupperingar vände sig mot västerländska moderniseringar medan den sekulära oppositionen, liberaler och socialister främst vände sig mot bristen på demokrati. De förenades i kritik mot den korrupta regimen och dess kontrollapparat.

Ayatollah Khomeini hade i många år fört ett slags jihad mot shahen från sin exil i Irak. Hösten 1978 blev oroligheterna värre och Khomeini utvisades till Frankrike där han fick god tillgång till medier. Situationen utvecklades snabbt och i mitten av januari 1979 lämnade shahen landet för att genomgå cancerbehandling i USA. Två veckor senare återvände Khomeini till Iran och utropade en ”islamisk republik”, där sharialagar skulle tillämpas.

Alliansen mellan den religiösa och den sekulära grupperingen föll snart samman och den nya teokratiska regimen började snabbt att efter summariska rättegångar avrätta personer i shahens inre krets och tusentals medlemmar av den sekulära rörelsen. Khomeini förklarade tidigt att målet var att exportera den ”islamiska revolutionen” till andra länder i området. Regimen präglas idag av att den är starkt västfientlig, men har även haft ett antal konflikter med sunnidominerade grannar.

Den shia-islam, som tillämpas i Iran är starkt radikal och fundamentalistisk. Det framstår som uppenbart att denna fundamentalistiska inställning smittat av sig på radikala rörelser inom sunni-islam såsom Muslimska brödraskapet och salafister. Denna strävan att vara mest islamisk kan ses som en fortsättning på den mer än tusenåriga rivaliteten mellan sunni och shia.

En utarbetad strategi för dominans

Nu i det tidiga 21:a århundradet är Muslimska brödraskapet och ideologiskt närbesläktade nätverk spridda över hela västvärlden. Några av dem är lätt förklädda till ”moderata” muslimer som ger råd till naiva och okunniga politiker. Deras tänkande är grundat på dogmer etablerade för nästan 1 400 år sedan. Medan de åtnjuter alla de tekniska produkter som är resultat av västerländsk teknologi, visar de samtidigt förakt för just den kultur som gjorde dem möjliga.

Ovan nämnda nätverk accepterar inte någon form av kritik av islamiska läror och vanor eller av profeten Muhammed (se kapitel 8). Varje form av kritik är mött, inte av intellektuellt bemötande av kritiken utan av världsomfattande demonstrationer, hot och öppet våld. Likheterna med situationen i Medina år 624 är slående. Förnuft och kunskap bemöts med hot, våld och terror.

De tidiga muslimerna vann resurser och styrka genom att plundra karavaner. Idag är den muslimska rörelsen finansierad med oljedollar från Mellanöstern, som i hög utsträckning emanerar från västvärlden. Det finns stor risk att västvärldens civilisation går under genom att bidra till sin egen undergång.

Som en del av ”kriget mot terrorismen” har västliga demokratier börjat montera ner några av de friheter vi varit vana att ta för givna. För att tillmötesgå muslimska grupper uppmanar några ”ledare” medborgarna att respektera ”religiös känslighet” och försöker så censurera åsiktsfriheten, en av demokratins centrala grundpelare.

Som nämnts i ett tidigare kapitel har jihad en central ställning inom islam. För västvärlden är det viktigt att inse att jihad kan ha många former. Professorn, och tillika doktor Walid Phares[94] höll hösten 2009

---

[94] Dr. Walid Phares är en kristen arab, född och uppvuxen i Libanon.

en föreläsning med rubriken ”The Ideology and Strategy of Global Jihad”[95], där han gav en strukturerad bild av jihad i nutid. Han konstaterade inledningsvis att islams apologeter ofta försöker övertyga Väst om att jihad är en inre kamp eller ”en slags yoga”. *”Men”*, sade han,

”jihad är alls inte någon sorts yoga. Jihad är inte heller en reaktion på andra länders utrikespolitik. Varje historiker kommer att säga att jihad har funnits långt innan vi [USA] hade någon utrikespolitik. De säger ibland att jihad är på grund av Israel. I verkligheten har jihad funnits långt innan Israel fanns.”

Phares fastslog att jihadismens ideologi både historiskt och i modern tid varit ansvarig för ett stort antal tragedier och tar som exempel folkmordet i Darfur, vilket drivs av de rika i norr mot fattiga kristna och animister. Han ställde sedan en helt relevant fråga:

”Hur kan det komma sig att vår regering och många i Västeuropa inte kan uttala vilken ideologi, som ligger bakom alla dessa terrordåd?”

Han gav själv det uppenbara svaret att bakom alla dessa terrordåd ligger jihadismen. Han sade sedan något, som är eller borde vara en självklarhet:

”Inget försvar, ingen strategisk planering kan utföras utan att identifiera hotet eller doktrinen bakom hotet”.

Efter att ytterligare ha berört jihads historia och hur grupper med jihadisk agenda uppstod efter kalifatets fall (se ovan) gick Phares in på nutida jihad. Han konstaterade att det finns två huvudfåror av jihad. Dessa är salafister respektive shia-grupper inspirerade av Khomeini

---

[95] http://www.youtube.com/watch?v=x7_3owz8TVc

och hans efterföljare. De salafistiska jihadisterna kan indelas i tre grenar:

- Wahabister, ”beduin-jihadister”
- Muslimska brödraskapet, ”urbana jihadister” samt
- Deobandis på den indiska subkontinenten

Phares' studier visar att wahabisterna bland annat finansierar universitet och institutioner och därigenom danar eliten av ”kulturell jihad”. Samtidigt har Muslimska brödraskapets företrädare blivit experter på penetration och infiltration av västerländska organisationer.

Han påpekade vidare att det finns en konkurrens mellan salafistiska jihadister och Irans shiitiska jihadister. Denna konkurrens bottnar uppenbart i den gamla konflikten om det rättmätiga ledarskapet inom islam.

En annan intressant iakttagelse är att jihadisterna under ”Kalla kriget” utnyttjade konflikten mellan väst och öst. Medan de två blocken var upptagna med varandra penetrerade jihadisterna den arabisk-muslimska världen. Man finansierade många verksamheter för att främja jihad. Det var en lång process av indoktrinering för en totalitär ideologi och i realiteten fyra årtionden av radikalisering av den arabisk-muslimska världen, vilken man nu ser resultatet av.

Phares menar att väst idag är utsatta för två olika strategier:

- Wahabisterna bedriver ”Stealth jihad”, som går ut på att penetrera väst såväl demografiskt som kulturellt;
- Al-Qaida och liknande rörelser, som angriper mera direkt genom olika, ofta våldsamma, aktioner.

Han exemplifierade med att jihadisterna under ett antal år finansierat så kallade ”Mellanösternstudier” vid många universitet. På så sätt vill man påverka tänkesättet hos västerländska akademiker, som kan bli kommande makthavare.

”De kontrollerar donationerna och därmed vem som undervisar och dessa professorer kan inte gå emot donatorns önskemål”, sade han och tillade: ”*Den nya eliten, som hanterar Mellanösternfrågor i media och i administrationen har blivit lobotomerade på detta sätt”.*

Efter att ha uttryckt förundran över att man i USA ännu åtta år efter attacken på World Trade Center är osäkra på motståndarens ideologi, avslutade Phares med en viktig iakttagelse grundad på hans gedigna kunskap och erfarenhet:

”Jihadisterna är totalitära, om du stoppar dem så stoppar de, om du trycker dem tillbaka viker de, om du retirerar avancerar de. Varje eftergift tolkas som en seger”.

Så långt Dr Phares, men den kritiske kan ju ifrågasätta huruvida han har rätt eller inte. Han är dock långt ifrån ensam i sin uppfattning. Det finns ett stort antal tänkare med kunskap och personlig erfarenhet av den islamiska världen, vilka ger en liknande bild av situationen. Vintern 2005 publicerade Dr Lorenzo Vidino[96] en viktig och väldokumenterad artikel[97] i ”The Middle East Quarterly”, i vilken han bland annat konstaterade:

“Fyra årtionden av utbildning och bearbetning har gett resultat. De studenter och flyktingar som emigrerade från Mellanöstern för fyrtio år sedan och deras avkomma leder nu organisationer, som representerar de lokala muslimska gemenskaperna i dessas

---

[96] Forskare vid Harvard University och analytiker
[97] http://www.meforum.org/687/the-muslim-brotherhoods-conquest-of-europe

förbindelser med den europeiska politiska eliten. Finansierade av generösa bidragsgivare från Persiska viken leder de ett centraliserat nätverk som spänner över nästan varje europeiskt land.”

Det finns dessutom en lång följd av händelser och skeenden i vår omvärld som underbygger hans analys. Sedan några år tillbaka finns det även skriftlig dokumentation från ledande muslimska organisationer, som visar att det vi ser inte är slumpartat utan följer en noggrant utarbetad strategi.

Nätverk för infiltration och etablering

En undersökning av en villa i Schweiz tillhörande Youssef Nada, direktör för Al-Taqwa Bank i Lugano, gjordes den 7 november 2001 som ett led i att klarlägga finansieringen av terrordåden 9/11 mot New York och Washington ett par månader tidigare. Det ledde till överraskande och avslöjande fynd. Bland dokumenten man hittade fanns en 14-sidig strategisk plan skriven på arabiska och daterad den 1 december 1982, som i tolv punkter anger huvuddragen i en strategi för hur man skall ”etablera en islamisk regering i världen”.

Planen som i antiterroristkretsar brukar betecknas ”The Project” (här i fortsättningen *Projektet*) hölls under flera år hemlig bland västerländska underrättelseorganisationer. Det var först då den modige schweiziske journalisten Sylvain Besson i oktober 2005 gav ut sin bok ”The Conquest of the West: The Islamists' Secret Project” (originalet på franska), som *Projektet* blev mera allmänt känt. En komplett översättning av planen publicerades av *FrontPageMagazine*[98] i maj 2006.

[98] http://archive.frontpagemag.com/readarticle.aspx?artid=4476

Det finns skäl att något dröja vid omständigheterna kring planen och dess upptäckt innan innehållet analyseras. Banken, som var föremål för undersökning grundades år 1988 av framstående företrädare för Muslimska brödraskapet och har sedan dess starka kopplingar till detta. En annan koppling är att Said Ramadan, svärson och tidigare sekreterare till al-Banna, var den som grundade organisationens nätverk i Europa och som anses vara den som författade *Projektet*. Han är även far till den i Väst kände muslimske akademikern Tariq Ramadan som innehar en professur i Oxford.

Patrick Poole gjorde i artikeln om *Projektet* en träffande sammanfattning av innehållet när han konstaterade att:

”Snarare än att fokusera på terrorism som den enda metoden för gruppens agerande, vilket är fallet med al-Qaida, ingår terror på perfekt postmodernt sätt i en mångfald av valmöjligheter för att successivt infiltrera, konfrontera, och så småningom etablera islamisk dominans över Väst”.

Följande taktiker och tekniker är några av de många rekommendationerna i *Projektet*:

- Skapa nätverk och samordnande insatser mellan likasinnade islamistiska organisationer;
- Undvika öppna allianser med kända terroristorganisationer och individer för att upprätthålla skenet av ”moderation”;
- Infiltrera och ta över existerande muslimska organisationer för att inrikta dem mot Muslimska brödraskapet kollektiva mål;
- Använda bedrägeri för att maskera de planerade målen för islamistiska åtgärder, så länge det inte strider mot sharialagen;
- Undvika sociala konflikter med västlänningar lokalt, nationellt eller globalt, som kan det skada den långsiktiga

förmågan att utöka den islamistiska maktbasen i väst eller framkalla en motreaktion mot muslimer;

- Upprätta finansiella nätverk för att finansiera arbetet med omvandlingen av västvärlden, bland annat genom stöd för heltidsanställda administratörer och medarbetare;
- Genomföra övervakning, inhämtning av uppgifter och etablering av insamling och datalagringskapacitet;
- Införa varningssystem för övervakning av västerländska media i syfte att varna muslimer för ”internationella stämplingar underblåsta mot dem”;
- Bilda en islamistisk intellektuell gemenskap, inbegripande inrättandet av tankesmedjor och intresseorganisationer, och publicera ”akademiska” studier för att legitimera islamiska ståndpunkter och skildra islamistiska rörelsers historia;
- Utarbeta en omfattande 100-års plan för att främja islamistisk ideologi över hela världen;
- Balansera internationella mål med lokal flexibilitet;
- Bygga omfattande sociala nätverk av skolor, sjukhus och välgörenhetsorganisationer tillägnade islamistiska ideal så att kontakten med rörelsen för muslimer i väst är konstant;
- Involvera ideologiskt engagerade muslimer i demokratiskt valda institutioner på alla nivåer i väst, inklusive regeringen, frivilligorganisationer, privata organisationer och fackföreningar;
- Använda instrumentellt befintliga institutioner i väst tills de kan omvandlas och tas i bruk av islam;
- Göra utkast till islamiska konstitutioner, lagar och strategier för ett eventuellt genomförande;

- Undvika konflikter inom islamistiska rörelser på alla nivåer, inklusive utveckling av processer för konfliktlösning;
- Inleda samarbeten med västerländska ”progressiva” organisationer som delar liknande mål;
- Skapa autonoma ”säkerhetsstyrkor” för att skydda muslimer i väst;
- Underblåsa våld och hålla muslimer som lever i väst ”i ett sinnestillstånd av *jihad* ”;
- Understödja rörelser för *jihad* över hela den muslimska världen genom predikan, propaganda, personal, finansiering, samt tekniskt och operativt stöd;
- Göra den palestinska frågan till en global stridsfråga för muslimer;
- Anta den totala befrielsen av Palestina från Israel och skapandet av en islamisk stat som en grundsten i planen för global islamistisk dominans;
- Sporra till en ständig kampanj för att väcka muslimers hat mot judar och förkasta alla diskussioner om förlikning eller samexistens med dem;
- Aktivt skapa terrorceller för *jihad* inom Palestina;
- Länka terroristverksamheten i Palestina med den globala terrorrörelsen;
- Samla ihop tillräckligt med medel för att obegränsat vidmakthålla och stödja jihad runt om i världen.

Det är viktigt att minnas att *Projektet* skrevs redan 1982 när den nuvarande spänningen och terrorverksamheten i Mellanöstern och i väst fortfarande var mer begränsad än idag. I många avseenden är

Projektet oerhört förutseende i att beskriva huvuddelen av de islamistiska åtgärderna, antingen genom ”moderata” islamistiska organisationer eller grupper för ren terror under de senaste två decennierna. Det är lätt att konstatera att många av taktikerna hittills varit mycket framgångsrika såväl i Europa som i USA, Kanada och Australien. Detta gäller inte minst infiltrationen av kulturella institutioner och organisationer.

Det skulle senare visa sig att liknande planer och aktiviteter finns även på andra håll. Inför rättegångar 2007 och 2008 i USA mot ”*Holy Land Foundation*” beslagtogs bland annat mängder med dokument, som entydigt visade att organisationen hade starka band med Muslimska brödraskapet. Bland dokumenten fanns ett antal interna handlingar tillhörande ”Brödraskapet”, i USA känt som *Ikhwan*[99] och skrivna av dess ledare.

Det mest övertygande beviset på Brödraskapets verkliga syften finns i ett internt meddelande skrivet 1991 av en hög ledare inom Brödraskapet med titeln: *”Ett förklarande memorandum om det allmänna strategiska målet för Ikhwan i Nordamerika.”* I dokumentet är författaren påfallande tydlig om det yttersta målet för Muslimska brödraskapet i USA:

”*Ikhwan måste förstå att deras arbete i Amerika är en sorts storslagen Jihad för att eliminera och förstöra den västerländska civilisationen inifrån och ”sabotera” dess eländiga hus med sina händer och händerna på de troende, så att det elimineras och Guds religion görs segerrik över alla andra religioner.”*[100]

---

[99] http://counterterrorismblog.org/upload/2007/12/nefaikhwan1007%5B1%5D.pdf
[100] SHARIAH THE THREAT TO AMERICA, APPENDIX II

Dokumenten klargör fyra saker:

1) Många av de nuvarande organisationer som har grundats som samtalspartners mellan det muslimska samfundet i USA och omvärlden (inklusive regeringen, brottsbekämpande organ och andra trossamfund) grundades och kontrolleras av Muslimska brödraskapet från starten. Många av dem bytte över tiden namn för att uppnå mer omfattande nationell acceptans.
2) Brödraskapet etablerade en mycket strukturerad organisation med många olika ansikten inne i USA, samtidigt som man medvetet och ständigt försöker dölja Brödraskapets band till dess frontorganisationer.
3) De program som måste genomföras av dessa grupper i USA hade i själva verket lite att göra med offentligt proklamerade mål för dessa organisationer, som att främja skydd av medborgerliga rättigheter för muslimer. Rättare sagt är det verkliga målet att förstöra USA inifrån och arbeta för att upprätta ett globalt islamistiskt samhälle.
4) Den primära uppgiften för Brödraskapets strukturer, från början av 1990-talet framåt, var att materiellt och politiskt stödja den radikala rörelsen Hamas i de palestinska områdena, enligt instruktioner från det Muslimska brödraskapets kontor för de allmänna riktlinjerna i Kairo.

Likheten mellan Projektet och Ikhwan-dokumenten är slående. Användandet av vilseledande beteende för att dölja verkliga avsikter utgör något av en gemensam nämnare.

Medias och makthavares ansvar

Det finns idag ett omfattande nätverk av muslimska organisationer spritt över hela västvärlden. Många av dem har starka kopplingar till

Muslimska brödraskapet eller direkt till wahabister i Saudiarabien. De opererar ofta under täckmantel av välgörenhetsorganisationer eller kulturföreningar. Ofta säger de sig förespråka dialog mellan islam och väst. Hur den dialogen skall gå till i praktiken är det ingen, som har kunnat klargöra. Historiskt sett har all ”dialog” med islam varit enkelriktad och enbart tjänat islams syften. Vid ett antal universitet i Europa och USA har inte minst saudiska finansiärer sponsrat professurer och avdelningar för ”Mellanösternstudier”, vilket lett till att den akademiska världen ofta ger en glättad bild av islam.

För den som under ett antal år följt hur islam skildras i media och samtidigt har någon kunskap om islam är den framställning som ges allt annat än trovärdig och saklig. Vissa journalister må kanske vara förlåtna då de inte kan förväntas vara experter på islam. Men det är anmärkningsvärt att professorer i islamologi eller religionsvetenskap vid våra främsta universitet gång efter annan ger en förskönande och ofta förljugen bild av islam.

Är de verkligen så okunniga som de framstår om väsentliga grunder inom islam eller förvränger och undanhåller de medvetet lätt tillgängliga och relevanta fakta? Båda alternativen är nästan lika illa. Brist på essentiell kunskap hos en professor är högst beklagligt. Det andra alternativet är dock möjligen än värre eftersom det visar på bristande intellektuell integritet och hederlighet och är ett moraliskt tillkortakommande.

Frågan som inställer sig är vilka motiv, som ligger bakom denna så ofta förekommande strävan att framställa islam som bättre än verkligheten.

Programserien ”*Teologiska rummet*” sände i april 2013 ett avsnitt med rubriken ”Sharia om mänskliga rättigheter”[101], som väl kan anses belysa denna problematik.

Programmet präglades av ett stort antal dimridåer med föga relevans vad gäller att belysa den aktuella frågeställningen, allt i det uppenbara syftet att finna ursäkter för att undvika att besvara grundfrågan. Programledarens oförmåga alternativt ovilja att ställa de rätta frågorna var slående. Programmet präglades även till stor del av samma gamla dualism som förekommer överallt inom islam alltsedan dess uppkomst. Det är beklämmande att två professorer lånar sig till att framträda med sådan uppenbar brist på intellektuell och akademisk heder. Sammantaget ledde detta till en synnerligen låg nivå intellektuellt och sett till programkvalitet.

En detaljerad analys av inslaget kan läsas på en blogg[102].

Det är uppenbart för var och en som vill se att den islamiska strategin varit mycket framgångsrik under de senaste 20-30 åren. Man har i flertalet västerländska länder upprättat betydande brohuvuden genom en kombination av migration och högre födelsetal än ursprungsbefolkningarna i dessa länder. Upprättandet av dessa brohuvuden har starkt underlättats av de styrande eliterna i västländerna genom dessas vurm för ”multikulturalism” och aktivt förringande av den västerländska kulturen. I takt med de expanderande brohuvudena etableras snabbt moskéer och olika muslimska organisationer.

Upprättandet och etablerandet av dessa finansieras ofta med oljedollar från islamiska länder med mycket strikt tolkning av islam. Detta har lett till att wahabistisk/salafistisk sunniislam respektive

---

[101] http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/176933?programid=3109
[102] Om sharia och mänskliga rättigheter

ortodox shiaislam har fått dominerande inflytande. Det finns i väst en utbredd missuppfattning om att moskéer i likhet med kyrkor främst är plats för gudstjänster och liknande aktiviteter. I själva verket är moskén sedan islams födelse i minst lika hög grad plats för politiska aktiviteter. Så fort ett tillräckligt starkt brohuvud upprättats har det rests krav på diverse eftergifter från majoritetssamhället för diverse ”kulturella behov”. På punkt efter punkt har sådana eftergifter gjorts.

Varje sådant ”behov” kan härledas till sharia. Varje eftergift är därför en stegvis kapitulation för sharia och därmed för ett medeltida normsystem.

För den som följt utvecklingen framstår det som uppenbart att de många terrordåden föranlett den politiska eliten att föra en eftergiftspolitik för att som det heter ”minska utanförskapet” eller ”begränsa alienationen”. Den förda politiken har i ett antal länder som Frankrike, Holland, Storbritannien och Sverige lett till ökande sociala och kulturella problem.[103] Detta beror inte minst på att muslimer oftast bosätter sig i områden där de snabbt kommer att vara en dominerande del av befolkningen. Detta görs ofta i en medveten strävan att undvika integrering med majoritetsbefolkningen. På så sätt har det i många europeiska storstäder skapats muslimska getton eller enklaver där värdlandet tappat kontrollen. [104]

Över hela världen kan vi se samma mönster. Så kallat militanta muslimer tillhörande någon ”extrem” grupp utför någon form av terrordåd. Företrädare för muslimerna är sedan snabba, oftast utan att entydigt ta avstånd från våldet, att förklara bakgrunden med att unga muslimer känner sig berövade sina fullständiga ”rättigheter” och alienerade från majoritetssamhället. Internationellt används ofta

---

[103] http://www.dnv.se/wp-content/uploads/2014/05/Utanf%C3%B6rskapets-karta-en-uppf%C3%B6ljning-.pdf
[104] http://www.gatestoneinstitute.org/2367/european-muslim-no-go-zones

termen ”disenfranchised” för att beteckna detta. Naturligtvis talas inte om att detta har någon koppling till jihad. Politiska ledare är aningslöst snabba att anamma detta synsätt, beredda att göra ytterligare några eftergifter för islamisterna. De sekulära individer och grupper med muslimsk bakgrund, som inget hellre vill än att leva i ett sekulärt samhälle fritt från sharia, tillfrågas nästan aldrig.

Detta mönster ses inte bara i Europa och USA, utan sedan decennier också på den indiska subkontinenten. Flera författare med indisk bakgrund, inte minst Morthy S. Muthuswamy[105], har övertygande dokumenterat hur den muslimska minoriteten på så sätt ges oproportionellt stora fördelar på majoritetsbefolkningens bekostnad.

Bat Ye’or beskriver i sin senaste bok[106] hur Muslimska världsförbundet vid en konferens om mänskliga rättigheter i islam kom fram till att man skulle uppmana världens regeringar och internationella organisationer att modifiera dess konventioner om mänskliga rättigheter (UDHR). Av formuleringarna framgår tydligt att man strävar efter att de skall anpassas till Kairodeklarationens syn på MR.

Bat Ye’or ger tydliga och väldokumenterade exempel på hur OIC och närstående organisationer framgångsrikt bedriver ”stealth jihad” riktad mot FN:s institutioner och mot EU. Det framgår av hennes redogörelse[107] att man medvetet använder FN:s ”Råd för mänskliga rättigheter” (UNHRC) som en plattform för dessa aktiviteter. Bat Ye’or visar hur rådets särskilde rapportör för rasism, Doudou Diène, i ett antal grovt vinklade rapporter skyller det mesta på väst och Israel,

---

[105] Defeating Political Islam, The New Cold War, Moorthy S. Muthuswamy
[106] http://www.amazon.co.uk/Europe-Globalization-Coming-Universal-Caliphate/dp/1611474922
[107] Ibid kapitel 2

medan islam framställs som offer. Hon belägger att detta råd i sina resolutioner alltmer närmar sig skrivningar om mänskliga rättigheter, som ansluter till Kairodeklarationens artikel 22.

Bat Ye'or visar[108] hur personer på hög nivå villigt lånar sig till redskap för OIC. Spaniens dåvarande premiärminister, Zapatero, föreslog, som ombud för OIC, ett projekt för dialog mellan ”folk, religioner och civilisationer”. Turkiet och FN:s dåvarande generalsekreterare Kofi Annan gav sitt stöd varefter Annan senare utsåg en ”High Level Group” (HLG), som skulle lösa problemet med civilisationernas konflikt, ”the clash of civilizations”.

En rapport lades fram år 2006. Bat Ye'or:

“Rapporten antog den islamiska historiesynen och lade all skuld på Väst och Israel för de aktuella konflikterna, som de hävdade hade startat med europeisk kolonialism och sionism, som om jihadistisk imperialism på tre kontinenter och sedan sjunde århundradet bara hade varit en pastoral promenad genom obebodda områden.”[109]

Det Bat Ye'or här påtalar är att islamisk aggression och expansion enligt rapporten inte ses som något negativt i muslimska ögon. Det synsättet är inte begränsat till en enstaka rapport utan djupt rotat i muslimsk tänkande. Professor Bassam Tibi beskriver inställningen så här:

”I diskussioner om de grundläggande begreppen i den islamiska traditionen om krig och fred, samt förståelsen av dessa hos muslimer i dag, har mitt fokus varit på muslimers attityder för krig. Basen för islams krigföring är alltid spridandet av islam över hela världen. /.../ Muslimer betraktar inte brukande av våld vid spridandet av islam som

---

[108] Ibid kapitel 3
[109] Ibid kapitel 3

en krigshandling, givet deras förståelse av da'wa (att invitera), utan som ett sätt att avskaffa krig genom att bringa hela världen till ”islams hus”, som är fredens hus. Därför är islamiska erövringar genom våldshandlingar som beskrivs av muslimska historiker, inte betraktade som krig (hurub) utan som ett sätt att ”öppna” (futuhat) världen till islam”.[110]

Det är mer eller mindre häpnadsväckande och direkt stötande att FN på detta sätt ställer sig bakom grov historieförfalskning, särskilt som det inte är en enstaka företeelse. Bat Ye’or belägger det ena uttalandet efter det andra av denna grupp (HLG), som med FN:s mandat bedriver renodlad desinformation ensidigt riktad mot Israel och väst. Hon ger ett antal exempel på att islamiska organisationer framgångsrikt lyckats infiltrera och i hög grad påverka internationella organisationer. Detta är helt i linje med Muslimska brödraskapets ideologi och samtidigt tydliga exempel på ”stealth jihad”.

Bat Ye’or ger sedan en detaljerad och välbelagd redovisning[111] över hur EU och dess institutioner på en mängd punkter aktivt deltar i att implementera synsätt och anspråk som härrör från OIC och andra islamiska institutioner. Till stöd för att öka islams inflytande över kultur och utbildning i väst har man en strategi publicerad år 2001 (The Strategy for Islamic Cultural Action outside the Islamic World). Bat Ye’or visar att denna används i ”dialog” med EU.

Det framgår tydligt av Bat Ye’ors’ studier att höga företrädare för EU under en lång följd av år i samarbete med islamiska ledare medverkat till att underminera och delvis dekonstruera den västerländska civilisationen. Det är utan tvekan så att en stor del av denna verksamhet har varit undandragen offentlighetens ljus. Man har

---

110 Islamic Political Ethics, part IV “War and Peace”, Bassam Tibi
111 Ibid kapitel 4

i offentliggjorda texter genomgående använt ett språk med förskönande formuleringar.

Det borde vara uppenbart att den islamiska infiltratrationen och ansträngningarna att etablera islam i Europa fortgår på stor bredd.

11. Följder av islamsk migration

Nutida befolkningsförändringar

En av de mest etablerade internationella institutionerna som arbetar med statistik inom opinionsmätningar, demografi och fertilitet för olika etniciteter och religioner är PEW Research Center, Washington, D.C., USA. De samarbetar också med etablerade europeiska institutioner på området t.ex. International Institute for Applied Systems Analysis (IIASA), Laxenburg, Österrike. Nedan redovisas en del statistik från dessa institutioner.

Total fertilitet och dess innebörd

För att kunna upprätthålla en stabil befolkningsutveckling bör den totala fertiliteten (den s.k. reproduktionsnivån) ligga på ca 2.1. Den totala fertiliteten för icke-muslimer i Sverige beräknas idag uppgå till ca 1.8, vilket innebär att födelsetalen ligger under dödstalen varför den ursprungliga befolkningen håller på att långsamt dö ut. Islam är den snabbast växande religionen i världen. De flesta länder med muslimsk majoritetsbefolkning ligger över världsgenomsnittet (2.4) vad gäller fertilitet. I Sverige uppgår muslimers fertilitet i genomsnitt till ca 2.5.[112] Muslimska befolkningsgrupper uppvisar även en ung åldersstruktur. Om denna utveckling bibehålls kommer den ursprungliga befolkningen, i en inte allt för avlägsen framtid, att ha ersätts av en muslimsk befolkning.[113] Det enda sättet att motverka denna utveckling är att motivera och underlätta för den ursprungliga

---

[112] ”The Future of the Global Muslim Population – Projections for 2010 - 2030”. Pew Research Center, Forum on Religion & Public Life.
[113] http://www.youtube.com/watch?v=fys0MxVXGiQ

befolkningen att föda fler barn för att få upp fertilitetstalet till en bit över 2, motsvarande den muslimska. Situationen är akut.[114]

Det finns en god medvetenhet om detta fenomen i de muslimska länderna och flera diskussioner om detta går att finna t.ex. från olika arabiska TV-kanaler uppladdade på YouTube.[115]

Flera muslimska auktoriteter menar att muslimer inte behöver ta till våldsamma metoder för att erövra Europa (stealth jihad). Man menar att om enbart muslimernas höga fertilitetsnivå bibehålls, så kommer islam på sikt att etableras fullt ut i Europa tack vare den markanta skillnaden i fertilitet.[116]

Det är dessutom tänkbart att islams läror påverkar muslimers totala fertilitet positivt, då det enligt Koranen är varje muslims religiösa plikt att sprida islam över världen, vilket är något som kan föra dem till Paradiset.

Demografisk statistik och invandring

Religionstillhörighet har inte registrerats i Sverige sedan år 1930. Statistiska Centralbyrån (SCB) tillhandahåller dock information om invandrad befolkningsandel på årsbasis, relaterat utlandsföddas tidigare nationstillhörighet.[117] Utifrån detta går det att göra en approximativ kalkyl och beräkna befolkningsutveckling över tid i landet samt invandrad befolkning från muslimska länder (d.v.s. länder med muslimsk majoritetsbefolkning som t.ex. Afghanistan, Egypten, Iran, Irak, Somalia, Turkiet etc.).

---

[114] https://www.youtube.com/watch?v=3_WixWwhsYo
[115] http://www.youtube.com/watch?v=N9LKyXwKT6Q
[116] http://www.youtube.com/watch?v=FG87OKI62V0
[117] http://www.scb.se/sv_/Hitta-statistik/

I nämnda PEW rapport[118] finns demografisk statistik. Denna visar bl.a. att den muslimska befolkningsgruppen i Europa idag innefattar ca 45 miljoner muslimer, av vilka ca 4 miljoner är bosatta i norra Europa. Sverige har idag ca 500 000 muslimer, d.v.s. de utgör ca 5 % av befolkningen.

PEW:s prognos för år 2030 pekar på en fördubbling av antalet muslimer i norra Europa till totalt ca 7.5 miljoner. Även för Sverige visar prognosen på en fördubbling till ca 1 miljon muslimer, d.v.s. de beräknas utgöra ca 10 % av befolkningen år 2030.

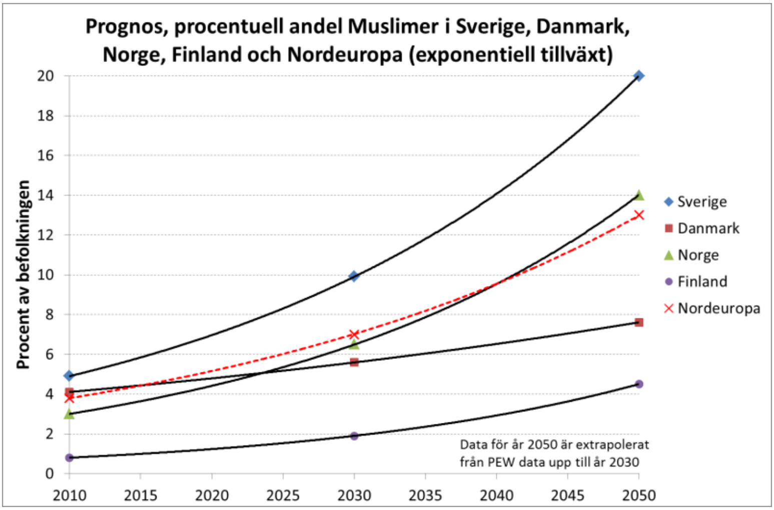
Det betyder att muslimerna i Sverige i stort sett förväntas fördubblas i antal varje 20-årsperiod – något som även måste ses i perspektivet att den egna ”ursprungsbefolkningen” stadigt minskar.

En extrapolering av PEW data ger att det i Sverige kommer att finnas två miljoner muslimer år 2050, d.v.s. ca 20 % av befolkningen kommer att utgöras av muslimer.

Jämfört med våra grannländer är invandringen till Sverige anmärkningsvärt stor i förhållande till folkmängden och är i det avseendet unik i Europa. Antalet asylsökande under 2013 var det högsta på 20 år och den högsta någonsin (bortsett från toppen 1992). Totalt sökte mer än 54 000 personer asyl i Sverige 2013, 24% fler jämfört med 2012 – (att jämföra med ca 17 500 asylansökningar 2005). Trenden för 2014 är ökande. 29 000 personer beviljades asyl 2013 vilket är en ökning med 67% jämfört med 2012, dessutom tillkommer det 11 000 anhöriga. 116 500 personer har fått uppehållstillstånd 2013 vilket är den högsta årssiffran hittils.[119]

---

[118] ”The Future of the Global Muslim Population – Projections for 2010 - 2030”.
[119] http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2014/2014-01-02-67-procent-fler-fick-skydd-jamfort-med-2012.html

Enligt UNHCR (2013)[120] har Sverige den största andelen asylsökande (70 %) av alla nordiska grannländer. Sverige har också inom Europa den största relativa ökningen av ansökningar (total ökning på 24 % sedan 2012). De asylsökande kommer huvudsakligen från länder med muslimsk majoritetsbefolkning. Unga män mellan 15-34 år utgjorde 57 % av gruppen (SCB 2013).[121]

Syrien	30 %
Statslösa (”papperslösa”)	13 %
Eritrea	9 %
Somalia	7 %
Afghanistan	6 %
Irak	3 %
Iran	2 %
Albanien	2 %

120 http://www.unhcr.org/5329b15a9.html
121 http://www.scb.se/sv_/Hitta-statistik/Artiklar/Hogsta-antalet-asylsokande-pa-20-ar/

Multikulturalism och konfliktanalys

Det multikulturella experiment som Sverige utsätts för idag är helt unikt i sin omfattning och utvecklingstakt och saknar motsvarighet i den svenska historien. Därför finns anledning att redan idag fundera över riskerna för framtida etniska konflikter och när det kommer att finnas risk för att uppnå ”kritisk massa” vad gäller våldsamma konflikter. Utgången på lång sikt för detta multikulturella experiment är ur ett nationellt säkerhets- och konfliktperspektiv osäkert. Nedan beskriver ett antal författare olika sätt att betrakta multikulturalism och etnicitet som källa till konflikt.

1. Dr Tatu Vanhanen

1. Dr Tatu Vanhanen är erkänd för sin forskning inom etniska konflikter. I sin vetenskapliga rapport[122] skriver han bl.a.:

Etniska konflikter verkar vara vanligt i alla länder i världen där människor är indelade i olika etniska grupper. Dessa konflikter kan bero på ras, nationell, språklig, religiös, klan eller kasttillhörighet /…/. Två hypoteser om politiska konsekvenser av etnisk nepotism presenteras:

1. *Betydande etnisk uppdelning tenderar att leda till etniska intressekonflikter i alla samhällen.*
2. *Ju mer ett samhälle är etniskt uppdelat, desto mer tenderar politiska och andra intressekonflikter att kanaliseras till etnisk tillhörighet.*

[122] Domestic Ethnic Conflict and Ethnic Nepotism: A Comparative Analysis, Dr Tatu Vanhanen

I Vanhanens analys av 183 länder görs två uppdelningar; ett index av etnisk heterogenitet (EH) bestående av religion, etnicitet och språk - vilket kan kallas för ett index omspännande monokulturalism till multikulturalism - samt ett index för etnisk konflikt (EC). Detta index omfattas av en tabell för våldsamma etniska konflikter, samt en tabell för institutionella etniska konflikter.

Omfattningen och intensiteten av etniska konflikter (EC) varierar från relativt fredliga institutionaliserade etniska intressekonflikter till våldsamma etniska konflikter med våld, inbördeskrig och etnisk rensning.

Vanhanens tabell 1 för våldsamma etniska konflikter

0 = Information saknas om etniska demonstrationer, upplopp eller våld, alternativt viss förekomst av spänningar mellan etniska grupper.

5 = Förekomst av enstaka etniska demonstrationer eller upplopp; angrepp på enskilda personer; förstörelse av egendom.

10 = Sporadiska etniska demonstrationer, upplopp eller våld gentemot enskilda personer eller små grupper; förstörelse av egendom i etniska upplopp; vissa människor dödas.

20 = Allvarliga etniska sammandrabbningar som involverar organiserade etniska grupper eller etniska grupper och statliga organisationer; angrepp på personer, demonstrationer och upplopp där människor dödas; lokala etniska gerillarörelser; enstaka etniska terrordåd.

40 = Upprepade våldsamma konflikter mellan etniska grupper eller mellan etniska grupper och regeringsstyrkor; undertryckande av vissa etniska grupper; etniskt uppror; betydande etnisk terrorism; etniska flyktingar.

60 = Våldsamma etniska konflikter dominerar politiken; separatistiska etniska krig i vissa delar av landet; tvångsförflyttning av människor; många etniska flyktingar.

80 = Förlängda våldsamma etniska konflikter som täcker stora delar av landet; etniska inbördeskrig eller separatistkrig; tvångsförflyttning av människor; etnisk rensning; ett stort antal flyktingar.

100 = etniska krig dominerar politiken helt och hållet; folkmord med etniskt våld.

Då de två konfliktrelaterade tabellerna 1 och 2 (för vilken den senare om institutionella etniska konflikter hänvisas till Vanhanens rapport). Dessa är avsedda att mäta samma fenomen ur två olika perspektiv, kombineras dessa två dimensioner av Vanhanen i ett kombinerat Index för etniska konflikter (EC). Gränserna (”låg/hög”) är satta till 10 både för EC och EH i matrisen nedan.

För viktningen av Indexet EH (religion, etnicitet och språk) hänvisas till Vanhanens rapport.

Etnisk poäng		***EH =<10***	***EH > 10***	***Antal länder***
EC =<10		*38*	*12*	*50*
EC > 10		*3*	*130*	*133*
Antal länder		*41*	*142*	*183*
Ovanstående matris kan transformeras till följande kombinationer:				
1.	**Fred och monokulturalism**		38 länder	(EC=<10 & EH=<10)
2.	**Fred och multikulturalism**		12 länder	(EC=<10 & EH>10)
3.	**Konflikt och monokulturalism**		3 länder	(EC>10 & EH=<10)
4.	**Konflikt och multikulturalism**		130 länder	(EC>10 & EH>10)

Sverige förmodas idag fortfarande tillhöra huvudsakligen grupp 1 (fred och monokulturalism). Vilken speciell egenskap kan påvisa att Sverige i framtiden kommer att hamna i den attraktiva gruppen 2 (fred och multikulturalism) och inte i grupp 4 (konflikt och multikulturalism)?

Den senare, grupp 4, torde vara en mer sannolik grupp att tillhöra för ett land präglat av multikulturalism, särskilt om hänsyn tas till risken för konfrontationer mellan Sveriges förhållandevis stora ateistiska men även kristna (kafir) befolkning, kontra landets förväntat stora framtida andel av islamtrogna invånare med en betydande ung befolkningsstruktur.

Relaterat detta sammanhang kan det vara möjligt att uppnå ”kritisk massa” för storskaliga våldsamma etniska konflikter inom några årtionden, speciellt inom storstäderna.

2. Dr Peter Hammond

Peter Hammond beskriver i sin bok ”Slavery, Terrorism and Islam”[123], en annan form att prediktera etnisk konflikt i ett land. Hammond jämför utveckling av islam i olika namngivna länder baserat på den procentuella andelen muslimska invånare relaterat värdlandets befolkning. Till grund ligger såväl historisk som nutida information från länder som transformerats från andra religioner till islam. Hammond skriver:

Islam är inte en religion, inte heller är det en kult. I sin fulla form är det ett komplett, totalitärt, hundraprocentigt sätt att leva. Islam innehåller religiösa, politiska, juridiska, ekonomiska, sociala och militära komponenter. Den religiösa komponenten utgör ett skal som innefattar de övriga komponenterna.

Islamisering startar när det finns tillräckligt med muslimer i ett värdland som kan agitera för sina religiösa privilegier. När politiskt korrekta, toleranta och mångkulturella samhällen accepterar muslimska krav på religiösa privilegier, smyger sig en del andra komponenter av islam in samtidigt. Så här fungerar det:

[123] Dr Peter Hammond “Slavery, Terrorism and Islam”, Christian Liberty Books

Vid <2 % muslimska invånare
i ett visst land, kommer de till största delen betraktas som en fredsälskande minoritet, och inte som ett hot mot andra invånare.

Vid c:a 2 - 5 % muslimska invånare
börjar muslimer värva anhängare från andra etniska minoriteter och missnöjda grupper, ofta med rekrytering från fängelser och bland gatugäng.

Vid c:a 5 - 10 % muslimska invånare
börjar muslimer utöva ett orimligt stort inflytande i förhållande till sin begränsade andel av befolkningen. Till exempel kommer de att verka för införandet av halalslaktad mat och därigenom säkra arbete för muslimer. De kommer att öka trycket på livsmedelskedjor att erbjuda halal på sina butikshyllor - tillsammans med hot för underlåtenhet att följa detta. Vid denna nivå, kommer de att verka för att försöka påverka den styrande regeringen att tillåta dem att styra sig själva [inom sina enklaver] genom sharia-lagstiftning. Det yttersta målet för islamisterna är att etablera sharia över hela världen.

Vid c:a 10 - 20 % muslimska invånare,
tenderar laglösheten att öka som ett sätt att klaga på muslimernas livsvillkor. I Paris, [Stockholm och Malmö] ses bilbränder, [stenkastning och protester]. Varje icke-muslimsk handling kränker islam och leder till uppror och hot, såsom i Amsterdam [och andra städer världen över], med t.ex. uppror mot Muhammed-karikatyrerna och [mord och mordhot för] obekväma filmer om islam.

Vid c:a 20 - 40 % muslimska invånare,
kan nationer förvänta sig lättutlösta upplopp, militanta jihad-formationer, sporadiska mord och nedbränning av kristna kyrkor och judiska synagogor.

Vid c:a 40 - 60 % muslimska invånare,
upplever nationer massakrer, ständiga terrorattacker och ständig krigföring av islamsk milis [d.v.s. jihad].

Vid c:a 60 - 80 % muslimska invånare,
upplever nationer en ohämmad förföljelse av otrogna [kafirs] från andra religioner (inklusive moderata muslimer), sporadisk etnisk rensning (folkmord), användning av sharialagar som vapen och [införande av] Jizya, den straffskatt som beläggs otrogna [kafirs].

Vid c:a 80 - 100 % muslimska invånare,
kan man förvänta sig dagliga hot och våldsamt jihad, viss statsstyrd etnisk rensning, och även en del folkmord, eftersom dessa nationer försöker driva ut de otrogna [kafirs] och strävar mot 100 % muslimska medborgare [även genom påtvingad konvertering].

Vid c:a 100 % muslimska invånare,
då ska fred skapas i ”Dar-al-Salaam” dvs. islams ”House of Peace”. Här är det tänkt att fred ska gälla eftersom alla är muslimer, koranskolorna är de enda skolorna och Koranens ord är den enda läran. Tyvärr uppnås aldrig fred, då de mest radikala muslimerna i dessa länder försöker skrämma, sprida hat och tillfredsställa sin blodtörst genom att döda [eller förfölja] moderata muslimer, av en mängd olika skäl.

I Hammonds bok finns också hänvisningar till de typländer som använts för att skapa ovanstående exempel.

3. ”No Sharia”, Islam Watch

En artikelserie med liknande tema som det Peter Hammond presenterat, publicerades för några år sedan en artikelserie författad av signaturen ”No Sharia” på Islam Watch:s webbsida. Författaren är en intellektuell ex-muslim med mycket goda kunskaper och insikter om islam. Artikelserien[124] presenterar inledningsvis en teori, styrkt med aktuella exempel, om hur islamisering fortskrider i olika faser. Detta påminner i hög grad om Hammonds resonemang ovan. Senare i artikelserien analyserar man närmare de olika faserna, för att därefter övergå till att föreslå och beskriva en integrerad politik som hjälper till att bevara de traditionella rättigheterna i ett europeiskt land i alla dess delar.

Här återges endast beskrivningen av de olika faserna eftersom den väl illustrerar de konsekvenser som den pågående islamiseringen kan komma att få inom ett antal år. För analysen av möjliga politiska motåtgärder hänvisas till artiklarna i Islam Watch.

Processen och dess faser

Den grundläggande utvecklingsprocessen verkar följa ett mönster där åtta faser kan urskiljas. Dessa faser beskrivs kortfattat nedan. Ett underliggande antagande är att en växande muslimsk minoritet tillåter radikala islamister att påverka en allt större del av befolkningen i landet. Innehållet i den traditionella islamiska läran, som är erkänt av alla fyra skolor av sunni-islam att vara den giltiga (olika tolkningar skiljer - naturligtvis - mellan dem), tycks stödja de radikala islamisternas tolkningar i många frågor. Detta är sannolikt den främsta orsaken till passivitet och tystnad från de så kallade ”moderata” muslimerna som inte har någon omfattande teoretisk doktrin att luta sig mot. En annan orsak kan vara att många, eller de

[124] http://www.islam-watch.org/NoSharia/PreventEuropeIslamization1.htm

flesta, ”moderata” muslimer delar samma mål som de radikala islamisterna och därför bara motsätter sig en del av deras metoder. Rädsla för repressalier kan vara en annan orsak till deras passivitet. De radikala har också starkt internationellt stöd, även ekonomiskt.

Fas 1. Utgångspunkten är ett västerländskt samhälle med en normal utveckling, social fred, god ekonomisk tillväxt, normala brottsnivåer och förändringar i regering till följd av demokratiska val. Antalet muslimer i befolkningen är mycket låg, och deras inflytande på samhället försumbar.

Aktuella exempel: Finland och Baltikum.

Fas 2. En inledande fas när andelen muslimer fortfarande är ganska liten, och där vissa områden hos den invandrade befolkningen i praktiken lämnas åt sitt öde av myndigheterna. Detta möjliggör förtryck av flickor och kvinnor i många muslimska familjer. Emellanåt sker öppna eller dolda hedersmord, som driver fram vissa beteenderegler inom den muslimska minoriteten. Ett högt födelsetal bland muslimer och en hög nivå av invandring från muslimska länder främjas.

Sällsynta förslag som syftar till att etablera sharia kring olika frågor samt erkännande av muslimska helgdagar o.s.v. presenteras. Ett annat kännetecken är ökande nivåer av brott som motiveras av attityder ofta kopplade till jihad.

Som exempel kan nämnas en ökande grad av våldtäkter på icke-muslimska kvinnor utförda av muslimska män i Norge[125]*, som är flera gånger högre än våldtäkter begångna av icke-muslimska män. Våldtäktsfrekvensen per capita i exempelvis Oslo*[126]*, förklaras vara*

125 http://www.youtube.com/watch?v=u6k9P7L3tYk
126 http://www.youtube.com/watch?v=xoiCYwoJKrE

mer än fem gånger högre än i New York City. Två tredjedelar av dessa våldtäkter begås av invandrare och asylsökande, trots att de fortfarande utgör en ganska liten del av samhället. Detta inte bara återspeglar de dysfunktionella relationerna mellan könen i den muslimska delen av populationen,[127] *utan är också ett tidigt tecken på en jihad-attityd hos vissa individer i landet. Välgörenhetsorganisationer, egendomsbrott, inklusive bedrägerier med kreditkort används för att samla in pengar för global jihad.*

Aktuella exempel: USA, Sverige, Norge och Danmark.

<u>*Fas 3. Förberedelser för jihad:*</u> *Framväxt av "geografiskt förbjudna" områden för polis och offentliga förvaltningstjänstemän. Täta fysiska attacker och till och med enstaka sällsynta mord på poliser eller personer som motsätter sig politisk islam. Dödshot mot meningsmotståndare är vanliga. En ökande fysisk förstörelse av egendom utförda av grupper influerade av radikala imamer och jihadister.*

Förutom frekventa förslag om att införa sharialagar, ses etablerade "privata" shariadomstolar i vissa områden döma i frågor av särskilt intresse för muslimer. Egendomsbrott av olika slag för att finansiera början på en inhemsk jihad-rörelse.

Aktuella exempel: Frankrike; början i England, Holland.

<u>*Fas 4. Start av jihad:*</u> *Mord på enskilda poliser eller aktiva anti-muslimer, mord som bär ett tydligt politiskt budskap. En organiserad landsomfattande islamistisk rörelse framträder och en del moskéer börjar ta avstånd från de liberala versioner av islam som använts som täckmantel under det inledande skedet (1-3). Inrättande av definitiva förbjudna områden där militanta muslimer beskattar*

---

[127] http://www.youtube.com/watch?v=oWxX83ew1tQ

företag och privatpersoner. Utpressning av individer utanför dessa områden.

Frekvent användning av inofficiella (eller kanske till och med officiella) shariadomstolar som en ersättning för allmän domstol i de ”befriade” områdena. Milis börjar upprättas bland icke-muslimska grupper i samhället. Nationalistiska icke-jihad partier växer snabbt i betydelse inom det politiska etablissemanget. Emigrationen av europeiska medborgare från landet ökar avsevärt.

Aktuella exempel: Början i Frankrike.

<u>Fas 5. Utveckling av jihad:</u> Täta mord på poliser, lärare och välkända personer som motsätter sig politisk islam. Slagsmål mellan grupper av islamister och poliser, även enstaka eldstrider runt och utanför gränserna för de ”befriade områdena”. Militanta grupper börjar att öppet visa vapen och förklarar långtgående politiska mål, t.ex. att ta över en region eller hela landet. De liberala västerländska versionerna av islam försvinner helt från många moskéer, och radikala muslimer sätter press på kvarvarande moderata moskéer.

Milis från icke-muslimska grupper växer i styrka och börjar sporadiskt ta del i striderna. En växande fysisk åtskillnad mellan olika religiösa grupper i samhället tar form. Nivån på utvandringen börjar bli ett nationellt problem. Passiva regeringar och passiva politiska partier ersätts av hårdföra nationalistiska partier.

Aktuella exempel: södra Thailand

<u>Fas 6. Jihad:</u> Uppror av statens militära styrkor mot större grupper av islamister i reguljära militära strider. Ett nationellt hemvärn organiseras för att försöka förhindra privata miliser från att växa och ta över huvudansvaret att skydda inhemska medborgare. Kampanjer från den islamiska rörelsen för att övertyga media och

befolkningen om deras rätt att dominera vissa områden i landet proklamerade att vara muslimska. Konstanta mord och kidnappningar av motståndare och kända personer.

Tvång mot muslimska unga män att delta i jihad. Regelbunden beskattning av människor i de befriade områdena och utpressning mot medborgare utanför dessa områden. Några få muslimska grupper hjälper regeringen, medan vissa deklarerar neutralitet.

Aktuella exempel: Filippinerna

<u>Fas 7. Jihad till inbördeskrig:</u> Storskaliga militära strider när de inhemska styrkorna bekämpar den islamiska rörelsens mål att dominera ett geografiskt område eller land. Miliser och det nationella hemvärnet kompletterar armén. Utbredda avrättningar, skräck, grymhet, förödelse och omfattande förstörelse regerar i stadsområden. Definitiv åtskillnad mellan muslimer och icke-muslimer leder till storskaliga transporter av befolkningen.

Grannländer kommer att hjälpa de europeiska medborgarna i det specifika landet med – som en sista utväg – med väpnad hjälp. Grannar eller Nato är i vissa fall ombedda av regeringen i landet att ingripa militärt för att hjälpa till i kampen.

Exempel: Libanon under sjuttiotalet till slutet av åttiotalet.

<u>Fas 8. Seger för europeiska styrkor, alternativ (A), eller en seger för islam, alternativ (B):</u>

***(A)** En seger för europeiska styrkor, d.v.s. ett möjligt slutresultat av ett inbördeskrig som resulterar i en seger för den inhemska befolkningen, kommer att innebära den totala förvisningen av traditionell islam från ett visst land. Utbredd utvandring/utvisning och storskalig omvändelse av muslimer i landet.*

***(B)** En seger för islam gör att alla regler för ett segrande islam ska tillämpas.*[128] *Traditionell ortodox islam kommer att ersätta alla liberala västerländska versioner av islam som saknar någon verklig teoretisk grund och en riktig doktrin.*

Massiva och rikstäckande expropriationer, slavliknande behandling av ”erövrade” kvinnor, fortsatt slakt av icke-kristna och kristna kända för åsikter som motsätter sig islam samt moderata muslimer som initialt försöka skydda icke-muslimer, mord av minoriteter, t.ex. homosexuella. En muslimsk diktatur liknande religiösa diktaturer i Mellanöstern etableras.

Sharialagar utgör grunden för en ny konstitution och lagar i landet. Implementering av dhimmitude vilket kommer att reglera livet för kristna och judar. Resten av befolkningen kommer långsamt att försvinna. BNP avtar successivt till mindre än 50 % av sin tidigare nivå, och en obetydlig tillväxt sker men endast under goda år.

Ett genomgående tema hos Dr Hammond och Islam Watch ”No Sharia” tycks vara att de ser islam som betydligt mer problematisk i ett multikulturellt sammanhang jämfört med de flesta andra religioner eller grupperingar. Anledningen till detta är sannolikt att islam i sina skrifter och dogmer så entydigt förkastar och vill bekämpa allt som inte är islamiskt (se kap 8).

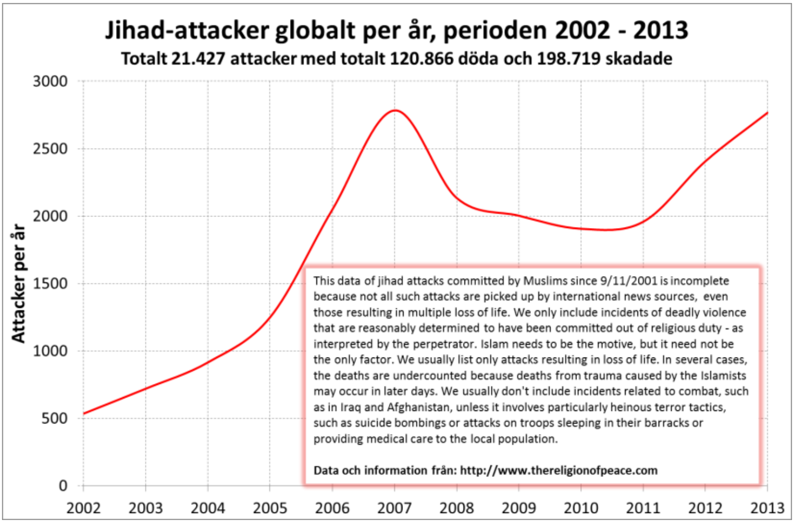
4. Webbsidan TheReligionofPeace.com

På webbsidan TheReligionofPeace.com bygger man sedan 11 september 2001 kontinuerligt och löpande en detaljerad informationslista över alla kända islamistiska terrorattacker som utförs i jihads förtecken och med i huvudsak dödlig utgång. All

[128] https://www.youtube.com/watch?v=Wj3o555LHfY

information bygger på terrordåd som publiceras av internationell press, radio och TV men det kan finnas mörkertal.

Nedanstående diagram är utarbetat av data från nämnda lista med 21 427 jihad attacker över en tidsperiod av11 år (2002–2013) med 120 866 dödsfall samt 198 719 skadade. Påpekas bör att inga militära slag i traditionell mening ingår utan endast isolerade jihad attacker av extremister. Islams offensiva tradition av jihad lever vidare i modern tid.

5. Professor Samuel Huntington

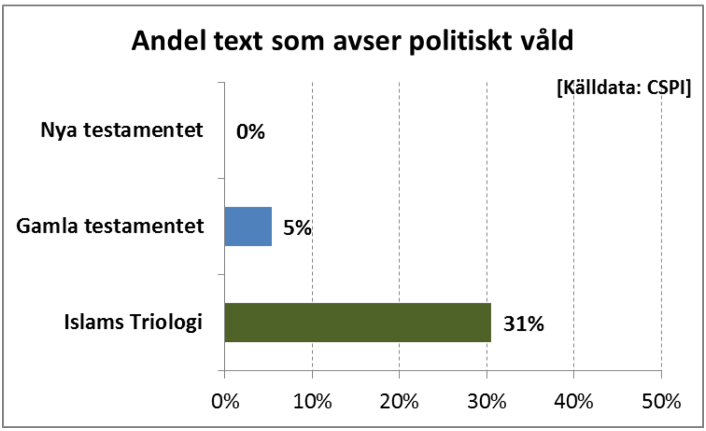
Några korta avsnitt ur professor Huntingtons bok[129] nedan (vilken av Henry A. Kissinger anses vara en av de viktigaste böcker som publicerat sedan slutet av det kalla kriget).

[129] Samuel Huntington ”The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order”. Simon & Schuster, New York.

Huntington analyserar de senaste årtiondenas uppsving i religiösa och etniska konflikter och den centrala roll som muslimer spelar i sådana konflikter. Han påpekar att sådana konflikter har rötter i historien där religiöst eller etniskt våld mellan olika grupper förekommit genom århundradena och har inneburit växlingar mellan misstänksam samexistens och våldsamma konflikter /…/

Huntington anser att förändringar i den demografiska balansen är en viktig konfliktfaktor. Den numerära expansionen av en etnisk grupp genererar politiska, ekonomiska och sociala påfrestningar på andra grupper och får återverkningar i form av repressalier /…/

Islam har från början varit en svärdets religion och islam glorifierar militära insatser. Islam har sitt ursprung bland stridande beduinnomadstammar och dess våldsamma ursprung är inpräntat i fundamentet för islam. Muhammed själv är ihågkommen som en hårdför krigare och en skicklig militär befälhavare. (Ingen skulle kunna säga detta om Jesus eller Buddha.) /…/

Koranen och muslimska skrifter innehåller få förbud mot våld och något koncept av ickevåld saknas helt i den muslimska läran och praxis /.../

Den demografiska explosionen i muslimska samhällen skapar tillgång till ett stort antal, ofta arbetslösa, män i åldrarna 15 till 30 år som utgör en naturlig källa till instabilitet och våld, både inom islam och mot icke-muslimer /.../

6. Professor Gary Fuller

Professor Fuller har visat i sin studie[130] att i Sri Lanka sammanföll det Singalesiska nationalistiska upproret 1970 och det Tamilska upproret 1985 exakt med de år då Singalesiska respektive Tamilska gruppen ungdomar i 15–24 års ålder översteg 20 procent (”kritisk massa”) av den totala befolkningen i Sri Lanka.

De våldsamma konflikternas grundorsaker kunde spåras till förändringar i resurser där den ena etniska gruppen favoriserades gentemot den andra t.ex. i fråga om arbetstillfällen, utbildning och tillgång till mark.

Man genomförde även en liknande studie i Indien för att kartlägga förekomsten av våldsamma konflikter i landets olika distrikt. Man kom till samma slutsatser med en korrelationsfaktor på 77 % för åldersgruppen 15–24 år vilket stöder teorin att denna åldersgrupp är starkt benägen att starta religiösa och etniska våldsamma konflikter.

[130] Gary Fuller ”The Challenge of Ethnic Conflict to National and International Order in the 1990s” Geographic Perspectives (CIA 1995, Washington, DC).

7. Professor Bernard Lewis

Professor Lewis är en berömd och världsledande historiker specialiserad på Mellanöstern. Nedan följer hans uttalande i en TV-intervju:[131]

”Vi är involverade i en kamp jämförbar med de två stora slagen under 1900-talet mot nazism och bolsjevism. Det skulle öka våra chanser att vinna om vi förstår vilka vi är och om vi förstår vilka de är och vad detta egentligen handlar om.”

Lewis menar att kampen står mellan islam och kristendomen:

”Konflikten har fortgått i mer än fjorton århundraden med korståg och mot-korståg, jihad och anti-jihad, erövring och återerövring med ena sidan vinnande, eller den andra sidan vinnande /.../

De [jihadister] ser dagens kamp som det slutliga slaget mellan de sant troende och de otrogna [kafirs].”

Vad står på spel professor Lewis?

”Vår civilisations överlevnad!”

---

[131] http://www.youtube.com/watch?v=e6dn-SuMmw8

12. Radikalisering och fundamentalism

Radikala element kontra den tysta massan

Vägen till terrorism [132] beskrivs ofta som en fortgående process av radikalisering vilket i sig innefattar progressiva sociopsykologiska tillstånd hos individen. Ofta startar radikaliseringsprocesser genom rekrytering vilket kan utgöras av personlig påverkan från islamistiska miljöer t.ex. i muslimska enklaver, moskéer, fängelser eller genom rekrytering över Internet, lokalt eller globalt. Dessa processer utgör problem när de leder till våld, men det finns även icke-våldsam radikalisering som kan utgöra ett hot mot väst och dess demokrati.

Det finns olika inriktningar hos islamister; de som förespråkar radikala förändringar på lång sikt genom en dold strävan och kamp för islam (s.k. stealth jihad) och de som vill se snabba radikala förändringar med våldsamma metoder såsom terrorism (våldsam jihad, heligt krig). Jihad är tydligt och omfattande beskrivet i Koranen och sunna och utgör en evig intellektuell kamp eller en våldsam konflikt gentemot väst och icke-muslimer (kafirs) till dess att det globala kalifatet slutgiltigt uppstår. Att vissa muslimer väljer jihad till en nivå där de t.o.m. är villiga att döda andra eller sig själva i islams namn, innebär enligt många bedömare det största säkerhetshotet i dagsläget.

I det långa perspektivet bör man beakta att det ofta är de högljudda grupperna som leder händelseutvecklingen, vilket kan exemplifieras med nazisternas kamp under 1930-talet. Den stora tyska majoriteten var tyst och ansåg att Hitlers arroganta och högljudda minoritet av brunskjortor inte skulle kunna nå någon

---

[132] http://www.youtube.com/watch?v=fuPg0qsbCSI

maktposition. Men verkligheten blev uppenbarligen en annan och jämförelser bör göras med den långsamt pågående islamiseringen av Europa där högljudda och starkt engagerade islamister i minoritet i kombination med den aningslösa ”tysta majoriteten” (även tysta moderata muslimer) av befolkningen sannolikt utgör det största hotet mot västvärlden. I slutet av dokumentärfilmen ”Obsession”[133] uttalar Alfons Heck [134], en f.d. officer i Hitler-Jugend, en tydlig och direkt varning till väst (även till moderata muslimer) för denna form av progressiva, smygande och från en tyst allmänhet okritiserade form av islamisering.

Flera radikala muslimska organisationer och nätverk har etablerat sig i norra Europa och i Sverige. Detta bör allvarligt uppmärksammas, speciellt Hizb ut-Tahrir [135] som finns etablerade i minst 40 länder [136] och som strävar efter att störta den västliga civilisationen, dess demokratier och kapitalistiska samhällen.[137] De lockar unga muslimer i Sverige till fundamentalistiskt engagemang och radikalisering för att sprida islam.

Andra muslimska organisationer av skenbart ”moderat” karaktär, såsom Muslimska brödraskapet[138] vilka beskrivs i föregående kapitel, och Jama'at-i Islami har välorganiserade nätverk och verksamheter i hela Europa och i USA, inte minst genom muslimska föreningar och samarbetsorganisationer. ”Federation of Islamic Organisations in Europe” (FIOE) anses vara den starkaste samarbetslänken till Muslimska brödraskapet och den mest

---

[133] http://www.youtube.com/watch?v=AediQLpoGGM
[134] http://en.wikipedia.org/wiki/Alfons_Heck
[135] http://hizb-ut-tahrir.se/
[136] https://www.youtube.com/watch?v=0M4GIiXTFFo
[137] Sharia the Threat to America - An exercise in Competitive Analysis, Team B II
[138] https://www.youtube.com/watch?v=Uyje6mXPjQQ och https://www.youtube.com/watch?v=IpaGNRppPQQ

framstående organisationen. Tillsammans bygger man en slags smyg-jihadistisk verksamhet genom infiltration av olika politiska organisationer på olika nivåer i samhället[139].

Vissa ”optimister” anser att Europeiska Muslimska brödraskapet bidrar positivt till att utveckla självbilden hos unga muslimer och styra dessa bort från våld och extremism, för att i stället uppmuntra dem i den politiska kampen för islam. Pessimister däremot ser en mer olycksbådande sida i Brödraskapets strävanden, där deras resurser i kombination med européernas naivitet och tafatta välvilja, möjliggör deras engagemang baserat på en långsam och stabil social process ämnad att islamisera europeiska muslimer, och att konkurrera ut moderata muslimers lojalitet gentemot Europas regeringar.

Pessimisterna anklagar Brödraskapet för att motsvara dagens variant av den Trojanska hästen ämnad att försvaga och bryta ner Europas samhällen inifrån och tålmodigt och på lång sikt lägga grunden för Europas samhällens förvandling till islamistiskt styre.[140]

Abdirizak Waberi är riksdagsledamot för Moderaterna och samarbetspartner med FIOE[141], (enligt Wikipedia vicepresident för FIOE)[142] och anses vara ett typexempel. Waberi är även suppleant i Försvarsutskottet[143] samt en förespråkare för sharia. Detta är helt i linje med den strategiska plan, som beskrivs i föregående kapitel.

---

[139] Pew Research “Muslim Networks and Movements in Western Europe” 2010
[140] The Muslim Brotherhood in Europe. Roel Meijer & Edwin Bakker, Columbia University Press.
[141] http://islamiskaforbundet.se/sv/component/content/article/6/205-waberi-deltar-i-fioe-100204.html
[142] http://sv.wikipedia.org/wiki/Abdirizak_Waberi
[143] http://www.riksdagen.se/sv/ledamoter-partier/Hitta-ledamot/Ledamoter/Waberi-Abdirizak-083921164513/

Opinionsmätningar

Olika opinionsmätningar i väst har under senare år påvisat en oväntat hög grad av muslimsk radikalisering och fundamentalism. Fundamentalism definieras av professorerna Bob Altermeyer och Bruce Hunsberger som:

- att troende återgår till eviga och oföränderliga regler som fastställts i det förflutna
- att dessa regler endast tillåter en tolkning och är bindande för alla troende
- att religiösa regler prioriteras framför sekulära regler

Nedan följer fyra exempel på opinionsmätningar innefattande Europa, Storbritannien, Tyskland och USA.

Fundamentalism and out-group hostility, Muslim immigrants and Christian natives in Western Europe. WZB Berlin Social Science Center, 2013

Rubricerade opinionsmätning[144] omfattade ca 9 000 personer från sex europeiska länder; Tyskland, Frankrike, Sverige, Belgien, Nederländerna och Österrike. Opinionsmätningen ville få svar på frågan ifall religiös fundamentalism [145] är ett betydande eller marginellt fenomen i Västeuropa.

Frågorna ställdes till såväl kristna som muslimer och gav nedanstående utfall:

---

[144] http://www.wzb.eu/en/press-release/islamic-fundamentalism-is-widely-spread
[145] http://www.sydsvenskan.se/opinion/signerat/mats-skogkar/fundamentalt-fel/

”Kristna/Muslimer ska återgå till rötterna av kristendomen/islam.”
Medhåll från muslimer: 58 %
Medhåll från kristna: 20 %

”Det finns endast en tolkning av Bibeln/Koranen och varje kristen/muslim måste hålla sig till denna.”
Medhåll från muslimer: 74 %
Medhåll från kristna: 17 %

”Reglerna i Bibeln/Koranen är viktigare för mig än värdlandets lagar.”
Medhåll från muslimer: 65 %
Medhåll från kristna: 12 %

”Jag vill inte ha homosexuella som vänner.”
Medhåll från muslimer: 57 %
Medhåll från kristna: 12 %

”Man kan inte lita på judar.”
Medhåll från muslimer: 44 %
Medhåll från kristna: 9 %

”Muslimer vill förstöra den västliga kulturen.”
Medhåll från kristna: 23 %

”Västländerna är ute för att ödelägga islam.”
Medhåll från muslimer: 53 %

Slutsats:

Islamistisk religiös fundamentalism är allmänt utbredd och ett betydande fenomen i Västeuropa och skiljer sig markant från kristen fundamentalism som är mycket marginellt förekommande.

YouGov report, Centre of Social Cohesion, U.K. 2008

I opinionsmätningen YouGov report [146], Centre of Social Cohesion,[147] U.K. 2008 ingick 632 muslimska och 831 icke-muslimska studenter från universitet i Storbritannien och gav följande resultat:

32 % av muslimska studenter tycker att dödande i islams namn är försvarligt, jämfört med 2 % av icke-muslimska studenter.

33 % av muslimska studenter stödjer ett införande av ett världsomspännande muslimskt kalifat eller regering, baserad på sharialag.

40 % av muslimska studenter stöder introduktionen av sharia-lagstiftning för brittiska muslimer.

50 % av muslimska studenter förstår att innebörden av att lämna islam som religion, enligt sharia innebär dödsstraff.

31 % av muslimska studenter ansåg att män och kvinnor inte var jämlika i Guds ögon.

25 % av muslimska studenter hade ingen eller liten respekt för homosexuella.

32 % av muslimska studenter tycker inte att sharialagar såsom stening och piskning bör moderniseras för att kunna tillämpas i Storbritannien.

52 % av muslimska studenter ansåg att islam var både en religion och ett sätt att leva.

---

[146] http://d25d2506sfb94s.cloudfront.net/today_uk_import/YG-Archives-lif-csc-StudentSurveyIslam%20-080729.pdf
[147] http://www.youtube.com/watch?v=DOHpH-QKYeE

Kriminologisches Forschungsinstitut Niedersachsen e.V. (KFN) ”Kinder und Jugendliche in Deutschland: Gewalterfahrungen, Integration, Medienkonsum”, 2010[148]

Studien intervjuade 45 000 ungdomar från 61 tyska städer och genomfördes av tyska Inrikesministeriet och KFN. Den visar på ett ökande problem med att ju mer religiositeten ökar bland unga manliga muslimer, desto mer ökar deras benägenhet att begå våldshandlingar såsom väpnat rån, överfall och misshandel. Det motsatta gäller för kristna unga män, d.v.s. benägenhet för våldsam brottslighet minskar med ökad kristen religiositet.

Professor Christian Pfeiffer pekar på att problemet bl.a. beror på icke-tyska muslimska imamer som har låg kunskap om och dålig kontakt med tyska kulturen. Betecknande för dessa imamer är att de predikar om återgång till en konservativ islamsk kultur. För dem är manlig dominans normalt och deras predikningar och läror förväntas frambringa samma beteende från muslimska ungdomar.

Studien pekade mot att de bäst integrerade unga immigranterna kom från icke-religiösa familjer och av dessa ungdomar:

ville 41 % söka högskoleutbildning,
hade 63 % tyska vänner,
såg 66 % sig själv som tyska medborgare.

Motsvarande utfall bland muslimska ungdomar var följande:

16 % ville söka högskoleutbildning,
28 % hade tyska vänner,
22 % såg sig själv som tyska medborgare.

---

148 http://www.kfn.de/versions/kfn/assets/fob109.pdf

Pew Research study "Muslim Americans" USA 2007

I opinionsmätningen Pew Research study "Muslim Americans" USA 2007[149] ingick 1 050 amerikanska muslimer. Resultatet av mätningen[150] blev följande:

15 % av unga muslimer (18-29 år) i USA anser att självmordsbombning ofta eller ibland kan vara motiverat.

26 % av unga muslimer (18-29 år) i USA anser att självmordsbombning åtminstone i sällsynta fall kan vara motiverat.

7 % av unga muslimer (18-29 år) i USA uttrycker mycket eller ganska positiva åsikter om al-Qaida.

47 % av muslimer ser sig själv i första hand som muslimer och inte som tillhörande en specifik nationalitet.

Resultaten i de olika opinionsmätningarna är minst sagt hårresande, och avspeglar en konservativ islamistisk, radikal och fundamentalisisk attityd hos en ansenlig andel av unga muslimer, vilket utgör ett konkret hot för västerländska samhällen och demokratier.

Det är högst anmärkningsvärt att inga liknande studier eller opinionsmätningar utförts i Sverige för att kartlägga situationen runt invandringen, invandrarnas åsikter och attityder relaterat till svenska förhållanden. Sannolikt skulle sådana undersökningar kunna utgöra ett objektivt underlag för att belysa problematiken i detalj, samt skapa bättre kunskap och underlag för nya riktlinjer för att därmed kunna påverka inkompetent politiskt agerande, samt skapa bättre förutsättningar för åtgärder till avradikalisering och integration.

---

[149] http://pewresearch.org/files/old-assets/pdf/muslim-americans.pdf
[150] http://www.youtube.com/watch?v=oNrG1EH9zvw

13. Sammanfattning och konsekvenser

Jag har i denna bok velat belysa att islam är allt annat än en ”vanlig religion” i traditionell bemärkelse. Islam betyder underkastelse och ingenting annat och innebär underkastelse inför en ideologi med strikta regelverk och aspirationer att kontrollera alla aspekter av mänskliga levnadsförhållanden. Individen förpassas till att bli en obetydlig kugge vars enda mål är att följa regelverket och därigenom bidra till de gemensamma målen för *umma*. Redan den franske filosofen Ernest Renan[151] konstaterade efter omfattande studier och resor i den muslimska världen att:

”Muslimer är islams första offer och därför är den största tjänst man kan göra dem att befria dem från deras religion.”

Islam präglas av inskränkthet på en rad områden, t.ex. förbud mot musik, alkohol och sex utanför äktenskapet m.m, något som kan belysas av nedanstående citat om islam av Ayatollah Khomeini, framfört efter den islamiska revolutionen i Iran 1979:

”Allah skapade inte människan i syfte att hon skulle ha roligt. Syftet med skapelsen var att mänskligheten skulle sättas på prov genom umbäranden och bön. En islamisk regim måste vara seriös på alla områden. Det finns inga skämt inom islam. Det finns ingen humor inom islam. Det finns inget roligt inom islam. Det kan inte finnas något roligt och någon glädje i det som är seriöst”.

Islam är heller inte - och har genom historien aldrig varit - en ”fredens religion”. Alltsedan strax efter hijra, flytten till Yathrib (Medina) år 622, har islam präglats av politiskt våld, förtryck och underkuvande av de ”otrogna”. Överallt där islam trängt fram har

---

[151] http://sv.wikipedia.org/wiki/Ernest_Renan

högtstående kulturer systematiskt ödelagts eftersom allt före islam betecknas som jahiliya, ett uttryck för ignorans och avsaknad av sharia. Det har visserligen funnits perioder av relativ svaghet, då islam framstått som tämligen fredlig, men det har varit som efter Hudaybiya: för att invänta förnyad styrka. En sådan period av relativ svaghet sammanfaller som av en händelse med den västerländska kolonialismen.

Islam är en totalitär ideologi, som genom att hänvisa till en förment gudomlig lag förnekar de för en verklig demokrati mest grundläggande mänskliga rättigheterna. Den begränsar i hög grad individens rätt att tänka fritt. Som en följd av detta är islam helt oförenlig med demokrati i västerländsk mening.

Ett antal intellektuella och moderata muslimer [152] (Zuhdi Jasser, Tarek Fatah, Irshad Manji, Ibrahim Albleahi [153] m.fl.), har allvarligt försökt att få gehör för en intern refomationsprocess och demokratisering inom islam. De har dock stött på hårt motstånd från ortodoxa muslimer som hävdar att nytolkning och reformation är förbjudet. Flera reformister har anklagats som avfällningar från islam och fått utstå dödshot och trakasserier. Under årens lopp har många reformister avrättats. En av dessa är Mahmoud Mohammed Taha (1909-1985)[154] en Sudanesisk muslim och filosof, som var en stark förespråkare för den defensiva och toleranta Mecka delen av Koranen och motsatte sig den offensiva Medina delen av Koranen med jihad. Taha startade Republican Brothers för att driva en fredlig, defensiv och mjuk Mecka-Koranlinje i en Sudanesisk reformationprocess. Reformförsöket slutade med en dödsdom enligt sharia och avrättning 1985. Eventuella försök till reformarbete - om överhuvudtaget möjligt

---

[152] http://www.youtube.com/watch?v=MhQkIFdEKU0
[153] http://www.youtube.com/watch?v=zOrDnazYaxg
[154] http://www.youtube.com/watch?v=wmu3hpnjVX4

inom islam - kan endast ske inifrån, [155] men sannolikt inte med traditionella metoder. Då inga väsentliga framsteg gjorts under de senaste 1 000 åren ser situationen dessvärre mörk ut.

Islam har under de senaste trettio åren påtagligt flyttat fram sina positioner såväl inom länder med muslimsk majoritet som – och detta inte minst – inom västvärlden. Inflytelserika muslimska ledare och organisationer i flera västländer har upprepade gånger uttalat att: *”Vi är här för att dominera”*[156] - uttalanden som är helt i linje med islams doktrin. Den islamiska expansionen[157] fortgår alltmedan de politiska och mediala eliterna befinner sig i en form av förnekelsefas. Detta beror sannolikt på att man inom dessa eliter ofta har en mycket begränsad kunskap och insikt om islam och dess verkningsmekanismer.

De flesta västerlänningar skulle helt säkert betacka sig för en sådan civilisationsutveckling, som enligt Ammanbudskapet skall grundas på medeltida lagar. Om inte medvetenheten ökar bland befolkningen om vad islam står för och hur dess företrädare med förljugna påståenden försöker invagga oss i säkerhet, är det stor risk att vår frihetliga civilisation utvecklas i fel riktning och rentav utraderas.

Den kinesiska generalen Sun Tzus uppmaning (för drygt 2 400 år sedan) ”lär känna fienden och lär känna dig själv” har aldrig varit mera påkallad än idag vad gäller västerlandets försvar mot islam. Att lära känna sin motpart kräver i detta sammanhang en god förståelse för islams militanta ideologi och doktrin. Det är därför av största vikt att väst inhämtar och sprider gedigen kunskap om islams grunder och lärosatser enligt den islamiska trilogin; Koranen, hadither och sira

---

[155] http://www.youtube.com/watch?v=6m0fbYDwHHY
[156] http://www.youtube.com/watch?v=KK5UOBr_5hY
[157] http://www.youtube.com/watch?v=C9fC-3Z6oD4

samt genom moderna vetenskapliga skrifter och rön. Med hjälp av denna kunskap kan islams alla krav, halvsanningar och falskspel bemötas effektivt och intellektuellt. Islam och dess dogmer måste granskas, ifrågasättas och kritiseras på samma sätt som kristendomen och andra religioner har blivit granskade under århundraden.

Det är avgörande för den västerländska civilisationens överlevnad att avslöja islam för vad den är; nämligen en teokratisk och totalitär ideologi nödtorftigt förklädd till religion.

Att värna om de mänskliga rättigheterna

De mest grundläggande mänskliga rättigheterna är åsikts- och yttrandefriheterna. Så länge de entydigt upprätthålls kan man nämligen påtala och kritisera alla andra orättvisa förhållanden. En verklig demokrati kan helt enkelt inte fungera utan oantastad yttrandefrihet. Det är därför hög tid för intellektuella, politiker och media att sluta upp med att krypa för islam med hänvisning till ”muslimsk känslighet” eller ”respekt för religionen”. Respekt är något man förtjänar och inte något man utan kvalifikationer kan kräva. Islam och sharia respekterar inte yttrandefriheten och bör därför behandlas därefter i det demokratiska samhället.

Islamiska företrädare i väst reser upprepade krav på att bemötas med tolerans och anpassning till islams olika krav. Samtidigt är islam på ett antal avgörande punkter den mest intoleranta religion/ideologi världen skådat (se bl.a. kap. 8). Intoleransen är, som ristad i sten, inskriven i den islamiska trilogin och manifesteras kanske främst i kravet att *alla,* om så med våld, måste underkasta sig islam och sharia. Det är hög tid att helt upphöra med att tolerera intoleransen från de islamiska företrädarna. Författaren Lars Gustafsson formulerade detta

elegant för några år sedan: *”Tolerans mot intolerans frambringar intolerans. Intolerans mot intolerans frambringar tolerans.”*

Ledande svenska politiker ur båda blocken har upprepade gånger under senare år uttalat att de tidigare medborgarna i landet skall anpassa sig till dem som senare kommit hit med annan kultur. Enligt obekräftade uppgifter uppskattar Migrationsverket att ca 70 % av alla asylsökande i Sverige är muslimer.[158] Mot bakgrund av denna information blir den önskade anpassningen i så fall problematisk eftersom sharia med dess medeltida regelverk är en hårt integrerad del av den islamiska kulturen då den styr alla aspekter av den troende muslimens liv. Det är därför ett rimligt krav att dessa undfallande politiker klargör exakt vilken del av sharia de menar att medborgarna skall anamma och anpassa sig till. I väntan på ett sådant förtydligande är deras krav på anpassning bara tomma ord utan innebörd.

Krav bör inte bara ställas på politiker utan även på väljarna. Det är viktigt att saklig information om islams konflikt med demokratin sprids så att väljarna ansvarsfullt lägger sin röst på de politiker som inte går islam till mötes utan istället står upp för de demokratiska principerna. Tyvärr har en i det närmaste unison kör av okunniga och naiva mediaröster under en följd av år starkt bidragit till omfattande desinformation om islam och dess följder, något som undergräver medborgarnas möjligheter att förstå hotet och problemen och stå upp för demokratins fundament.

Det är viktigt att snarast påtala och bekämpa de intellektuellas svek mot upplysningens idéer och vetenskaplig saklighet. Alltför länge har även akademiker strukit islam medhårs i en blandning av naiv multikulturalism och genuin okunskap om islam. Det finns ett antal

---

[158] http://meritwager.wordpress.com/2012/08/02/ur-en-kommande-bok-av-en-flykting/

skrämmande exempel på läroböcker som ger en glättad, förljugen och historieförfalskad bild av islam. Förhärligandet av islam i klassrum och vid universiteten måste snarast upphöra och ersättas av kritisk granskning i sann vetenskaplig anda. Jag vill uppmana till en snar revidering av de böcker i historia och religion, vilka i strid mot bättre vetande omarbetats för att tillgodose diverse imamers anspråk.

I den nutida debatten uttrycks ofta en slags skam för den västerländska civilisationen, för imperialismen, för slaveriet, för korstågen och liknande företeelser. Det är mer än hög tid att sluta skämmas. En kritisk granskning av historien är alltid befogad men det är också av största vikt att lyfta fram allt positivt, som den västerländska civilisationen frambringat i form av demokrati, principer för jämlikhet och vetenskapliga framsteg. Den västerländska imperialismen varade under relativt kort tid, den var förstås etiskt kontroversiell men bidrog också till att gamla kulturskatter räddades. Den islamiska imperialismen har pågått i snart 1 400 år och har överallt ödelagt gamla kulturer. Varför talar ingen om detta?

Det var i upplysningens anda och på västerländskt initiativ som slaveriet avskaffades. Skulden för slaveriet läggs alltid helt på väst trots att det i stor utsträckning var muslimska slavhandlare, som i parti tillhandahöll afrikanska slavar.[159] Slaveriet finns för övrigt fortfarande kvar i sharia. Varför nämns aldrig detta? Varför nämns sällan eller aldrig att tusentals européer under många hundra år hölls som slavar av sultaner och emirer, som såg europeiska kvinnor som de högst prisade sexslavarna i sina harem? [160]

---

[159] Dr Peter Hammond “Slavery, Terrorism and Islam”, Christian Liberty Books
[160] Islamic Jihad - A Legacy of Forced Conversion, Imperialism and Slavery, M. A. Khan

Användandet av begrepp som ”kriget mot terrorn” måste upphöra, eftersom det bottnar i ett feltänkande. Terror är en metod eller om man så vill; en taktik. Samtidigt som man lär sig att bemöta en metod måste man i första hand bekämpa dem som använder sig av metoden d.v.s. islam och olika grupper av islamister, vilka ofta direkt eller indirekt stöds av islamiska regimer. I kapitel 10 och 12 visades att flera islamiska organisationer sedan länge bedriver en omfattande verksamhet i ett flertal västländer, allt syftande till att öka det islamiska inflytandet med subversiva metoder och med målet att skapa islamisk dominans. För att möta detta ökande hot måste västvärlden, på liknande sätt som i kampen mot kommunismen under det kalla kriget, utarbeta en form av containmentpolitik riktad mot den islamiska världen.

En sådan politik måste snarast börja på det ideologiska planet genom att i alla tillämpliga sammanhang sakligt och vetenskapligt ifrågasätta islam och dess dogmer. Men den måste även omfatta genomgripande ekonomiska och politiska åtgärder och måste på lång sikt – som sista utväg – också kunna inbegripa militära insatser om så krävs. Politiker måste omedelbart sluta upp med kortsiktigt handlande eftersom detta står i vägen för det långsiktiga målet att värna demokrati och frihet. Appeasementpolitik fungerade inte mot Hitler och nazismen och den kommer definitivt inte att fungera mot islam. Världen behöver en Churchill[161] som kan stå upp emot islams medeltida barbari.

---

161 http://www.allaboutmuhammad.com/winston-churchillrsquos-comments-on-islam.html

Ett upprop till Sveriges medborgare

Jag och många med mig, eftersträvar ett demokratiskt och jämställt samhälle med en balanserad och behovsanpassad invandringspolitik i ett land där alla medborgare skyddas av och är lika inför lagen. Ett Sverige som inte räds att sätta ned foten när våra frihetliga värden hotas eller när våra mänskliga rättigheter, folkrätten, vår kultur och andra viktiga värden kränks. Ett Sverige som inte räds att kraftfullt motverka att totalitära ideologier vinner ökat inflytande i landet och vars fundamentala värderingar står i stark konflikt med de värderingar som format Sverige i modern tid.

Sammanfattningsvis menar jag att:

- Ekonomiska och politiska åtgärder bör snarast initieras för att på sikt omfatta alla former av bilaterala och multilaterala verksamheter. Allt bistånd – utom rent humanitära insatser – till muslimska länder som stöder Kairodeklarationen bör omedelbart dras in eller underkastas strikta villkor.
- Det är otillständigt att medlemmar av OIC, vilka öppet obstruerar mot den allmänna deklarationen om mänskliga rättigheter (jfr kap. 9), år efter år ges oproportionerligt stort inflytande inom FN och dess råd för mänskliga rättigheter. Om situationen förvärras och FN inte genomgripande kan reformeras måste demokratiskt sinnade nationer allvarligt överväga att lämna organisationen.
- Alla legala möjligheter måste tillämpas för att hejda islams utbredning och islamiseringen i västvärlden.[162] Detta gäller

[162] http://www.theguardian.com/politics/2014/apr/23/tony-blair-west-take-sides-growing-threat-radical-islam och http://www.youtube.com/watch?v=lPF-dmj6DO4

allt från subventionerad Koranspridning, islamiska centra och islamiska friskolor till moskéer och religiös extremism finansierat av utländska fundamentalistiska intressenter som wahabister, Muslimska brödraskapet och liknande. Sådana islamistiska investeringar och finansieringar måste omedelbart stoppas.

- Alla försök och strävanden till införande av lagar och regelverk med ursprung i totalitära lagar och värderingar såsom sharia, samt försök till paralellagstiftning eller särlagstiftning med sådana lagar, måste omedelbart stoppas och förbjudas enligt lag.

- Multikulturalismens[163] för- och nackdelar måste grundligt utredas och diskuteras på ett öppet, vetenskapligt och intellektuellt plan.[164] Riksdagsbeslutet från 1975 om multikulturalism, den dåvarande propositionen och den föregående utredningen om invandringen måste kritiskt granskas och jämföras med intentionen då och facit idag.

- Invandringen från muslimska länder måste snarast begränsas.[165] Stringenta krav på vilja och förmåga att respektera grundläggande demokratiska principer måste uppfyllas innan permanent uppehållstillstånd (PUT) beviljas. Det är orimligt att Sverige ska behöva utgöra ett slags överordnat kollektivt samvete för västvärlden. Om inte en begränsning realiseras kommer islams systematiska underminering av det demokratiska samhället att fortgå.

---

[163] Multiculturalism Observed – Exploring Identity, Richard Lewis, Brussels University Press

[164] http://www.geoffreyvanorden.com/user_files/documents/GVO_Chapter_as_published.pdf

[165] http://www.dailymail.co.uk/news/article-2560908/70-say-no-migrants-Survey-reveals-publics-concerns-immigration.html

- Invandringspolitiken måste styras bort från kostsam[166] och okontrollerad invandring, till en fungerande och behovs-anpassad invandring baserad på kompetens och human-kapital. Sverige har ett stort behov av högkvalificerad arbetskraft, och ett begränsat behov av lågkvalificerad sådan vilket återspeglas i arbetslöshets- och jobbstatistiken. Betoning måste läggas på kvalificerat flyktingstatus enligt Genèvekonventionen (vilket mindre än 10 % av asylsökande har) och denna konvention måste strikt respekteras.

- Tillämpning av Utlänningslagen måste följa svensk lag och internationell praxis med strikt noggrannhet och kontroll för att minska asylbedrägerier. Flykting- och asylpolitiken får inte helt lämnas hädan till Migrationsverkets nya ”servicepolicy” med migranten som ”kund” [167] utan kontroll, där flumpolitik, godtycke och självpåtagen generositet råder,[168] t.ex. genom att bevilja permanenta uppehålls-tillstånd i stället för som tidigare treåriga.[169] Dessutom stöder Verket indirekt i sitt bristfälliga agerande, organiserad brottslighet och människosmuggling[170] och deras agerande och rutiner måste ifrågasättas och utredas av juridisk part.

- Strikt kontroll och begränsning av invandring för s.k. statslösa och ofta ”självförvållat papperslösa”, måste omgående införas. Detta ”lukrativa fenomen” har ökat dramatiskt i omfattning (från 3 % av alla asylsökande 2010

---

[166] Låsningen - en analys av svensk invandringspolitik, Jan Tullberg
[167] http://www.migrationsverket.se/info/nyvagin.html
[168] Inte svart eller vitt utan svart och vitt - Miggor berättar, Merit Wager, Mummelförlaget
[169] http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2013/2013-09-03-Nytt-rattsligt-stallningstagande-om-Syrien-oppnar-for-fler-permanenta-uppehallstillstand.html
[170] http://www.youtube.com/watch?v=4ckhx56sibo

till 13 % 2013) sannolikt p.g.a. brottslig organiserad människosmuggling[171] och inte pga mer traditionella orsaker till statslöshet. Papperslösa är ett stort hot mot vår rättsstat och våra medborgare då utvisade, yrkeskriminella, internationella ligor, terrorister och jihadister enkelt kan gömma sig bakom vårt naiva, slappa och godtrogna hanterande. Dock måste detta ske på ett etiskt försvarbart sätt t.ex. i konsultation med UNHCR.[172]

- Ett introduktionsprogram för alla nyanlända[173] måste tas fram, som på ett tydligt sätt beskriver Sveriges historia och svenska traditioner samt tydliggör våra lagar och samhällets krav på individen för att underlätta förståelse och integration. Liknande program bör användas med kvalifikationskrav vid ansökan om tillfälligt eller permanent uppehållstillstånd (t.ex. liknande behörighetskravet för medborgarskap i USA).

- Schengenavtalet med regelverk från 1985 innefattande 26 länder med fri rörlighet, måste omförhandlas till att omfatta mer restriktiva regler (något som även Frankrikes förra president Sarkozy förespråkar idag).[174] Passkontroller måste återinföras liksom striktare kontroll för att hindra social dumpning, människosmuggling, illegal invandring, trafficking, kriminella och presumtiva terrorister från krigshärdar att nå vårt land. De som ej har en legitim anledning att vistas i Sverige ska inte heller kunna ta sig in.

---

171 Invandring och mörkläggning, En saklig rapport från en förryckt tid, K. O. Arnstberg, Gunnar Sandelin

172 http://www.unhcr.se/se/vem-vi-hjaelper/statsloesa.html

173 http://www.theguardian.com/uk/2011/oct/10/david-cameron-immigration-crackdown

174 http://www.svd.se/nyheter/utrikes/3584696.svd och http://online.wsj.com/news/articles/SB10001424052702303749904579577382889637954

- Avancerade och innovativa hjälpinsatser samt ekonomiskt bistånd på plats till flyktingar och krigsoffer måste skapas och intensifieras.[175] Detta ger en mångdubbelt större utväxling på utnyttjat kapital, samt en betydligt större verkningsgrad och en större förmåga att kunna hjälpa betydligt fler utsatta i det längre perspektivet.
- En förutsättning för att motåtgärderna ska kunna bli framgångsrika är att saklig, upplysande och tillgänglig information om invandring, multikulturalism, totalitära ideologier och regelverk som islam och sharia tas fram och sprids till allmänheten så att trycket mot politiker och media ökar.

Avslutningsvis vill jag än en gång poängtera att denna bok inte avser att kritisera eller förtala vare sig muslimer eller deras tro och religion rent generellt. De flesta muslimer lever idag fredligt och efter andra mål och värderingar än de som präglas av politiskt våld och jihad. Däremot är det uppenbart att det finns en inte obetydlig andel ortodoxa muslimer som inte skyr några som helst medel när det gäller att till punkt och pricka följa Koranens och sunnas totalitära doktrin i syftet att sprida jihad hela vägen fram till dess att all världens folk underkastar sig islam så att målet med skapandet av det världsomspännande muslimska kalifatet kan uppnås. Denna form av fascism - där individen helt skall underställas islams krav och där religiösa fanatiker driver utvecklingen - hotar den västerländska civilisationen och alla fredsälskare oavsett religionstillhörighet. Detta tillsammans med den aningslösa ”tysta massan” utgör det största framtida hotet mot världens demokratier.

---

[175] http://www.youtube.com/watch?v=LPjzfGChGlE

Det är därför hög tid att med alla medel stå upp mot islams medeltida politiska doktrin och stoppa islamiseringen innan det är för sent.[176] Min bestämda uppfattning är att ”eliterna” tyvärr alltför länge grovt svikit sitt uppdrag och sina medborgare.

Förhoppningsvis kan pennan än en gång visa sig starkare än svärdet.

[176] http://www.gatestoneinstitute.org/4339/sweden-muslims

Rekommenderad läsning:

A Clarification of Questions, Ayatollah Ruhollah Khomeini, Westview Press

A God Who Hates, Wafa Sultan

An Abridged Koran - The Reconstructed Historical Koran, Bill Warner, CSPI Publishing

Authority, Continuity and Change in Islamic Law, Wael B. Hallaq, Cambridge University Press.

Bioviolence - Preventing Biological Terror and Crime, Barry Kellman, Cambridge University Press.

Bota eller skrota invandrarpolitiken? Habib och Wassdahl, Statens Migrationsverk, Norrköping

Commanding Right and Forbidding Wrong in Islamic Thought, Michael Cook, Cambridge University Press

Crime and Punishment in Islamic Law - Theory and Practice, Rudolph Peters, Cambridge University Press

Cruel and Usual Punishment - The terrifying global implications of Islamic Law, Nonie Darwish

Deadly Connections - States that Sponsor Terrorism, Daniel Byman, Cambridge University Press

Defeating Political Islam, The New Cold War, Moorthy S. Muthuswamy

Deutschland schafft sich ab, Thilo Sarrazin, Deutsche Verlags-Anstalt

Discovering the QURAN - A Contemporary Approach to a Veiled Text, Neal Robinson, SCM Press

En flykting korsar ditt spår, Zulmay Afzali

Eurabia - The Euro-Arab Axis, Bat Ye'or

Europe and Islam, Bernard Lewis, AEI Press

Europe, Globalization, and the Coming of the Universal Caliphate, Bat Ye'or

From Freedom Fighters to Terrorists, Paige Whaley Eager, Ashgate Publishing

Global Anti-Terrorism Law and Policy, Ramraj, Hor, Roach, Cambridge University Press

Hadith, Sahih al-Bukhari

Heroes and Martyrs of Palestine, Laleh Khalili, Cambridge University Press

Inte svart eller vitt utan svart och vitt - Miggor berättar, Merit Wagner

Invandring och mörkläggning, En saklig rapport från en förryckt tid, K. O. Arnstberg, Gunnar Sandelin

Invandring och mörkläggning II, Fördjupningar och förklaringar, K. O. Arnstberg, Gunnar Sandelin

Islam and the Moral Economy - The Challenge of Capitalism, Charles Tripp, Cambridge University Press

Islamic Imperialism: A History, Efraim Karsh, Yale University Press

Islamic Jihad - A Legacy of Forced Conversion, Imperialism and Slavery, M. A. Khan

Islamic Political Ethics - Civil Society, Pluralism and Conflict, Sohail Hashmi

Jihad in Islam, Abul A'La Maududi

Judgments on History and Historians, Jacob Burckhardt

Koranen, K. V. Zetterstéen

Låsningen - en analys av svensk invandringspolitik, Jan Tullberg

Milestones, Sayyid Qutb Shaheed

Multiculturalism Observed – Exploring Identity, Richard Lewis, Brussels University Press

Muslim Mafia - Inside the Secret Underworld, David Gaubatz, Paul Sperry, WND Books

Muslims and the State in Britain, France, and Germany, Joel Fetzer, Christopher Soper, Cambridge University Press

Pariah Politics - Understanding Western Radical Islamism and What Should be Done, Shamit Saggar, Oxford University Press

Politically Incorrect Guide to Islam (And the Crusades), Robert Spencer

Principles of Islamic Jurisprudence, M. H. Kamali

Psychology of Mohammad, Massoud Ansari

Reliance of the Traveller, Ahmad ibn Naquib al-Misiri, Amana Publications

Sharia the Threat to America - An exercise in Competitive Analysis, Team B II

Sira - The Life of Muhammad, Ibn Ishaq, Oxford University Press

Slavery, Terrorism and Islam: The Historical Roots and Contemporary Threat, Peter Hammond

Sword of Allah - Khalid Bin Al-Waleed - One of the Greatest Military Generals in History, A. I. Akram

Terrorism Crime and Public Policy, Brian Forst, Cambridge University Press

The Art of War - The Oldest Military Treatise in the World, Sun Tzu Wu

The Book of Jihad, Abi Zakaryya Al Dimashqi Al Dumyati

The Case for Islamophobia - Jihad by the Sword, Walid Shoebat

The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order, Samuel P. Huntington

The Crisis of Islam: Holy War and Unholy Terror, Bernard Lewis

The God Delusion, Richard Dawkins, Bantam Press

The Green Book, Muammar Al Qaddafi

The History of the Qur'an, Theodor Noldeke, Freidrich Schwally, Leiden Boston

The Life of Muhammad, A. Guillaume, Oxford University Press

The Misery of Islam, Jaya Gopa

The Muslim Brotherhood in Europé, Roel Meier, Edwin Bakker

The Origins of the Quran, Ibn Warraq

The Third Choice - Islam, Dhimmitude and Freedom, Mark Durie

They Must Be Stopped - Why We Must Defeat Radical Islam and How We Can Do It, Brigitte Gabriel

UNHOLY WAR - Terror in the Name of Islam, John L. Esposito, Oxford University Press

Utanförskapets karta – en uppföljning av Folkpartiets rapportserie, Tino Sanandaji 2014

What the Koran Really Says, Ibn Warraq

What Went Wrong? - Western Impact and Middle Eastern Response, Bernard Lewis, Oxford University Press

What Went Wrong? - The Clash Between Islam and Modernity in the Modern Middle East, Bernard Lewis

Why I Am Not a Muslim, Ibn Warraq

Women, Family and Gender in Islamic Law, Judith E. Tucker, Cambridge University Press

YouTube dokumentärer och clips:

Dokument Inifrån Slaget Om Muslimerna SVT
http://www.youtube.com/watch?v=Ak2Su7qJhfk

Med dold kamera i svenska moskéer med SVTs Uppdrag Granskning
http://www.youtube.com/watch?v=f7Y_xfeTIVs

Uppdrag Granskning. Kampen om koranen. Imamer hycklar.
http://www.youtube.com/watch?v=xPIYkXZm7-4

Uppdrag granskning. Migrationsverket slösar bort miljoner på asylboendet
http://www.youtube.com/watch?v=IJOZEehOaCo

Muslimska Brödraskapet - Om Frihet och Jämlikhet (DEL 1-3)
http://www.youtube.com/watch?v=Uyje6mXPjQQ
http://www.youtube.com/watch?v=IpaGNRppPQQ
http://www.youtube.com/watch?v=EAwqsXz_4_M

Swedish Muslim Immigration Problem
http://www.youtube.com/watch?v=xYAm9Gv-Zcc

Islam vs Islamists Documentary MUST WATCH!!!
http://www.youtube.com/watch?v=MhQkIFdEKU0

Immigration, World Poverty and Gumballs - Updated 2010
http://www.youtube.com/watch?v=LPjzfGChGlE

The Great Deception New World Order & Muslim Brotherhood
http://www.youtube.com/watch?v=CjVJjBiHzOA

"Muslims in Europe" - Full documentary
http://www.youtube.com/watch?v=yMJB3LiNPMo

Islam: What the West needs to know (full documentary)
http://www.youtube.com/watch?v=krvCQbzPKiI

Obsession:Radical Islam's War Against the West (2007)
http://www.youtube.com/watch?v=-t2gzOCSHRk

The Third Jihad - Radical Islam's Vision for America
http://www.youtube.com/watch?v=4XUub1no1qw

Spain: Muslim immigration leads to Islamization
http://www.youtube.com/watch?v=fys0MxVXGiQ

Muslim immigrant problems for Holland
http://www.youtube.com/watch?v=zusHl3V9hk4

Dispatches - Undercover Mosque - The Return - (Part 1 - 5)
http://www.youtube.com/watch?v=oc7PqjD_S3s
http://www.youtube.com/watch?v=wrgyMZRdmwk
http://www.youtube.com/watch?v=NBSvExX_Nhc
http://www.youtube.com/watch?v=HXz0B_j9eHI
http://www.youtube.com/watch?v=rdpCOaJuBx4

Raymond Ibrahim: Shariah, Dhimmitude & the Copts
http://www.youtube.com/watch?v=0T-Y67SzLkk

Sharmeen Obaid Chinoy: Inside a school for suicide bombers
http://www.youtube.com/watch?v=aoGJP02CtPA

The Muslim Agenda - Full Movie Documentary
http://www.youtube.com/watch?v=5YsdbhIbZoc

50 Million Muslims In Europe, 80% Are Beggars and Criminals Living on Western Welfare
http://www.youtube.com/watch?v=WpZ0kxA9BD0

Muslims plan on making Sharia Law in Europe and UK
http://www.youtube.com/watch?v=LxQQ7UwDCf4

"THE PROJECT", The Muslim Brotherhood "Project"
http://www.youtube.com/watch?v=XpPgmavqKMA

Sabatina James: My flight from an arranged marriage
http://www.youtube.com/watch?v=cS39daeNLo0

Muslimske Voldtekt Epidemien i Oslo
http://www.youtube.com/watch?v=u6k9P7L3tYk

Islamsk Voldtekt Epidemien i Norge
http://www.youtube.com/watch?v=xoiCYwoJKrE

NRK: Icke vastliga invandrare i valdtaktstoppen i Oslo, Ettersnakk
http://www.youtube.com/watch?v=oWxX83ew1tQ

This is what Muslim Children are taught in Britain
http://www.youtube.com/watch?v=1C8nZccwVks

Norwegian Muslim want beheading for failing to observe the fast
http://www.youtube.com/watch?v=M4ZllIoagsQ

MEMRI: Arabs in their own words
http://www.youtube.com/watch?v=NkgAQcSpypo

Arab Antisemitism (this film was presented to the UN) Part 1-2
http://www.youtube.com/watch?v=uMRelVb6VHE
http://www.youtube.com/watch?v=LqsDkMo9TNo

Islamic preacher: Muslim majority in Europe in 20 years
http://www.youtube.com/watch?v=iHSdvDYefMM

Islam. How To Properly Beat Your Wife (MEMRI TV)
http://www.youtube.com/watch?v=vkWVdAfXbXI

Muslim Scholar Says Islam Will Conquer Europe and World
http://www.youtube.com/watch?v=aYDfACr-y4s

MEMRI: Muhammadan Islam an Obstacle to Progress
http://www.youtube.com/watch?v=wHp80XC1M64

Allah order you to beat your wife so you should do it.
http://www.youtube.com/watch?v=mr-vt2DTCFw

Kuwaiti Islamist: Homosexuals Should Be Tortured in Public Squares
http://www.youtube.com/watch?v=W7nSwRAUo7M

What is the punishment for apostasy in Islam?
http://www.youtube.com/watch?v=PnZviVTXoAA

Hamas' Children TV with a Terrorist Jew-Eating Rabbit
http://www.youtube.com/watch?v=eeii225G-HM

RT: Muslims Are The Problem Not Multiculturalism
http://www.youtube.com/watch?v=6m0fbYDwHHY

Sweden goes insane
http://www.youtube.com/watch?v=o_znVnOizU8#t=130

MEMRI: Fights Against Muslim Extremists Messages
http://www.youtube.com/watch?v=SSGZudk3rrM

Muslim peace conference ; all muslims agree, stoning is OK, Norway
http://www.youtube.com/watch?v=mO6PcFYXMo4

Arab woman speaks harsh truth
http://www.youtube.com/watch?v=uw272Kr10NQ

An Alarming video every Westerner should see
http://www.youtube.com/watch?v=Ey5bhAT2iyI

Anne-Marie Waters | Islam Is Not A Peaceful Religion | Oxford Union
http://www.youtube.com/watch?v=VQjZHFnmADQ

Daniel Johnson | Islam Is Not A Peaceful Religion | Oxford Union
http://www.youtube.com/watch?v=2MDlZk89oaQ

Is Islamism the biggest threat to the modern world?
http://www.youtube.com/watch?v=bQycee2yKsc

Christopher Hitchens - On CNN discussing U.N. Anti-Blasphemy Resolution
https://www.youtube.com/watch?v=HwY0KCxBh7U

Anti-blasphemy law sharply debated at UN
https://www.youtube.com/watch?v=5QwWhlGU4Fs

Michele Bachmann on the OIC, blasphemy laws, and the Jihad
https://www.youtube.com/watch?v=f4joVTWCWQc

Dr. Walid Phares' comprehensive analysis of Jihadist Strategies
http://www.youtube.com/watch?v=x7_3owz8TVc

Phares comments in "America at Risk" film reveal the strategies
http://www.youtube.com/watch?v=ii6VsMHs9JI

Newt Gingrich: "I'm Deeply Worried"
http://www.youtube.com/watch?v=sZiw3qVdFzw

Är Islamiska straff barbariska? - Taji Mustafa
http://www.youtube.com/watch?v=EGo9yNh65bU

Imam Tells Gay Muslims He Should Be Killed
http://www.youtube.com/watch?v=ibmaiIGr56w

Dr.Bilal Philips: FGM Frobidden, Female Circumcision Allowed
http://www.youtube.com/watch?v=r74dvMkNjqE

Paris...Lost?
http://www.youtube.com/watch?v=e1Btc9qMALg

LiveLeak: Loutin Britain over run with Angry Mobs of Islamists
http://www.youtube.com/watch?v=wC49w3Gvu8o

Melanie Philips, Islam & the left war on the truth in Britain - part1-2
http://www.youtube.com/watch?v=OJh8-CDtKyg
http://www.youtube.com/watch?v=1VTG29alSfM

MUSLIMS IN (BERLIN) GERMANY : School Rioting & Welfare
http://www.youtube.com/watch?v=csOvTKkMBtM

Nazism to 'Salafism' Islamists Threaten Germany
http://www.youtube.com/watch?v=6JoOoXkPc_E

No False Tolerance: 'Sharia law has no place in Germany'
http://www.youtube.com/watch?v=kiNnKTqVEi8

Sharia Law: Battlefield London
http://www.youtube.com/watch?v=dN6CHtGGo4g

UK police steps up fight against honor killings among immigrants
http://www.youtube.com/watch?v=JDGFypHPbNc

MEMRI: Womens Life Under Islam
http://www.youtube.com/watch?v=76XGyPa69uA

35% of German Muslims have multiple wives, all funded by welfare
http://www.youtube.com/watch?v=2Zs5jYTb6rk

German Muslims are a Problem, No Kidding
http://www.youtube.com/watch?v=_7tMk-QM3e4

Tony Blair: radical Islam threat 'spreading'
http://www.youtube.com/watch?v=lPF-dmj6DO4

Immigration Undercover Documentaries BBC
http://www.youtube.com/watch?v=NiGYnQU_QpY

BBC Panorama - Muslim First British Second
http://www.youtube.com/watch?v=uzjWaiOQfQw

The Dispatches : Muslims Vs Free Speech (UK)
http://www.youtube.com/watch?v=6oZQFoUG77E

Migrant Migraine? 'London will look like Islamabad in 50 years'
http://www.youtube.com/watch?v=wjvFhGH2eyo

Muslim Patrol thugs lay claim to London streets: UK Muslims slam
http://www.youtube.com/watch?v=3VQk_VklYUc

24 Hours after the Establishment of the Islamic Caliphate
http://www.youtube.com/watch?v=Wj3o555LHfY

Welcome To Belgistan -- The New Muslim Capital Of Europe
http://www.youtube.com/watch?v=ZDKk15KcqNk

Inter-ethnic tension rises in France as natives fear to become 'white
http://www.youtube.com/watch?v=U_RbM97FJTw

Sister Hatune om Michael Hess rättegången
http://www.youtube.com/watch?v=MusJt3bKRmQ#t=228

German Nun Sister Hatune on cruelty of islam and the role of politics
http://www.youtube.com/watch?v=LBwPl7xU5Ss

Sister Hatune Florida speech May 15 2014
http://www.youtube.com/watch?v=8E1qV9cpEuQ

Nasim Ben Iman, Apostate from Islam in Germany warns the West
http://www.youtube.com/watch?v=2u9BNpLThqA

Amazing Conversion to Islam in 8 minutes ! 'Live' Street Dawah
http://www.youtube.com/watch?v=wT1KV6Qlj88

Why are UK authorities ignoring honour killings?
http://www.youtube.com/watch?v=pCq2HgNk7Zs

Hamed Abdel Samad Interview
http://www.youtube.com/watch?v=jCfp48c31u0